

Trăm Ngày Hôn Nhân

Contents

Trăm Ngày Hôn Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	59
9. Chương 9	67
10. Chương 10	75
11. Chương 11	85
12. Chương 12: Kết Thúc	91

Trăm Ngày Hôn Nhân

Giới thiệu

Phụ nữ đối với hần chỉ là để giải trí sau những áp lực công việc. . . Còn hôn nhân thì hần chưa bao .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-ngay-hon-nhan>

1. Chương 1

Tiết tử:

“Còn không ký tên?”

“Ồ.” Sau khi người đàn ông đối diện nhắc nhở, cô gái cầm bút viết họ tên mình lên giấy, viết chữ như vẽ tranh, một nét ngang lại một nét đứng, ngũ vị tạp trần[1].

“Đồ tôi kêu cô mang theo đâu?” Ánh mắt sắc bén lại lần nữa bắn tới.

“Ở đây.” Cô giao ra túi tài liệu, để cho người đàn ông xác nhận lại các thứ: chứng minh thư, con dấu, sổ hộ khẩu, ảnh chụp ở bên trong túi.

“Đi thôi.”

“Ồ...” Cô ôm ba lô, theo người đàn ông lên xe lại xuống xe, đi vào những nơi đã định trước, rồi lại là liên tiếp ký tên, điền số liệu...

Cả buổi chiều, cô dựa theo chỉ thị của người đàn ông, một câu khẩu lệnh là một cái động tác nhưng tâm tình cô lại luôn luôn có chút mất hồn mất vía. Cô cảm giác bản thân mình giống như “vong hồn bị dắt đi”, thân thể vô ý thức đi theo tiếng nói của hắn...

Không sai phải không?

Có thể phải không?

Làm như vậy là đúng phải không?

Trong lòng thỉnh thoảng đan xen vài câu hỏi chất vấn khiến cô thấp thỏm, thân thể vẫn như cũ chịu sự dẫn dắt của tiếng nói trầm thấp đó, thật sự hoàn thành mỗi một động tác.

Mãi cho đến khi đứng ở cửa nhà mình, ba hồn bảy vía của cô mới một lần nữa trở về vị trí cũ, cô lại lần nữa giữ vững ý chí, bước qua cửa nhà, nhấc tay.....

“Con có lời muốn nói.”

Người một nhà đồng thời quay đầu, con mèo nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên ngăn tủ, con chó miến cưỡng vẫy vẫy đuôi.

Trong phòng khách chẳng phân biệt người, súc vật, tất cả đều dừng động tác lại, chờ cô lên tiếng.

Cô gái thở sâu, nở một nụ cười thật tươi, dùng âm lượng trong trẻo, không hề khác biệt tuyên bố...

“Con kết hôn rồi.” Cô khoe nhếch cười trên ngón tay.

Yên lặng...

Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, sau khi không khí đình trệ ước chừng năm giây thì nổ lên một trận kinh hô liên tiếp, bảy miệng tám lưỡi[2], ngay cả con chó lười ì nằm ở bên cạnh ghế, ngày thường rất ít “mở họng” cũng ngẩng đầu lên sủa hai tiếng.

“Oảng oảng.....” Chó cũng không nhìn nổi nữa!

Mọi người đều hiểu được vị tiểu thư này làm người thoải mái đến cỡ nào, không biết là do lạc quan quá mức hay là do thiếu đầu óc, từ trước đến nay cô làm việc chỉ biết suy nghĩ việc phía trước, rất ít khi ngoảnh đầu nhìn lại việc phía sau, đến nỗi từ nhỏ đến lớn bất kể là tạm nghỉ học, thi lại, chuyển cấp, đi làm, tạm rời cương vị công tác, yêu đương, chia tay,... việc lớn việc nhỏ gì cô đều nghĩ đến là xong lên mà làm, ôm giữ tâm can của cả một nhà già trẻ lớn nhỏ, tâm can đó được tôi luyện kiên cường tựa như sắt thiết, cô có thể bình an sống đến năm hai mươi bảy tuổi mà lông tóc chưa thương, chỉ có thể nói là cô gốc nhân có gốc phúc, ông trời còn không nhẫn tâm bắt cô đi.

Nhưng không nghĩ tới, ngay cả kết hôn, chuyện đại sự cả đời này, vậy mà cô cũng...

“Dạ, con vừa mới đi kết hôn.”

Tiên trầm hậu tấu[3]?!

[1] ngũ vị tạp trần: cay đắng ngọt chua mặn đủ vị, ở đây ý chỉ nét chữ rối tung, nhiều nét khác nhau.

[2] bảy miệng tám lưỡi – thất chủ bát thiệt: tranh nhau mà nói.

[3] tiên trầm hậu tấu: chém trước sâu sau, hành động trước, báo cáo sau.

Chương 1:

Ở trung tâm thành phố, ở tầng cao nhất của khách sạn quốc tế năm sao Tinh Vân, một không gian làm việc độc lập có tầm nhìn thật tốt lại được xây dựng ẩn mật, một thân ảnh cao to đứng lặng ở bên cửa sổ, hần ngạo ngễ đứng thẳng, mắt ưng liếc nhìn dòng xe cộ đông như mắc cửi, giống như những con kiến di chuyển chậm chậm dưới lòng bàn chân, gương mặt lạnh lùng lộ ra một nét không vui, cơn đau nhức từng trận ngấm ngấm chịu đựng dừng lại ở hai bên thái dương.

“Mẹ thế nào rồi?” Thứ làm hần đau đầu là tình hình ở đầu điện thoại bên kia.

“Còn có thể thế nào nữa, không thấy được con của bà ấy kết hôn, mẹ con thà rằng đem cả mạng mình ra đánh bạc cũng không chịu phẫu thuật.”

Trong tai nghe được giọng nói bất đắc dĩ của người ba trực tiếp truyền đến cục diện bế tắc không hề buông lỏng ở trong nhà.

Trận chiến này bắt đầu là do bản báo cáo kiểm tra sức khỏe của vợ ông vào nửa tháng trước. Bác sĩ nói trong đầu bà đã phát triển năm khối u động mạch, nếu không xử lý sớm thì năm khối u này sẽ giống như bom nổ không hẹn giờ trước, một khi mà chúng vỡ tan thì sẽ rất dễ dàng trúng gió hoặc chảy máu não, ước chừng có một phần ba bệnh nhân sẽ biến chứng tử vong hoặc để lại di chứng tàn tật khác, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng vợ ông lại không ngại lời cảnh cáo của bác sĩ, bà kiên trì ôm “đầu đầy khối u”, vẫn đợi đến khi đứa con duy nhất của bọn họ kết hôn bà mới bằng lòng phối hợp mổ, bằng không cho dù chết cũng không thể nhắm mắt.

“Bồi Nguyên, coi như cứu mẹ con đi, đi xem mắt đi, kết hôn không đáng sợ như vậy đâu.” Vì sợ bạn già bước một bước nữa là vào trong quan tài, ba Đoàn vốn trước giờ hướng theo con đường chủ nghĩa tự do cũng chỉ đành phải lựa chọn đẩy con trai vào trong “phần mộ” kết hôn.

“Chuyện mẹ phẫu thuật và chuyện con kết hôn hay không rõ ràng là hai chuyện.” Đoàn Bồi Nguyên nhận xét, phiên chán cảm thấy mẹ căn bản là cố ý lấy cái chết uy hiếp, cứng rắn quy kết hần cái tội bất hiếu.

Bình thường hần không phải là kẻ rất nghe lời, nhưng hần không đến mức có ý định làm khó ba mẹ, chỉ cần ở trong phạm vi hợp lý, tự nhiên hần sẽ nguyện ý nhượng bộ vài bước, đổi được thiên hạ thái bình. Nhưng hết lần này đến lần khác chuyện kết hôn chính là chuyện hần không tình nguyện nhất, cũng vĩnh viễn là một chuyện tranh chấp mà hần không thể đồng ý với mẹ...

Hần hưởng thụ tự do, không muốn kết hôn, không muốn cùng với một người phụ nữ khác có quan hệ không rõ, ảnh hưởng nhau đến cả đời, cho dù ở trong một đêm tình nào đó hoặc trong mối quan hệ nam nữ nào đó “sơ suất” có đứa nhỏ, hần cũng sẽ chỉ nhận con chứ không cần mẹ, dứt khoát lựa chọn làm một người ba đơn thân tự do tự tại, không chịu hôn nhân gò bó.

Những lời này hần đều nói qua không dưới mấy vạn lần, vì sao mẹ vẫn không thể tôn trọng ý nguyện của hần!

“Ba biết, nhưng ở trong lòng mẹ con, hai việc này chính là cùng một việc, thậm chí mẹ còn còn đặt hôn nhân đại sự của con trên cả mạng sống của mình, chẳng lẽ con thật sự muốn nhìn thấy mẹ ngã xuống mới hối hận sao?” Aizz, cá tính của con di truyền từ ai, vừa nhìn là biết ngay, người mệt nhất chính là ông, cái lão già này, trong nửa tháng qua kẹp ở giữa hai mẹ con họ làm người hòa giải, điều đình, tự nhiên không duyên cớ gây đi hai kg.

“Không cần, ông không cần ép buộc nó, dù sao tôi sống chết có số, không liên quan chút nào đến việc nó có kết hôn hay không, để cho Đoàn gia chúng ta từ nay chặt đứt hương khói, bỏ đi.” Giọng nói ôn nhu của mẹ Đoàn từ xa xa bay tới, một câu cuối cùng ở bên ống nghe nhanh quay ngược trở lại thành câu rống giận hờn dỗi, hiển nhiên là do nghe được chồng mình khổ sở khuyên lơn, đoán con vẫn không chịu thay đổi tâm ý, trong lòng đang bốc lên lửa giận.

“Đừng nóng giận, bác sĩ nói bà phải đặc biệt chú ý huyết áp... Đầu lại choáng rồi? Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống...” Ba Đoàn vội vã cúp máy, vội vàng đi làm giảm huyết áp của bạn già.

Con trai giờ đủ lòng đủ cánh rồi không sợ không có mẹ quan tâm, nhưng ông rất sợ chính mình già không có bạn, cô đơn chiếc bóng, chỉ có thể dắt chó già đến công viên tản bộ rồi dọn phân chó.

Đầu điện thoại bên đây, Đoàn Bồi Nguyên cúp máy, ấn huyết thái dương đau âm ỷ, nội tuyến trên bàn tiếp tục vang lên...

“Chủ tịch, cô giáo Giang kia lại tới tìm anh.”

“Cô giáo Giang nào?”

“Chính là đại diện của nhà trẻ Dũng Kiện, cô giáo Giang mà mỗi ngày thứ Sáu của hôm kia, tuần trước, tháng trước đều đến tìm anh.” Thư ký nơm nớp lo sợ nhắc nhở, nghe thấy được hôm nay tâm tình của sếp cực kém, không, hẳn là thời gian này tâm tình của sếp đều bao phủ ở trong một cụm mây đen không thấy ánh mặt trời, ngay cả kêu gào... A sai sai sai, là tâm tình tìm phụ nữ hẹn hò cũng không có, hơn nữa tháng qua thanh tâm quả dục dạy cho người ta rất bất an nha.

Nhưng cô gái dưới lầu kia cũng không phải là nhân vật đơn giản, cô ta đã ngồi ở trong đại sảnh từ bữa sáng cho đến khi trà chiều...

Đáng giận là cô ta cũng không có bỏ chi phí cho bất cứ dịch vụ nào ở trong khách sạn, mà là tự chuẩn bị mỳ ăn liền, đậu phộng, trứng trà[1], trà lão nhân[2] và cả túi ba lô đầy truyện tranh thiếu nhi, ở đại sảnh của khách sạn nghỉ ngơi cả ngày, ngẫu nhiên còn có thể “gọi bạn gọi bè”, hỏi các bạn nhỏ quanh mình có muốn nghe cô kể chuyện cổ tích không, rồi cùng cô ta chơi đùa, những hành động quái dị đó dần dần khiến cho những vị khách khác chú ý, quầy nhân viên lại ngại không muốn làm lớn chuyện mà cường chế mời cô ta rời đi, cho nên cũng chỉ có thể kiên trì qua từng tầng mà thông báo lên trên, bởi vì cô ta cứ mãi cường điệu: “Tôi tới gặp chủ tịch của mấy người.”

Lại là cô ta?!

Đoàn Bồi Nguyên mắt hẹp liếc nhẹ, hẳn nhớ tới cái cô gái tự xưng là đang dạy học ở nhà trẻ kia, đồng thời cũng là họ hàng thân thuộc của viện trưởng, sắc mặt càng vì thế mà lạnh thấu xương.

Cái nhà trẻ... gì gì đó kia... Hẳn hoàn toàn không muốn cũng không đáng phải nhớ tên của nó, tóm lại là ở trên miếng đất mà hẳn mới mua nửa năm trước, chớp mắt hợp đồng thuê mướn đất đã sắp hết hạn, lại có mấy hộ không chịu dời đi... bao gồm cái nhà trẻ có chết cũng không chịu đi này, bọn họ còn có mặt mũi yêu cầu hẳn lấy giá thuê thấp hơn thị trường giá thị trường, tiếp tục thuê thêm ba năm, thật là mặt dày vô sỉ lại suy nghĩ viễn vông!

Từ lúc tiếp nhận gia nghiệp kinh doanh chuỗi khách sạn, hẳn không chỉ có tích cực làm lớn mạnh gia nghiệp, đem Tinh Vân mở rộng tới tầm quốc tế, nhảy vọt lên trở thành thương hiệu khách sạn hàng đầu của Đài Loan, một trong năm thương hiệu khách sạn lớn ở toàn châu Á, mà hẳn còn càng biết cách vận dụng tài nguyên trong tay tiến hành các hoạt động liên minh và đầu tư sản nghiệp khác nhau, làm cho công ty thu lợi từ nhiều mặt, tránh đi được sự mạo hiểm khi thị trường bùng nổ tạo thành đối với khi chỉ có một sản nghiệp, đặc biệt phương diện đầu tư bất động sản, lợi nhuận to lớn từ tắc đất tắc vàng khiến cho hẳn bây giờ còn hơn cả ông trùm điền sản.

Phạm vi sự nghiệp càng rộng lớn, việc gặp phải tiểu nhân, cáo già tự nhiên cũng tăng theo, gặp nhiều cũng không lạ, cho nên đối với cái loại người không biết tự lượng sức mình này, cho rằng bám riết dai dẳng thì có tác dụng, hoặc là dùng động tác nhỏ muốn người khác đồng cảm, từ trước giờ hẳn ngay cả mí mắt cũng sẽ không chớp lên chút nào...

“Kêu cô ta cút, về sau mấy chuyện này không cần thông báo với tôi, còn quấy rối nữa thì mời cảnh sát đến nói chuyện với cô ta.” Về mặt luật pháp, hẳn tuyệt đối sẽ vận dụng tối đa, không tất yếu phải khách khí với cái loại người không hiểu tiếng người còn dám tự xưng là “giáo viên” này.

“Vâng.”

“Còn có, tối nay phái người đến chỗ mẹ tôi lấy đồ.”

“Lấy cái gì?”

“Danh sách coi mắt.”

Mặc dù nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn vẫn không thể bỏ mặc cái mạng già của mẹ hẳn mà không lo.

Một tháng sau...

Trong phòng ăn tiêu chuẩn mang phong cách thanh lịch, ánh đèn nhu hòa làm tôn lên điệu nhạc cổ điển du dương, những bồi bàn mặc đồng phục đen qua lại không ngớt ở trong đó, được huấn luyện có bài bản, dọn đồ ăn, từng động tác lưu loát tao nhã tựa như những nốt nhạc.

Theo màn độc tấu hăng hái của đàn violon, một thân ảnh nhỏ xinh nhanh chóng lúi lên lầu, thừa dịp mọi người không chú ý, trốn vào toilet phía sau cửa vòm.

“Thấy được chưa?”

“Thấy rồi, lầu hai đi ra rồi quẹo phải, đi qua gian ghé lô thứ hai đếm ngược từ phía sau tranh treo tường a?”

“Đúng, nhớ tránh trường ca của mình, chị ta rất khó chịu... Trước tiên tránh ở sau pho tượng, chờ nhân viên phục vụ đi ra, quan trọng nhất là...”

“Mình không biết cậu.” Giang Xuân Tuệ ra sức cam đoan, đề thấp âm lượng nói chuyện, một đôi mắt hạnh thông minh cong thành hai mảnh trăng nghiêng, ở trong khe cửa che lờ lờ sáng lên, chú ý xe tới... người tới hai bên.

Ngọn núi không chuyển thì con đường chuyển, tuy rằng cái khách sạn kiêu ngạo bá đạo kia không nói lý, cũng gần giống như là bọn hắc đạo, lại không cho cô vào “đội người” nữa, đội vị chủ tịch “rất giỏi” kia khiến cô tốn thời gian tìm đã gần ba tháng còn không thấy mặt một lần để trước mặt nói với rõ với hấn nhà trẻ Dũng Kiện là một nhà trẻ vui vẻ tràn ngập tình yêu và hồi ức đến cỡ nào, không thể nói mở là mở, muốn chuyển đi cũng rất khó khăn. Nhưng may mắn cô có Tiểu Ngư đáng yêu... Á đừng hiểu lầm, Tiểu Ngư không phải là cá, mà là một cô gái bồ tát, bởi vì họ Dư* lại sợ mèo, cho nên bị bạn bè đặt biệt danh này...

* – họ Dư và – cá, đồng âm đọc là yú

Nhưng cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là Tiểu Ngư đáng yêu làm việc ở trong nhà hàng món Pháp khá vang danh này, hơn nữa nghe nói cái vị chủ tịch tập đoàn khách sạn cô luôn luôn muốn gặp lại cầu còn không được kia, gần đây thường xuyên dùng cơm ở đây, còn dẫn theo nhiều người phụ nữ khác nhau... Hừ hừ, xem ra người đàn ông kia thực sự như lời báo tạp chí viết, rất có duyên với phụ nữ... Nói trắng ra ý chính là phong lưu, còn không phải bởi vì hấn có tiền...

Ai, lại lạc đề rồi!

Tóm lại, căn cứ vào “tin tức nội tuyến” do Tiểu Ngư cung cấp, đêm nay cô chỉ cần tới đây là có thể gặp được vị chủ tịch “rất rất giỏi” kia, có cơ hội cứu lại nhà trẻ đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc rồi.

“Đúng đúng đúng, ngàn vạn phải nhớ kỹ, bằng không nếu như bị người khác phát hiện là do mình tiết lộ danh sách đặt chỗ trước của VIP cho cậu, mình chắc chắn sẽ bị lên đĩa!” Tiểu Ngư ngàn dặn vạn nhắc, còn đặc biệt chọn ngày này xin nghỉ để tránh bị tình nghi nội ứng ngoại hợp, muốn bạn tốt học thuộc lòng bản đồ đường đi trong nhà hàng, rồi giả bộ làm khách đến nhà hàng ăn đồ nữa, tự mình tìm cơ hội mò lên lầu.

“Yên tâm a, mình sẽ không hại cậu vào trong vạc dầu đâu, cuối tuần mời cậu xem phim nha, giờ bye trước.” Cô đem di động nhét lại vào trong túi xách, sau khi đã xác nhận bốn bề vắng lặng, cô nhanh nhẹn di chuyển ra bên kia, đi qua bức tranh treo tường to lớn kia, lập tức trốn sau pho tượng màu trắng, vụng trộm nhìn nghiêng quan sát tình huống đang diễn ra ở ghé lô phía trước.

Thấy bồi bàn bưng đồ ăn lên, rời khỏi ghé lô, trong đầu của cô chỉ có hai từ...

Xông lên!

Bất chấp ngồi trong ghé lô có thể là người nào, tóm lại cô muốn trước tiên phải gặp được vị chủ tịch kia rồi nói sau.

Cốc cốc. Rất ý tứ gõ lên cửa hai lần, Giang Xuân Tuệ đẩy cửa mà vào...

“Ngượng ngùng đã quấy rầy, tôi...”

Keng keng keng, sau khi cô vừa nói “tôi”, toàn bộ tiếng nói ngạnh ở cổ họng, không được, không thể, không dám tin được trong ghế lô này chỉ có duy nhất một người đàn ông ngồi, thế nhưng người này thực sự anh tuất suốt khí giống như trong ảnh chụp nghiêng đăng trên tạp chí thương mại!

Tuy rằng từ báo chí, cô đã sớm biết được hần là doanh nhân tướng mạo xuất chúng, trẻ tuổi, chỉ ba mươi mấy tuổi, nhưng cô vốn tưởng rằng những ảnh chụp này của người nổi tiếng đều được phần mềm đồ họa chuyên nghiệp chỉnh sửa, hoặc căn bản là lấy ảnh chụp vài năm trước ra làm “ảnh tuyên truyền” gạt lừa thế nhân, người thật nếu không có nếp nhăn, đầu hói nhiều hơn thì cũng là có bụng bia, bụng béo không giấu được, nhưng... nhưng... bộ dạng người đàn ông này làm sao có thể còn xuất sắc hơn cả trong ảnh chụp, quả thực chói mắt không thua ngôi sao thần tượng!

Hần không chỉ có có đầu tóc đen nồng đậm, chân mày như kiếm vung lên, hai đồng tử trong đôi mắt hẹp dài đen như mực, trong đó hơi chứa một chút sự sắc sảo lợi hại, đuôi mắt nhẹ cong như là trời sinh đã mang theo chút ngả ngớn, lại giống như là sự lãnh ngạo bướng bỉnh bất tuân, nhào nặn hợp lại thành một cỗ khí chất tà thiện khó phân biệt, phối hợp với mũi quá mức thẳng cùng cằm hơi vuông, nhưng cặp môi mỏng ngang mím chặt kia lại có vẻ có vài phần đa tình mê người.

So với bất luận tòa điêu khắc nào bày biện ở bên ngoài, hình dáng sâu sắc, tuần lẫm của người đàn ông này càng giống như xuất ra từ tác phẩm nghệ thuật điêu khắc nổi tiếng do các nghệ nhân làm, cương nghị cũng không thấy tục tũn, có chứa khí phách lại không quá nghiêm khắc, dũng mãnh, ngược lại khắp nơi có thể thấy được sự tinh tế từ việc tạo hình tỉ mỉ, giữa trán còn có một nét hấp dẫn khóe ngạo không bắt giữ được, chỉ mới giao nắm hai tay và thản nhiên thoải mái ngồi ở đó thôi nhưng cả người đã phát ra hơi thở tôn quý không thể xem nhẹ, khiến tiếng lòng những người thấy hần chấn động...

“Cô là ai?” Giọng điệu của hần ngang phè, nghe không ra được cảm xúc đối vị khách đột ngột này.

“Tôi là Giang Xuân Tuệ, Xuân trong mùa xuân, Tuệ trong bông lúa, ba tôi nói xuân mang đến ấm áp, bông lúa có ý nghĩa tượng trưng cho cơm no áo ấm và con cháu đầy đàn, cho nên giúp tôi lấy tên này.” Nhưng thật ra tâm tình của kẻ “xông vào” này lại ngẩng cao, không hề ý thức mình đang quấy rầy người khác, rừ rừ rừ giải thích cả một đồng.

“Chúng ta quen biết sao?” Tuấn mâu nhẹ nâng, giọng nói của hần đã thoáng chuyển lạnh.

Hần nhớ năm phút trước nhà gái đã gọi điện thoại tới xin hủy buổi xem mắt vốn đã hẹn trước đêm nay, nguyên nhân thì hần cũng không để ý mấy, chỉ cảm thấy âm thầm nhẹ nhàng thở ra khi mẹ đối phương nói xin lỗi liên tục.

Trong một tháng này, hần dựa theo danh sách xem mắt mà mẹ tỉ mỉ soạn ra, tần suất dày đặc gặp mặt ăn cơm với cả đồng thực nữ của danh viện, tinh anh của xã hội, có khi thậm chí phải chạy xô mới có thể tiêu hóa hết cả chuỗi dài người trong danh sách đó.

Không may, gặp qua nhiều cô gái tương đối có tư sắc như vậy, nhưng không có một cái tên hoặc một gương mặt có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu trong đầu hần. Những cô gái đến xem mắt này nếu không phải biểu hiện ra hứng thú quá mức đối với hần, giống như cá mập ngửi được máu tanh, lộ ra bộ dáng đói khát muốn đem hần ăn vào trong bụng, không thì chính là lễ phép quá thừa, câu nệ như là người máy đã lập trình sẵn, lời nói và hành động khô khan đến nỗi làm hần cảm thấy buồn tẻ vô vị, không có khẩu vị, tinh thần của hần càng lúc càng trì độn, biểu cảm vốn đã lạnh lẽo của hần quả thực rơi vào tình trạng “họa vô đơn chí[3]”.

Việc xem mắt này làm ẹ hần “sống lại”, nhưng lại làm cho hần “kề cận cái chết”, khiến cho gần đây nhắc tới đến phụ nữ là hần thấy thấp thỏm nôn nóng. Trước giờ bận rộn làm việc, hần còn có thể xem các phụ nữ nhiệt tình xinh đẹp thành thuốc điều chỉnh sinh hoạt, ngẫu nhiên tìm các cô ra ngoài đi chơi một phen, hẹn hò tán tỉnh, lên giường với các vật phong tình vạn chủng cũng coi như là hoạt động giảm áp lực có thể gia tăng niềm vui vận động, dù sao hần là người đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường, hoan ái nam nữ thích hợp, có ích cho thể xác và tinh thần, hần tuyệt sẽ không khát khe với thân thể của mình, nhưng hiện tại...

Hần nhìn chăm chăm cô gái không hề ấn tượng lại nói một đồng lời vô nghĩa trước mắt này, chỉ cảm thấy khẩu vị của mình vừa mới tốt lên lại bị phá hủy!

“Anh không cần biết tôi, không sao cả, nhưng anh nhất định phải biết nhà trẻ Dững Kiện của chúng tôi, bởi vì nó là một nhà trẻ cực kỳ ấm áp, tâm huyết, tri kỷ, tràn ngập tình yêu và sự vui vẻ, anh xem, đây đều là thiệp cảm ơn mà các bạn nhỏ đã tốt nghiệp viết cho chúng tôi, trong đây còn có tranh vẽ viện trưởng của chúng tôi và các giáo viên, có phải rất giống, rất đáng yêu không?”

Giang Xuân Tuệ lần lượt lật ra các tấm thiệp cô chuẩn bị đã rất lâu, hưng trí bừng bừng khoa tay múa chân, dự tính dùng sức mạnh của sự hồn nhiên không gì sánh được của bọn nhỏ cộng với cách tiếp cận ôn nhu làm cảm động vị doanh nhân này.

Hoàn cảnh một đổi một làm cho cô thả lỏng rất nhiều, bộ dạng của người đàn ông trước mặt lại “cảnh đẹp ý vui” như vậy... Tuy rằng không biết vì sao thoát nhìn mặt hắn có chút thối, nhưng có người trời sinh vốn là có loại mặt “người mẫu” này thôi, cô hoàn toàn có thể hiểu được, cho nên không cần tự mình dọa mình.

Đoàn Bồi Nguyên liếc xéo những bức chân dung vẽ xiêu vẹo sứt sẹo, dùng bút sáp màu tô nghịch ngoạc này, mày rậm nhều lại.

Nhà trẻ Dững Kiện...

Giang Xuân Tuệ... Giang...

“Cô chính là cái cô giáo Giang kia!”

“A! Anh nhận ra tôi rồi nha!” Cô mừng rỡ, không thể tưởng được mình cũng không có “ngồi” vô ích ở trong khách sạn, thì ra vị chủ tịch “rất giỏi” này có chú ý tới sự tồn tại của cô...

Ô, lúc trước nhất định là cô hiểu lầm hắn rồi!

Giang Xuân Tuệ cảm thấy hơi chút có lỗi, thiên chân cho rằng trước đó có lẽ hắn muốn thử thách quyết tâm của cô mới để cô chờ lâu như vậy, không phải cố ý đùa giỡn, lấy chức to của mình mà không gặp cô. Bởi vậy, chuyện này có lẽ cũng sẽ thuận lợi hơn so với ban đầu cô nghĩ.

Cô đẩy lên ý chí chiến đấu cao nhất, đẩy bàn ăn ra, lại từ trong túi “sâu không lường được” cô lấy ra một đồng ảnh chụp tác phẩm của các bạn nhỏ, cùng với mục đích thành lập nhà trẻ, kế hoạch bồi dưỡng nhân tài, thông tin về dự định tương lai, muốn cho hắn biết ở khu vực nhỏ cũ này có nhà trẻ thu phí không cao thực sự đã tạo phúc cho không ít gia đình phụ cận, giúp cho các vị phụ huynh thu nhập không cao không phải tốn nhiều tiền lắm nhưng vẫn có thể để cho các bạn nhỏ nhận được sự chăm sóc thích đáng có giá trị. Bọn họ mở nhà trẻ này là vì thật tình yêu thích các bạn nhỏ, cũng không phải vì cầu lợi cho túi tiền mình, khi gặp phải vấn đề tài chính, bọn họ còn chủ động cung cấp cho các gia đình khó khăn dự án ưu đãi...

Cô gái thao thao bất tuyệt thuyết minh, giải thích, câu chữ người đàn ông nghe đi vào lại ít ỏi không có bao nhiêu, hắn nhận ra tâm tình của cô ta cũng không như chính cô ta tự cho rằng là “kinh hỉ” (kinh ngạc + vui mừng) như vậy, mà là đáng ghét đến mức khó có thể tin.

Cô ta cư nhiên tìm tới đây!

Làm sao mà cô biết hắn ở đây? Còn có thể đoán chính xác hắn ở ghế lô nào?

Có điều ngay tại cùng lúc suy tư mấy vấn đề này, hắn cũng mới nhìn ra thân thể của cô ta, bắt đầu dùng “con mắt” đánh giá cô gái này, có chút ngoài ý muốn “cô giáo Giang” còn trẻ hơn so với hắn nghĩ lúc đầu, tiếng nói huyền ảo quá mức giống chim sẻ, không nói ra, thật đúng là không giống giáo viên.

Cô có khuôn mặt trái xoan tinh xảo, xinh đẹp kiểu thanh thuần, tóc ngắn dày nổi bật với tóc mái gọn gàng, hai hàng lông mày tinh tế nhẹ quét dưới trán, dưới mũi khéo léo là môi trái tim đỏ hồng anh đào, răng trắng và đều như vỏ sò. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt người ta nhất tuyệt đối là cặp mắt hạnh đen trắng rõ ràng, trong suốt, sáng chói kia, khe che ở dưới lông mi nồng đậm cong dài, nói qua nói lại thì chính là rất rạng rỡ, trong như gương giống như trăng, lúc môi phát ra cao thấp ngữ điệu, hào quang sáng chói, trong suốt, tròn bóng...

Cô không phải là cô gái đặc biệt xinh đẹp, nhưng lại có ánh mắt đẹp thật sự xuất trần.

“Cô mấy tuổi?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Hai mươi bảy.”

Hai mươi bảy? Hần còn tưởng rằng cô mới tốt nghiệp đại học không lâu nên trong mắt mới có sự tinh thuần và nhiệt tình như vậy, miệng nhắc tới nhà trẻ kia giống như là kế hoạch cẩn thận muốn cứu vớt Địa Cầu.

Có thể là bởi vì cặp ánh mắt quá mức trong suốt, sáng ngời kia mới làm cho cô gái này trông trẻ hơn so với thực tế mấy tuổi. Nhưng kém năm tuổi cũng hoàn hảo, tuổi hai bên chênh lệch càng lớn càng khó khai thông...

Một ý nghĩ vừa chuyển, người đàn ông ánh mắt tăng thêm sự hứng thú, nghĩ rằng có lẽ vị khách không mời mà đến này xâm nhập thật là đúng lúc.

“Kết hôn chưa?”

“Hả?” Cô sửng sốt, đầu không kịp phản ứng còn đang khó hiểu sao hần hỏi tuổi của cô, mấy tuổi có liên quan gì với nhà trẻ?

“Tôi hỏi cô kết hôn chưa? Cô giáo Giang.” Hần lặp lại câu hỏi, giọng nói nghe ra có chút châm chọc.

Một cái vấn đề đơn giản còn phải để người ta hỏi hai lần, sao cô ta có thể làm giáo viên!

“Tôi?! Không có a... Làm sao vậy?”

“Trong nhà trừ cô ra còn có người nào?”

“Ba, mẹ, em gái, em trai, Tiểu Hoàng, Tiểu Hoa...”

“Tiểu Hoàng, Tiểu Hoa là cái gì?”

“Tiểu Hoàng là một con mèo lông ngắn màu nâu, Tiểu Hoa là một con chó nhà giống tạp, bởi vì luôn thích chạy đến vườn hoa hàng xóm đi ngửi hoa nên thỉnh thoảng còn có thể trộm cắn hai đóa hoa trở về, cho nên lấy tên này, nhưng nó rất ôn hòa, cũng không sẽ sủa bậy cũng sẽ không cắn người nha.” Cho dù không hiểu rõ ràng, cô vẫn giải thích cặn kẽ. Nguyên nhân không liên quan gì đến hần, chỉ vì cô quá quen việc tự giới thiệu này với các bạn nhỏ ở nhà trẻ.

Nhưng mà việc cô cười meo meo giới thiệu thành viên đặc biệt trong gia đình lại đổi lấy cái nhìn không cho là đúng của hần.

Chó trông cửa mà không biết sửa lại thích đến khắp nơi chơi đùa, nuôi để làm gì!

Huống chi thứ hần hỏi là người, hần lại không quan tâm nhà cô nuôi thú cưng nào.

“Nhà trẻ kia là nhà cô mở?”

“Không phải, là bác và dưỡng mở, bọn họ cực kỳ thích trẻ con, từ trước là đã ước mơ mở một nhà trẻ, để cho các bạn nhỏ có thể vui vẻ vừa chơi vừa học, tuy rằng quy mô không lớn, nhưng nhà trẻ của chúng tôi rất ấm áp, phía trước có vườn rau nhỏ, còn có bập bênh, cầu thang trượt, xích đu mà dưỡng tôi tự tay làm, phía sau...”

“Ngừng!” Hần giơ tay nhúu mày. “Trả lời vấn đề tôi hỏi cô là được rồi.”

“Ồ, ngại quá.” Bệnh nghề nghiệp, thân là người làm giáo dục cho trẻ em, chuyên môn trong chuyên ngành của cô là kể chuyện, bất luận câu chuyện khiến người ta buồn ngủ nào đều có thể bị cô kể thành cho rất sống động, thú vị. Chỉ cần các bạn nhỏ vui vẻ nghe, thậm chí cô còn có thể đem câu chuyện ngắn ngủi “Ba con heo” biến thành “Nghìn lẻ một đêm”, một người đóng mười tám vai cũng không thành vấn đề.

Đoàn Bồi Nguyên nhìn vẻ mặt hoạt bát thè lưỡi gãi đầu của cô, chỗ ẩn đường vặn xoắn không tự giác giãn ra, xem như vừa lòng cô “tự mình hiểu lấy”, cũng rất thích cá tính không uốn ẹo kiểu cách của cô gái này.

“Sự vô tư” của cô hoàn toàn có thể từ cặp ánh mắt trong suốt kia nhìn một cái là thấy hết, rất dễ hiểu, cho nên hần cũng không quanh co lòng vòng...

“Nói thật ra, tôi không có một chút hứng thú nào đối với cái nhà trẻ kia, nó có chỗ để chuyển hay không, có thể bởi vậy mà đóng cửa hay không cũng không liên quan gì đến chuyện của tôi.” Tay vốn để đằng sau của hần vung lên một cái, đem kia đóng tư liệu hỗn độn đẩy trả lại cho cô, nét mặt cũng đậm mặt giống như lời hần nói. Nhẹ thở một hơi thôi đã cuốn đi hy vọng mà cô xây đắp đã lâu.

“...” Lòng Giang Xuân Tuệ chợt lạnh, cô kinh ngạc trước gương mặt tuần tú kia, nhưng cũng rất lạnh tình kiêu căng.

Thì ra người đàn ông này là con sói hoang bụng đầy ý xấu, mà cô là heo, mới có thể cảm thấy hắn không phải là thương nhân ham lợi, sự tình còn có đường thương lượng...

“Nhưng nếu cô đồng ý gả cho tôi, hợp đồng thuê mướn của miếng đất kia có thể vô điều kiện kéo dài một năm, tiền thuê miễn toàn bộ.” Hắn miệng cười yếu ớt, ngược mắt liếc, vẻ mặt tà tuấn càng giống một Satan ma mỵ.

“Cái gì!” Cô theo bản năng phòng vệ bịt ngực lại, trừng mắt to. “Anh đem tôi trở thành cái gì!”

Ồi, cô cũng không phải đến bán thân. Vừa nãy mới cảm thấy hắn là sói, hắn liền thực sự vươn móng vuốt sói về phía cô!

“Mẹ tôi bị bệnh, xử lý không nhanh chút có thể phát sinh vấn đề, nhưng bà kiên trì phải chờ tới lúc tôi kết hôn mới bằng lòng mổ.” Hắn cũng lạnh nhạt mà giải thích, trong lòng cũng rất cảm thấy bất đắc dĩ.

Thì ra là như vậy, không nhìn ra được hắn cũng là một người con có hiếu.

Giang Xuân Tuệ buông phần tư liệu trước ngực, đột nhiên có hơn một chút hảo cảm đối với người đàn ông bề ngoài lạnh khốc này, cũng có thể hiểu được tâm tình của hắn, bởi vì cô cũng rất muốn vì người thân cố gắng hết sức có thể, nhưng...

“Tôi thấy bộ dáng anh cũng không giống như đang thiếu bạn gái, vì sao không kết hôn với các cô ấy?” Cô tận lực nói thật khéo léo, thật ra điều này báo tạp chí viết còn “đặc sắc” hơn nhiều, hơn nữa dựa bản thân của hắn xem ra, quả thực là rất có kinh nghiệm phong lưu, bên người một đồng oanh oanh yến yến cũng không có gì lạ.

“Cô không phải muốn bảo trụ cái nhà trẻ kia sao? Đây là cơ hội duy nhất của cô.” Mày rậm hơi run lên, hắn chỉ ra tầm quan trọng của giao dịch này đối với cô, không cảm thấy là cần phải giải thích sinh hoạt cá nhân của bản thân với cô.

Đừng lầm, hắn cũng không phải đang theo đuổi cô ta.

“Nhưng kết hôn là đại sự cả đời nha, chúng ta một chút cảm tình đều không có, như vậy cũng quá...” Giang Xuân Tuệ nhăn mặt, do dự, đương nhiên biết đây là một cơ hội trời cho, nhưng tốt hay không thì rất khó nói. Người phụ nữ nào khi không lại muốn gả ột người xa lạ vốn không có cơ sở tình cảm, dùng cả đời để đổi lấy một năm hiệp ước, cô dù ngốc cũng hiểu được phải cân nhắc nặng nhẹ điểm ấy.

“Chỉ là giả kết hôn để ẹ tôi an tâm.” Đoàn Bồi Nguyên nói rõ ràng hơn một chút, chính là không cần tình cảm, mới muốn cô vì nhu cầu.

Hơn nữa, hắn thích ánh mắt của cô. So với còn phải phí thời gian đi theo một đồng thiên kim tiểu thư nghĩ đến đã thấy phiền chán coi mắt, trái lại không bằng trực tiếp chọn cô gái không bối cảnh, có nhu cầu, lại có đôi mắt làm hắn lưu lại ấn tượng tốt trước mắt này, vấn đề hai bên đều có thể giải quyết dễ dàng.

“Giả... Giả kết hôn?”

[1] trứng trà: món ăn khi Tết ở Trung Quốc, cách làm cơ bản là đầu tiên luộc sơ rồi lấy ra đập nhẹ vỏ rồi sau đó nấu trong nước trà.

[2] trà lão nhân: ý chỉ cách uống trà truyền thống sử dụng bộ ấm tách truyền thống, ngồi uống nhàn nhã và chậm rãi thưởng thức trà.

[3] họa vô đơn chí: nguồn gốc từ câu “Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai” nghĩa là tai họa không đến một mình, phúc lộc không lại hai lượt, ý ở đây là tính tình của anh này vốn đã lãnh, nay gặp phải mấy cô này thì nó càng lãnh thêm.

2. Chương 2

Giả kết hôn?!

Cô có phải nghe lầm hay không? Kết hôn cũng có thể có chuyện thật giả à!

“Đúng, chờ hợp đồng thuê mướn đến hạn, nhiều nhất là một năm, tôi sẽ ly hôn với cô.” Biểu tình người đàn ông nghiêm túc, không có một chút vui đùa.

“Vì sao?” Cô chỉ là tò mò nhưng ngữ điệu dồn dập chợt nghe ra lại giống như là rất luyến tiếc.

“Vì để ẹ tôi có thời gian an tâm điều dưỡng thân thể, hơn nữa sau khi kết hôn một năm không có mang thai, tôi có thể lấy lý do cô không mang thai, hợp lý đưa ra yêu cầu ly hôn. Mặt khác ở trong khoảng thời gian này, nếu tôi có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng khác, có lẽ cuộc hôn nhân này cũng kết thúc trước thời gian.” Hần cười như không cười động khóe miệng, dùng một loại biểu cảm cô không hiểu rõ mấy tí mỉa mai thuyết minh “nhu cầu” của mình đối với cô.

Rống! Nghe xong nửa ngày, tất cả đều là điều kiện có lợi với hắn mà.

“Cho nên anh chỉ là muốn lấy tôi làm ngựa trang đi lừa mẹ anh sao?” Cô cảm thấy bản thân mình bị lợi dụng. Ai biết chính bản thân mình bị lợi dụng đều sẽ không cảm thấy vui vẻ.

“Chẳng lẽ cô thực sự muốn gả cho tôi?” Lại là cái vẻ mặt muốn cười không cười này dạy cô nhìn tự nhiên cảm thấy căm tức.

“Đương nhiên không phải!” Cô vội vã phủ nhận, gấp đến độ thiếu chút nữa là cắn đầu lưỡi. “Chẳng qua... Kết hôn, là kết hôn nha! Anh có biết thất hôn có lực sát thương lớn đến cỡ nào đối với một người phụ nữ không?” Đùng tưởng rằng cô không biết cái loại quan niệm “trọng nam khinh nữ” tồn tại phổ biến ở xã hội châu Á, lỡ như về sau người đàn ông mà cô yêu bởi vì điều này mà cự tuyệt làm “người đàn ông thứ hai đời cô” thì làm sao bây giờ? Nếu vậy cô không phải sẽ rất thiệt thòi, đồng thời sẽ như bị mất hạnh phúc cả đời của mình sao?

“Cô giáo Giang, cô có biết miếng đất kia giá trị bao nhiêu tiền không?” Hần khuyên cô dùng kim ngạch thực tế mà cân nhắc giá trị của chuyện này. Đợi sau khi đô thị đổi mới, giá miếng đất kia sẽ trở mình tăng thêm cả trăm triệu, cho nên tạm thời hoãn là vì hắn còn muốn thu mua mấy miếng đất liền nhau khác, tiến hành sửa sang lại, thời gian này mới có thể bán nhân tình này cho cô.

Tiền tiền tiền, có tiền thì rất giỏi sao!

Giang Xuân Tuệ một đôi mắt tròn sáng nheo lại thành “mắt hẹp”, phần nộ nhìn hắn.

... Được rồi, có thì rất giỏi, bằng không cô cần gì phải trăm phương nghìn kế tới gặp hắn một mặt.

Cô không cam nguyện mở rộng tầm mắt, hơi bốt giận, phải lý tính chấp nhận những điều hắn nói đều là sự thật.

“Thời gian này nếu cô biểu hiện tốt, khi ly hôn mặt khác tôi sẽ trả thêm một khoản tiền nuôi dưỡng rồi lại trợ cấp phí dời nhà trẻ.” Hần không phải người keo kiệt, tự nhiên sẽ có điều bồi thường đối với việc cô thất hôn, chỉ cần trước khi thất hôn cô an phận làm một nàng dâu tốt, làm ẹ hắn “mỉm cười” dưỡng bệnh.

“Tôi suy nghĩ một chút.” Cô vẫn do dự nhưng lại không có biện pháp lập tức cự tuyệt đề nghị hoang đường này, bởi vì cái nhà trẻ kia tựa như ngôi nhà thứ hai của cô, có quan hệ chặt chẽ với cuộc đời của cô.

Hồi nhỏ, ba thất nghiệp một thời gian, chỉ có thể làm việc vặt ở chung quanh, lúc ấy em gái lại vừa được sinh ra, mẹ đang ở cũ, hoàn toàn không thể chăm sóc ba đứa con, nhờ vào bác và dưỡng chị tay giúp đỡ, nhận bọn họ vào trong nhà trẻ cùng nhau chăm sóc, giúp nhà bọn họ rất nhiều. Thẳng đến khi học tiểu học, cô vẫn thường xuyên chạy tới nhà trẻ, chơi đùa kiêm làm việc vặt, buổi tối sẽ đem em trai, em gái dẫn về nhà.

Nghỉ hè năm nhất chia tay bạn trai, cô đến cô nhi viện làm công ích, cả ngày bị một đám trẻ con tràn đầy tinh lực quay chung quanh, nhưng lại vì vậy mà ngoài ý muốn chữa khỏi vết thương tình cảm, vì thế cô đột nhiên dường như nhận được tác động từ trên trời, sau khi trở lại trường học cô lập tức xin tạm nghỉ học,

thi lại vào ngành giáo dục trẻ em của một trường đại học khác, lập chí ngày sau muốn giống như bác làm cô giáo nhà trẻ.

Điên cuồng nhất là sau khi cô có được vị trí giáo viên nhà trẻ công lập, vị trí mà người khác chen bề đầu cũng rất khó cướp được, vậy mà chỉ bởi vì vấn đề nhân lực của Dũng Kiện căng thẳng, dưới tình hình không có phúc lợi tiền lương hậu đãi, luôn luôn tìm không được giáo viên thích hợp, cô đã dứt khoát kiên quyết lựa chọn trở lại Dũng Kiện làm việc, ngay cả bác, đương của cô đều phản đối một trận, nhưng bản thân cô cũng không thấy thiệt thòi, ngược lại rất vui vẻ vì có thể làm việc trong hoàn cảnh mà mình thích, còn có thể đến giúp những người mà mình thích.

Với điều kiện tiên quyết là không thương thiên hại lý, cảm thấy đúng là đi làm, dũng cảm tiến tới. Đây là cô, Giang Xuân Tuệ, người ngoài ngăn cản cũng không ngăn được.

“Ăn cơm xong, tôi sẽ tìm người khác.” Hần thu hồi lại đề nghị mà hiển nhiên đã lãng phí thời gian của hần, không có thời gian tiếp tục lãng phí với cô nữa, cũng không muốn dùng nhiều tâm lực thuyết phục cô. Bị cô dây dưa như vậy, món ngon trên bàn đã sắp nguội.

“Rồi! Tôi gả, tôi gả.” Vội vã bắt lấy tay hần, cô không muốn cứ như vậy mà buông tha cơ hội này.

Nhà trẻ không chỉ là tâm huyết nửa đời của bác, đương mà cũng là nơi tràn ngập ký ức thời thơ ấu của cô, cô không thể trơ mắt nhìn nó bị dỡ xuống. Cho dù nếu phải tìm chỗ khác dời đi nữa, dựa vào tài lực trước mắt của hần cũng không thể lập tức tìm được chỗ thích hợp, chỉ có thể đi lên quan đầu một đường.

Người đàn ông mắt tinh chống lại cặp mắt trong suốt như nước kia, môi mỏng nhẹ nâng, như là vừa lòng cô thức thời.

“Cuối tuần này theo tôi về nhà ba mẹ tôi.”

“Không được, tôi có hẹn...”

“Tôi không phải đang cầu xin sự đồng ý của cô.” Hần nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, ung dung cầm lấy dao nĩa, chuẩn bị dùng cơm.

“Chẳng lẽ trong một năm này, mỗi một việc tôi đều phải dựa theo ý tứ của anh mà làm sao?” Cô cảm giận bất bình nói, cảm thấy hần chuyên chế như vậy thì hơi quá đáng, cô cũng có linh hồn, không phải búp bê được không!

“Tôi không có nhiều thời gian rồi như vậy mà quản cô, nhưng liên quan đến chuyện của ba mẹ tôi, mời cô phải phối hợp, sắm vai làm vợ tôi cho tốt, không được lộ ra sơ hở.” Hần lạnh lùng nhìn cô, lộ ra vẻ mặt cứng nhắc. Chỉ cần cô làm tốt bốn phận, hần người này cũng không khó nói chuyện đến như vậy.

Ít nhất chính hần cho rằng như vậy.

“Một lời đã định.” Cô lộ ra nụ cười, may mắn thấy người đàn ông này coi như biết phân rõ phải trái. Tuy rằng bọn họ đặt ra một ước định rất “kinh sợ”, nhưng trong một năm này có thể hòa bình ở chung, các bên đều có lợi, chắc cũng coi như là một chuyện tốt.

Ít nhất mặt ngoài cô tự an ủi mình như vậy, bằng không những ngày tới sẽ thực sự khổ sở.

“Không tiền.”

“A?” Cô mới thu tư liệu xong, có chút cảm thấy ngoài tình huống.

“Cô muốn ở lại ăn cơm sao?” Hần liếc thức ăn trên bàn, chằm chọc nhếch môi.

“Đúng rồi, cảm ơn.” Cô kéo ghế dựa ra ngồi xuống, lộ ra biểu cảm được lợi.

Vừa rồi ở dưới lầu nhìn thấy giá trên thực đơn, quả thực dọa chết người! Hiện tại có “người có tiền” muốn mời khách, cô đương nhiên không cần phải khách khí, hơn nữa cô cũng thực sự đói bụng.

Người đàn ông nhẹ nâng hai khóe mắt, biểu cảm cứng nhắc lạnh lùng lại có một chút khuynh hướng nổ tung...

Cô gái này... Rốt cuộc là không có mắt hay là không có đầu óc? Cứ nhiên thực sự ngồi xuống?!

Giang Xuân Tuệ mở khăn ăn ra, cầm lấy dao nĩa, ngẩng đầu mới phát hiện sắc mặt của người đàn ông đối diện khác thường, ánh mắt còn lợi hại hơn so với dao nhỏ trong tay cô.

Cô sợ hãi buông dao nĩa, ngượng ngùng cười cười. “VẬY TÔI... ĐÓNG GÓI LÀ TỐT RỒI.”

Hắn sắp học máu! Lại đối với chức vị giáo viên của cô mà tâm sinh hoài nghi.

Thật không ngờ, Giang Xuân Tuệ chính là bởi vì tính cách thẳng thắn, không quá biết xem xét sắc mặt của người khác, thực dễ dàng bị người ta xem thường mà không biết, cho nên cô mới đặc biệt thích ở chung với các bạn nhỏ ngây thơ, bởi vì bọn chúng có nghịch ngợm gây sự, ít nhất sẽ không hục hặc mà giở mấy chiêu dê tiện, đơn thuần hơn nhiều so với người lớn.

“Không cần, cô cứ từ từ mà dùng.” Đoàn Bồi Nguyên giật lấy khăn ăn, ném lên trên bàn, cảm thấy mình nên vẫn trở về khách sạn của mình đi gọi món để ăn thì có vẻ phù hợp hơn, sẽ không bị người khác ảnh hưởng tâm tình dùng cơm.

“Ồi... Chờ một chút!” Thấy hắn giận dữ mà rời bàn, cô vội vàng đứng dậy gọi hắn lại.

Rốt cục cũng biết mình bị xem thường đến cỡ nào rồi sao?

Hắn cười lạnh, xoay người lại.

Giang Xuân Tuệ thần sắc kích động chỉ vào nguyên bàn lớn đầy đồ ăn công phu kia...

“Đồng này anh đều trả tiền rồi phải không? Trên người tôi chỉ có hai ngàn nguyên nha.” Cô không muốn bị bắt ở lại rửa chén, cũng không muốn trên lưng mang tiếng xấu ăn cơm bá vương[1], bằng không lỡ như bị lên tin tức, làm sao có thể có mặt mũi gặp các bạn nhỏ.

Mất lạnh híp lại. Máu của hắn đã sắp lên đến yết hầu...

Cô gái này rốt cuộc sao lại thế này? Đầu óc cô ta làm sao vậy!

Đoàn Bồi Nguyên mặt như băng sương, bắt đầu hoài nghi giao dịch vừa rồi của mình có phải là sai hay không nữa.

“Này, rốt cuộc có hay không chứ? Làm chi không nói lời nào...”

Cuối tuần, khu núi Dương Minh.

Một chiếc xe thể thao màu bạc như tia chớp xẹt qua đường núi quanh co, nhanh như điện chớp nhẹ nhàng chạy về phía một căn biệt thự xa hoa chiếm diện tích hơn sáu trăm bình[2], ngoài cửa sổ phong cảnh chỉ dừng lại trong nháy mắt trước kính chắn gió, liền rút lại thành những sợi dây nhỏ trong tiếng gió rít gào, biến mất ở sau kính.

Xe thể thao dừng lại ở trước một cánh cổng lớn được chạm khắc, giống như chỉ là đạp phanh xe một cái rồi lại vội vàng chạy nhanh qua một bãi cỏ lâu năm, rồi vườn hoa tạo cảnh có dòng suối, cây cầu nhỏ, rồi bể bơi...

Trước tòa kiến trúc mang phong cách châu Âu độc đáo, lão quản gia đã dẫn hai người hầu đứng sẵn ở trước cửa, chuẩn bị nghênh đón thiếu gia và khách quý đến. Đội động cơ xe vừa tắt, họ lập tức tiến lên mở cửa xe cho hai người.

“Còn không xuống xe?” Đoàn Bồi Nguyên đều đã đi nửa vòng quanh xe, đến chỗ ngồi kế bên tay lái, cô còn ngồi ở trong xe không nhúc nhích, bỏ những người hầu mang nụ cười xấu hổ qua một bên.

Cô không chờ hắn tự mình đến “nghênh đón” cô là không chịu được sao?

Đáy mắt âm thầm xẹt qua một tia không kiên nhẫn, con người đen như mực nháy mắt lại khôi phục một mảnh lạnh trầm và sâu xa.

Cũng được, điểm tinh thần phục vụ ấy hắn còn có, trước kia cũng không phải chưa trải qua loại phụ nữ thích làm bộ làm tịch, đặc biệt thích tỏ vẻ cao quý ở trước mặt người hầu hoặc người làm. Mặc dù hắn cho rằng dùng phương thức này để thể hiện địa vị của bản thân mình vừa buồn cười lại nhàm chán, nhưng chỉ cần bọn họ đừng quá đáng, hắn cũng không ngại qua loa thỏa mãn hư vinh của bọn họ.

Thân ảnh oai hùng cuồng dã vậy mà lại nhẹ nghiêng xuống, tuấn môi mang độ cong đùa cợt, ở bên cửa xe chờ cô di động mỏng quý.

“Xuống, xuống xe... Ừ... Ừ...” Cô nhìn cảnh yên tĩnh ở ngoài xe, sắc mặt có chút tái nhợt gật gật đầu, hoảng hồn chưa định thần lại mà ôm ngực.

Xe? Cô còn tưởng rằng vừa rồi là ngồi máy bay a!

Bình thường đi quen phương tiện giao thông công cộng và xe đưa rước các bé học sinh, cô cũng thật không thể chịu đựng nổi loại “khoái cảm” sẽ hại cô sốc này nha.

Mới nghĩ như vậy, hai chân cô vừa bước ra khỏi cửa xe cô liền mềm đi một chút...

Đoàn Bồi Nguyên nhanh nhẹn tiếp được làn hương thơm bay tới, thân thể nữ tính đặc biệt có đường cong mềm mại dán ở bên cánh tay rắn chắc của hắn, làm cho phần nam tính trong ngực hơi hơi kinh sợ, nhưng cũng làm cho ý cười trên môi hắn thêm sâu sắc.

“Còn chưa gặp mặt ba mẹ tôi, không cần bắt đầu diễn ngay từ bây giờ.” Hắn nhỏ giọng nói trên đỉnh đầu của cô, quá rõ việc chủ động ngã vào lòng cũng là một trong những kỹ xảo phụ nữ quen dùng.

Giang Xuân Tuệ bị giọng điệu trào phúng kia làm cho tức giận, dùng sức đẩy ra cái ôm ấp mà từng làm cho cô cảm thấy an tâm trong chốc lát, hai con mắt như hai mảnh nước suối trong suốt bỗng sôi trào tròng cái tên đầu sỏ hại chân cô mềm đi kia.

“Nếu anh lại lái ô tô như lái máy bay, có lẽ tôi cũng không có mạng mà vào trong diễn cho bọn họ coi.” Cô không phục cãi lại, đừng tưởng rằng cô thích cho hắn ôm, đúng không!

Nhiều nhất so với đàn ông bình thường, hắn bắt quá bộ dạng cao hơn một khúc, suất hơn một chút, khốc hơn một ít, cánh tay thì rắn chắc hữu lực, ngực thì rộng lớn, thân thể thì cường tráng, mùi hương trên người lại dễ ngủ... Chậm đã! Sao cô lại đi tính mấy cái ưu điểm của người này? Bất quá chỉ mới có vài giây chung tiếp xúc với người ta, cư nhiên cô lại đem “xúc cảm” khi chạm vào hắn nhớ rõ ràng như vậy, còn lộ ra một bộ dáng thèm thuồng vô cùng... Mắt mặt a...

“Bằng không phải lái chậm đến cỡ nào? Cô giáo Giang?” Hắn không có một chút kiểm điểm mà còn hỏi, nhưng thật ra cũng hơi nghiêng ngả, nhìn chăm chăm sắc mặt cô thay đổi trong nháy mắt.

Hắn thừa nhận bản thân mình lái xe không chậm, khi đã nắm chặt tay lái là không nhìn được theo đuổi cái cảm giác tốc độ, nhưng cũng không đến mức dọa cô đến nỗi sắc mặt từ trắng chuyển xanh, lại đột nhiên nhiễm hồng chứ.

“Chỉ cần giống với mấy ô tô bên cạnh, gần giống như vậy là có thể nhìn rõ ràng phong cảnh ven đường, mà không phải là cái tốc độ mà phong cảnh vội vàng chợt hiện lên trong đời tôi, chủ tịch Đoàn.” Cô phản bác lại, tươi cười khả cú[3] mà đối diện người đàn ông bộ dạng rất “yêu nghiệt” này, nhắc nhở bản thân phải lực cần thanh tịnh, không thể để cho suy nghĩ lệch hướng quỹ đạo nữa.

Cô không tự giác khuếch to âm lượng, làm cho vài người bên cạnh lén cười trộm, cúi đầu, run vai. Mọi người không nghĩ tới còn có phụ nữ dám ung dung ở ngay trước mặt vị thiếu gia mặt lạnh tanh của nhà bọn họ, không sợ chọc hắn tức giận, chịu đựng sự thương tổn do sự băng lạnh của hắn.

Khí chất lãnh liệt trên người Đoàn Bồi Nguyên thường khiến người ta cảm thấy sự uy nghiêm trước tuổi, hễ tới gần thì không hiểu sao sẽ căng thẳng, bị tròng, liếc mắt một cái lại làm cho cả người run run. So ra thì Đoàn Ngự Minh, ba hắn, còn thân thiết hơn chút.

Có điều lúc cần thiết, hắn cũng rất có tính hài hước.

“Phong cảnh vội vàng chợt hiện lên trong đời cô, có thể là vì cô vốn không có ý niệm về nó?” Mắt lạnh lùng, nụ cười âm ỉ, sự dung hợp hoàn mỹ hiện lên trên gương mặt tuấn mị kia.

Hắn quả nhiên là yêu nghiệt! Chẳng những không biết kiểm điểm hành vi nguy hiểm của bản thân, còn tiếp tục “phỉ báng” cô đầu trổng trơn, làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đoàn...”

“Thiếu gia, lão gia và phu nhân đã ở bên trong chờ người.” Lão quản gia đúng lúc chen vào nói, ngăn không cho Giang Xuân Tuệ gần như sắp thốt ra lời rống chửi.

Nghe thế cô mới nhớ tới mình đang ở nơi nào, có nhiệm vụ gì, tạm thời nhẫn nhịn khẩu khí xuống, không so đo với hắn.

Nhưng người đàn ông trước mặt cũng không cảm ơn chút nào, tự nhiên gạt đầu, tung ra một ánh mắt ý bảo cô đuổi theo, người liền đi về phía sau cửa lớn.

Cô còn phải bước nhanh hơn mới có thể đuổi kịp cặp chân dài kia của hắn. Khi cách hắn cách vài bước đi, cô vốn ra sức muốn trừng cặp mắt to của hắn, nhưng lại vì mắt tập trung trên đường đi nên đôi mắt cô lại rơi vào bày trí nội thất xa hoa trong nhà. Cửa sổ sát đất hình vòm thật lớn, đèn chùm thủy tinh treo cao trên trần nhà sảnh trước, cùng với các tác phẩm nghệ thuật mà thoạt nhìn nếu như tùy tiện làm hư một thứ trong những tác phẩm đó cũng sẽ làm cho cô táng gia bại sản.

“Woah! Nhà anh là hoàng cung à?” Cô đứng ở trước một tòa tượng điêu khắc ngọc lưu ly hô lên, nghe nói nơi này chỉ có ba mẹ hắn ở, thỉnh thoảng hắn mới trở về một chuyến, cùng ba mẹ ăn một bữa cơm hoặc ở vài ngày.

Lãng phí quá nha, chỗ đẹp như vậy...

Cô vừa nghĩ, sau đó lại tiếp tục đi xuống thưởng thức một khác tác phẩm tranh vẽ khác. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, còn có thể nhìn thấy ở ngoài phòng là một mảnh cảnh quan xanh tươi dạt dào và một bể bơi màu xanh nước biển.

Xa xa dưới tàng cây lớn là bãi cỏ xanh biếc cực kỳ thích hợp để ăn cơm dã ngoại, nếu có thể ở dưới bóng cây có gió mát chợp mắt một chút chắc là cũng rất thoải mái...

“Nhanh chút.” Thấy cô đi rồi lại ngừng một chút, hắn không nhịn được quay lại dắt tay cô, kiên định đi về phía trước.

Sự ầm ập đột nhiên xuất hiện làm cô thấy nao nao. Rõ ràng không phải là động tác quá thân mật gì nhưng hai gò má của cô lại bốc lên một trận hơi nóng.

Hai ngày trước bởi vì chuẩn bị trước nên cô lại một mình gặp hắn, khi đó tâm tình cô cũng không căng thẳng như bây giờ...

Đúng, chắc là cô chỉ căng thẳng thôi, không sao.

Tim đập nhanh một chút thì sao, nhất định là bởi vì do bị hắn lôi kéo “thi đi bộ”.

“Đừng quên những lời tôi nói qua với cô.” Thấy bộ dáng không yên lòng của cô, trước khi bước vào nội sảnh, hắn nhắc nhở cô một lần cuối.

“Nói chuyện ít, mỉm cười nhiều, hết thấy để cho anh đối phó.” Cô đã thuộc lòng rồi, rốt cuộc hắn muốn giăng mấy lần a?

Giang Xuân Tuệ ép tóc lại, vuốt lên làn váy, trước khi ra trận mới nghĩ đến phải hỏi hắn...

“Này, lỡ như ba mẹ anh không thích tôi thì làm sao bây giờ?”

“Bọn họ nhất định sẽ thích cô.” Hắn nói một cách chắc chắn, trong con ngươi chứa sự tự tin tuyệt đối, long lanh chiếu sáng.

“Như vậy à.” Cô nhếch miệng cười nhẹ, đem sợi tóc vén sau tai, đối với việc hắn khẳng định mà không hề do dự cô cảm thấy có chút đắc chí, không nghĩ tới bản thân mình ở trong lòng hắn sẽ được đánh giá cao như thế, hiếm thấy hắn cũng có lúc biết cách thưởng thức vẻ đẹp bên trong của phụ nữ...

“Chỉ cần tôi đồng ý cưới, là phụ nữ đều có năm mươi điểm, không lẽ ngay cả mười điểm cô cũng không lấy được sao?”

Ngữ khí đậm bạc, trào phúng lạnh nhạt, xối nguyên xô nước lạnh làm tắt rụi “ảo tưởng” đang có trong đầu cô.

Chỉ có nằm mơ tên yêu nghiệt mới có thể nói ra tiếng người!

“Tôi nói cho anh biết, từ nhỏ đến lớn chưa có cuộc thi nào tôi từng thất bại qua.” Cô hai tay chống nạnh, nhe răng trợn mắt trừng hấn.

“VẬY còn lo lắng cái gì.” Hấn không bị ảnh hưởng mà vỗ vỗ cổ tay áo, nhìn cặp mắt sáng ngời trong như nước đang tràn ngập “sự tức giận” kia của cô, trên mặt không có dư thừa biểu cảm, tâm tình lại thật sự khoái trá.

Ánh mắt có thần kia làm cho toàn bộ khuôn mặt của cô nổi bật đến nỗi xinh đẹp một cách tự nhiên, thần thái sáng láng, ngũ quan thanh tú đặc biệt có linh khí động lòng người, sáng rực như đào mận.

Cảm xúc không còn làm cô phân tâm nữa, hấn nghĩ hiện tại chắc cô ý chí chiến đấu ngẩng cao, có thể ứng phó bất kì tình huống nào bên trong.

Hấn tao nhã giơ tay lên khuỷu tay, chờ cô đưa tay vào.

Cô tựa như nhận được thư tuyên chiến luồng tay vào cánh tay hấn, quyết tâm lấy được điểm cao để cho hấn phải nhìn mình một cái, chứng minh mình cũng không chỉ ở trình độ năm mươi điểm.

Trong nội sảnh, bốn người ngồi đối diện, trò hay chính thức lên sân.

Có điều cục diện này khá khác biệt so với cô tưởng tượng lúc đầu...

Giang Xuân Tuệ ngồi ở bối cảnh xa hoa mà rất giống như là trong quảng cáo mới có thể xuất hiện, miệng thì uống trà lài mùi thơm tỏa bốn phía, trong tay còn cầm bánh bích quy tự làm đã cắn một nửa, nghe nói là nếu không đặt trước một tháng là không mua được, trên mặt cô nở nụ cười hạnh phúc, cảm thấy mình phảng phất như ở trên thiên đường, toàn bộ “sức chiến đấu” ban đầu mà mình tập hợp đúng là “không có đất dụng võ”, bởi vì bầu không khí trước mắt như một mảnh trời may mắn, hai vị trưởng bối vừa thấy cô là cười không ngừng, cứ mãi khen cô bộ dạng xinh đẹp, ngay cả tướng ăn cũng có phúc khí.

“Đây đây đây, ăn nhiều một chút, nếu thích, lát nữa cô lại gọi người đưa con mang về một ít.”

“Cám ơn cô.” Cô ăn luôn phần bích quy còn lại, lại rất vui vẻ phóng khoáng nhận một cái bánh hạnh nhân giòn khác mà mẹ Đoàn đưa tới, lập tức ném thử một miếng, giống như giật nẩy mình.

Cô lau lau mấy mảnh bánh vụn trên khóe miệng, mỉm cười nhìn Hà Bích Châu đẹp khoan thai sang trọng, cùng với Đoàn Ngự Minh có khuôn mặt hòa ái, cảm thấy việc đi thăm hỏi ba mẹ đối phương kỳ thực tuyệt không đáng sợ nha. Bọn họ không chỉ không có so đo chuyện cô không mang quà gặp mặt mà còn chuẩn bị thật nhiều điểm tâm ngon mời cô, không ăn hết còn có thể gói lại mang về, thật là quá thân thiết.

Giang Xuân Tuệ không thể không thừa nhận bản thân mình thật sự không cần tốn nhiều sức là lấy được năm mươi điểm cơ bản, về phần điểm còn lại, từ phản ứng của hai người đối xử với cô còn nhiệt tình hơn so với con họ, xem ra, chắc là sẽ vượt xa mức đạt tiêu chuẩn.

“Nghe nói nhà con mở nhà trẻ?” Đoàn Ngự Minh hỏi.

“Không phải, đó là bác và dưỡng con...” Bên người bắn tới một ánh mắt lạnh liệt, cô lập tức chữa lại số lượng từ trả lời. “Bọn họ mở, con chỉ dạy ở nơi đó.”

Đáp án này đủ đơn giản, rõ ràng chưa?

Những câu hỏi cơ bản vừa này, tất cả cô cũng đều y theo như hấn dẫn dò, tận lực duy trì nói ít cười nhiều, trả lời hàm súc... Nhưng phần lớn cũng là bởi vì trong miệng cô luôn nhét đầy đồ ăn.

“Vì sao con muốn làm cô giáo nhà trẻ?” Tuy rằng chỉ thủy chung luôn tươi cười, nhưng nhìn ra được Hà Bích Châu đặc biệt vừa lòng với việc ấy.

“Bởi vì các bạn nhỏ rất đáng yêu nha, các bé ngây thơ lại làm cho người ta thích, mặc dù có lúc cũng sẽ gây ra một vài chuyện thật làm cho người ta đau đầu, giống Đại Đầu... Bé không phải đầu to nha, là vì tên của bé là “Đại Đồng”, hài âm rất giống Đại Đầu nên mới có biệt danh này, kết quả lại hại đến cha mẹ bé, bởi vì bọn họ cũng biến thành “Đại Đầu Mã Ma (Mama đầu to)” cùng “Đại Đầu Papa (Papa đầu to)”, người

không hiểu còn tưởng rằng người cả nhà bọn họ đầu đều rất lớn, ha ha ha..." Nhắc đến đề tài cô cảm thấy hứng thú, cô không tự giác càng nói càng hăng say.

Đột nhiên, sau gáy chợt lạnh, sau lưng cô thổi qua một trận khí lạnh buốt, phía sau cô thấy một gương mặt mang vẻ "tùng trận gió âm"...

"Xin lỗi, con thất thố quá." Cô nhận thấy tiếng cười của mình hình như "vang to" hơi quá mức, không cẩn thận đã dọa tất cả mọi người đang có mặt.

"Không sao đâu, con nói đùa nhỏ kia làm cho người ta đau đầu như thế nào?" Hà Bích Châu hoàn toàn không để ý, bà đã hiểu được cô nhất định là cô gái thích trẻ con, sau này có hi vọng ôm cháu rồi.

"A, bởi vì bé rất muốn nuôi thú cưng, có lần lên nhặt một con mèo từ công viên mang về nhà, kết quả con mèo đó ăn hết sạch đồ hộp trong nhà liền trở mặt, chẳng những cào bị thương tay của Đại Đầu, còn hết sức giảo quyết nhảy qua cửa sổ lầu sáu chạy mất, để lại bọ chó khắp phòng, hại cả nhà ngứa đến phát điên, còn phải mời chuyên gia diệt trừ sâu bọ." Người bị bọ chó cắn qua điều hiểu được đó là cảm giác "muốn sống không thể, muốn chết không được" đến cỡ nào, cam đoan ngứa đến nỗi bạn sẽ nhớ thêm bị muỗi cắn.

"Về sau hình như bé nghĩ giáo dục phải từ nhỏ thì mới được, cho nên bé lại bắt mấy con sâu lông về nhà để nuôi thành bướm. Điều này chẳng những khiến mẹ bé sợ tới mức chết khiếp, khi ba bé đi xử lý mấy con sâu lông này, da lại dị ứng, cho nên vừa đau vừa ngứa mấy ngày. Sau đó mới hôm trước nha, cư nhiên bé lại đem một tá trứng gà giấu ở dưới chăn, mang đến nhà trẻ rồi nói muốn học gà mẹ ấp ra gà con, kết quả là phòng học dính đầy trứng gà, vài bạn học cũng ngồi đê bể trứng gà, chúng con đành phải làm tổng vệ sinh sớm."

Nếu mẹ Đoàn đã muốn nghe, Giang Xuân Tuệ tự nhiên sẽ "biết thì sẽ nói, đã nói nói hết", đảo mắt liền quãng trận "gió âm" sau lưng kia ở sau đầu, thân thiện cùng hai ông bà chia sẻ câu chuyện thú vị, chọc bọn họ cười ha ha.

"Bé trai chính là hiếu động gây sự như vậy đó, Bồi Nguyên của cô chú hồi nhỏ cũng khiến cô đau đầu không ít đâu!" Mẹ Đoàn rất đồng cảm phụ họa, càng thêm thích cô gái cởi mở, hay nói này.

Tuy rằng không có gia thế hiển hách hay là tài mao hơn người, so với các tiểu thư khuê các mà bà chọn lựa, điều kiện bên ngoài hơi kém chút nhưng mà chỉ cần bản tính thiện lương, con mình lại hợp ý, bà cũng không có phong kiến như vậy, con trai độc nhất có thể lập gia đình là quan trọng nhất.

"Nhiều người hầu vậy ẹ sai sử, còn có chỗ nào buộc mẹ phải hao tổn tâm trí chứ." Đoàn Bồi Nguyên nhàn nhạt đáp lại, mắt lạnh âm thầm đảo qua người phụ nữ nói nhiều kia, không thể hiểu sao ngay cả chuyện nhỏ bé không đáng kể cô ta cũng có thể kể đến nỗi mặt mày hớn hở, cười giống như là nhặt được tiền.

Hà Bích Châu "nhìn" gương mặt như khối băng ngàn năm không tan của con mình một cái, tự động bỏ qua câu nói mất hứng kia rồi lại nhìn cô gái vui tươi cười meo meo trước mặt.

"Con làm sao quen với Bồi Nguyên của cô chú?"

"Con không phải đã nói là vì chuyện mua bán đất, cô ấy tới tìm con..."

"Mẹ đang hỏi Xuân Tuệ." Cho dù là con mình sinh ra nhưng mà hiện giờ ngay cả nhìn mẹ Đoàn cũng không muốn nhìn hẩn một cái. Lại thêm tách trà nóng cho Giang Xuân Tuệ, bà muốn cô chậm rãi kể cho bà nghe.

Nghĩ như vậy là có chút không phải a, nhưng mà nhìn thấy mẹ Đoàn "đối xử khác biệt" rõ ràng như thế, trong lòng Giang Xuân Tuệ vẫn không nhịn được dắc ý một chút, môi trái tim khê nhếch, cảm thấy bản thân mình dựa vào thực lực của bản thân, rất không chịu thua kém đã giành được điểm cao vượt qua mức tiêu chuẩn. Cô bưng tách trà lại kia lên tựa như là giờ cúp quán quân lên, vẻ mặt thoáng kiêu ngạo.

"Giống như Bồi Nguyên nói vậy đó, lúc trước con bởi vì chuyện đất đai mới đi tìm anh ấy, nói rõ với anh ấy là mọi người đang rất khó khăn. Anh ấy cực kỳ kiên nhẫn lắng nghe, suy nghĩ một thời gian rồi rất khẳng khái quyết định để cho tất cả các hộ gia đình hay hộ kinh doanh chúng con đều không ràng buộc sử dụng miếng đất kia một năm, sau đó còn có thể trợ cấp mỗi hộ chúng con một khoảng phí di dời, lúc đó con liền cảm thấy anh ấy quả thật là một người lương thiện lại phát tâm..." Cô buông tách sứ, nhẹ che ngực, xuất ra biểu cảm và ngữ khí khi nhìn đến bề tát hiển linh để thể hiện sự cảm động rất lớn trong lòng.

Tất cả hộ kinh doanh? Mỗi hộ? Hần có nói như vậy qua sao?!

Đoàn Bồi Nguyên nghe vậy liền sửng sốt nhưng thứ chết tiệt hơn nữa còn ở phía sau nữa...

“Về sau con mới biết được, thì ra tất cả là do anh ấy vừa gặp con lần đầu đã yêu con.” Cô che miệng cười nhẹ, nghiền ngẫm lại tâm tình ngọt ngào của mối tình đầu của thiếu nữ trong kịch truyền hình.

Cái gì! Hần vừa gặp cô lần đầu đã yêu cô?!

Đoàn Bồi Nguyên trợn mắt há hốc mồm, quả thực kinh hãi không nói được gì.

Hần bị quỷ che mắt mới có thể vừa gặp lần đầu đã yêu cô ta! Cô gái này rốt cuộc đang nói linh tinh gì thế?! Dám coi nhẹ “cảnh cáo” của hần, chẳng những viết kịch bản, còn liên tục diễn xuất.

“Con rất kinh ngạc với phần tình cảm mà anh ấy đối với con, cũng rất cảm động anh ấy đã có lòng như vậy. Về sau anh ấy luôn luôn gọi điện thoại cho con, rất chủ động hẹn con gặp mặt, cho nên chúng con có đi ra ngoài ăn cơm hai lần.” Cô nhẹ cười, giơ ra hai ngón tay về phía mọi người. Tính ra thì quả thật là lúc trước cô và hần cũng có gặp mặt qua hai lần, cho nên cái này cũng không tính là nói dối.

Nhưng ở trong mắt Đoàn Bồi Nguyên, trái lại hần cảm thấy động tác tay đó lại có vẻ giống như đang bày vẽ thẳng lợi “chữ V” khiêu khích hần bởi vì cô vừa mới kể một “câu chuyện ma quỷ” nghe rợn cả người!

“Anh có “luôn luôn” gọi điện thoại cho em sao?” Hần cười hỏi, khóe mắt nhẹ nâng lên hiện ra lại tương tự như phản ứng bị co giật khi trúng gió.

“Đương nhiên là có a, anh yêu, anh đã quên là cả mấy lần di động của người ta đều bị anh gọi tới hết pin sao!” Cô ra vẻ hồn dỗi huých hần một chút, kỹ thuật diễn khoa trương đến nỗi làm cho hần muốn nôn mửa, hai ông bà đối diện lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Xem ra con chú thật sự rất thích con nha!” Ba Đoàn luôn luôn áp dụng thái độ tin tưởng đối với con trai cho nên theo đó cũng sẽ không nghi ngờ Giang Xuân Tuệ nói dối, bằng không y như cá tính “thực sự cầu thị[4]” của con trai, sẽ không mặc cho cô ở trong này bịa đặt những câu chuyện có lẽ có này.

“Con cũng cảm thấy như vậy.” Giang Xuân Tuệ e thẹn kèm theo rụt rè gật gật đầu, sau đó lại mang chút ai oán nói: “Nhưng mà bối cảnh gia thế của anh ấy thật sự quá tốt, làm cho con chùn bước mãi cho khi biết được tình trạng sức khỏe của cô, Bồi Nguyên nói anh ấy muốn cố gắng hiểu đạo, cũng rất thành khẩn nói cho con biết rằng so với việc phải miễn cưỡng chính mình kết hôn với một người con gái mà không hề có cơ sở tình cảm, anh ấy hy vọng người anh ấy cưới là con... một cô gái làm cho anh ấy thần hồn điên đảo.” Cô quay đầu nhìn người đàn ông sắc mặt chuyển xanh, thoát nhìn như huyết áp không được ổn định lắm ở bên cạnh, trong con mắt trong veo như nước hồ thu ánh lên quá một chút giao hoạt.

Cô ta đang trả thù! Hần bỗng nhiên tỉnh ngộ, con người đen phút chốc trầm xuống.

Cô gái này là vì vừa rồi ở bên ngoài bị hần chế nhạo vài câu cho nên hiện tại liền thừa cơ báo thù, ý vào việc hần sẽ không ở trước mặt ba mẹ vạch trần “câu chuyện ma quỷ” mà cô ta đã thêm mắm thêm muối, cô ta cố ý tự nâng giá trị bản thân, nói hần giống như thằng si tình sẽ vì cô ta mà làm hết mọi chuyện ngu xuẩn!

“Cho nên cuối cùng con bị anh ấy thuyết phục, quyết định đón nhận tình cảm của anh ấy, đồng thời cũng hy vọng cô chú có thể tiếp nhận con trở thành con dâu, thành toàn tình yêu của chúng con, ngàn vạn đừng ép chúng con chia tay!” Cô trộm nhéo đùi mình, nhả mồm vắn vắn, hơi nước trong mắt càng tăng lên, làm cho hình tượng diêm dâm đáng yêu càng thêm chân thật, lộ ra một bộ dáng chờ mong lại sợ bị thương tổn, câu nói cuối cùng còn xúc động đến nỗi đôi môi run nhè nhẹ.

Đoàn Bồi Nguyên vẻ mặt cứng ngắc, mắt lạnh nhìn chằm chằm phần độc diễn mà hình như cô diễn còn chưa xong, đốt ngón tay nắm chặt càng ngày trở nên trắng, hần nghĩ rằng cô gái này thật sự càng lúc càng diễn cương quá mức.

Bản chất một tuồng diễn xuất sắc có lẽ trong mười phút là có thể kết thúc rồi, đạt được hiệu quả, cô ta lại diễn lung tung khiến hần muốn ói, diễn làm ra vẻ thái quá, giống như cho rằng bản thân cô ta thật sự đang thu hút rating xem đài. Kiểu này ba mẹ hần sẽ tin tưởng hai người bọn họ có tình cảm với nhau, thật tình muốn kết hôn... mới là lạ...

“Yên tâm, cô chú tuyệt đối sẽ không chia rẽ tụi con, con cứ an tâm gả vào đây đi, con dâu.”

[1] ăn cơm bá vương: ăn cơm không trả tiền.

[2] bình: đơn vị đo diện tích của Nhật, 1 bình bằng 3.3058 m².

[3] tươi cười khả cú: nụ cười xinh có thể lượm lấy được.

[4] thực sự cầu thị: tự mình tìm hiểu sự thật một cách chắc chắn.

3. Chương 3

Đoàn Bồi Nguyên nghĩ rằng mẹ mình thật sự là bệnh không nhẹ, bệnh tình đã nghiêm trọng đến nỗi ảnh hưởng đến sức phán đoán của đầu óc bình thường cho nên mới sẽ nắm tay của cô gái kia, cùng nhau cùng cô ta “nhập diễn”, biểu cảm xúc động.

Đoàn Bồi Nguyên không thể tin nổi khi nhìn thấy một màn trước mắt này, thật không hiểu được là nên vui vẻ hay là lo lắng.

“Các con dự định khi nào thì kết hôn?” Ba Đoàn không có trở nên cảm động giống vợ như vậy nhưng ông bỏ phiếu tán thành đối với việc kết hôn này, cảm thấy may mắn vì con thật sự đã tìm được một người phụ nữ mà mình yêu thương để nắm tay nhau đi hết cuộc đời chứ không phải là bị ép buộc kết hôn.

So với điều kiện gia thế của con dâu thì việc vợ ông khỏe mạnh cùng con trai hạnh phúc đều được đặt lên hàng đầu.

“Trong nửa tháng. Qua vài ngày nữa, chúng con sẽ đi đăng ký kết hôn trước, sau đó đãi tiệc đơn giản ở Tỉnh Vân.” Sau một ngày Đoàn Bồi Nguyên và Giang Xuân Tuệ thỏa thuận giao dịch xong xuôi, bọn họ liền lên lịch trình các bước, tất cả đều yêu cầu tốc chiến tốc thắng, đưa mẹ an ổn vào bệnh viện.

Cuối cùng, tuy rằng màn diễn này diễn hơi chút lạc điệu sai nhịp nhưng bọn họ vẫn đạt thành mục tiêu mong muốn.

“Vậy sao được! Nhà chúng ta chỉ có một đứa con trai là con, việc vui đương nhiên phải làm cho náo nhiệt nở mày nở mặt nhà ta mới được.” Mẹ Đoàn không đồng ý để con tổ chức hôn lễ qua loa như thế. Đừng nói hấn là con trai độc nhất của Đoàn gia, chỉ bằng quy mô sự nghiệp của nhà bọn họ, mới tính mối quan hệ với hai giới chính-thương thôi là danh sách chức sắc, thương nhân phải mời là phải cả một chuỗi dài, hình thức hold quá sơ sài là không được.

“Hôn lễ của con không phải để diễn trò, hơn nữa mẹ cũng phải mau chóng nằm viện để nhận trị liệu, nhớ kỹ đây là mẹ tự mình nói qua đó?” Ngụ ý, nếu mẹ Đoàn không “thực hiện lời hứa”, hấn chẳng cần kết với chả hôn gì hết!

Bị ép buộc kết hôn đã đủ phiền, Đoàn Bồi Nguyên cũng không muốn ngay trong hôn lễ của mình còn phải cố sức xã giao với một đồng nhân vật nổi tiếng của hai giới chính-thương, chen anh chen em với bọn họ. Sở dĩ còn có buổi tiệc mừng chẳng qua là vì còn nghĩ đến các lễ nghi cơ bản, hoàn toàn không mời thân hữu thì không được, vậy thì đối nhà gái bên kia cũng không dễ ăn nói. Mặc dù là kết hôn giả, cũng phải làm cho ra vẻ.

Đoàn Ngự Minh vừa thấy con mình lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, rất có khả năng sẽ “hủy hôn” nên ông lập tức nhảy ra khuyên vợ mình nên lấy đại cục làm trọng...

“Con mình có thể kết hôn là điều quan trọng nhất, mấy cái khác cũng đừng nên quá so đo...” Rất trùng hợp, hai vợ chồng đồng thời lại nhìn về phía Giang Xuân Tuệ.

Ai! Đây là cái ý tứ gì?

Cô vặn xoắn mi, hai ông bà lại làm như không có việc gì quay đầu đi chỗ khác kể tai nói nhỏ. Như thế, như thế... Như vậy, như vậy...

“Được rồi, đây là hôn lễ của con.” Sau khi trải qua một phen nội tâm giãy dụa, Hà Bích Châu miễn cưỡng gật đầu nhưng cũng không phải cứ như vậy mà vô điều kiện nhượng bộ.

“Có điều các con đồng ý với mẹ, sau khi kết hôn phải chuyển về nhà ở ba tháng.”

“Dạ.”

“Không được.”

Vợ chồng son không có nửa điểm ăn ý, còn chưa có kết hôn mà tâm tư đã khác nhau, mỗi người mỗi ý.

Hai người liếc đối phương một cái. Trong mắt hẹp dài của người đàn ông phát ra tia sáng làm “đông lạnh” người khác.

“Ồ... Chỉ cần anh yêu gật đầu, con không có ý kiến, đều tốt, đều tốt... Hắc hắc.” Cô đổi giọng cười gượng, vỗ vỗ bả vai của “anh yêu”, còn rất nịnh hót tựa đầu vào, hết sức xây dựng hình ảnh một con chim nhỏ nép vào người, tạo bầu không khí ngoan ngoãn phục tùng.

Có ngu cũng biết lúc này phải dựa vào ý kiến của kim chủ, dọn hay không dọn tới là chuyện của người nhà bọn họ, trước khi còn chưa gõ vào cửa, người ngoài như cô tốt nhất nên tự động tránh xa ra một chút, miễn cho bị đạn lạc bay tới.

“Vì sao không thể chuyển đến? Mẹ cũng muốn giống như người khác ở chung nhà với con trai, con dâu, cha mẹ, con cháu quây quần, hiện tại vất vả lắm chờ đến lúc con kết hôn, kết quả con vẫn coi cái nhà này là khách sạn.” Mẹ Đoàn tức giận, ba Đoàn lập tức ở bên cạnh vỗ lưng trấn an, nhắc lại lời bác sĩ dặn.

“Chúng con đều phải đi làm, ở nội thành tương đối tiện hơn, về sau chúng con sẽ thường xuyên trở về.” Hần vẻ mặt không chút thay đổi, bề ngoài bình tĩnh đã nêu rõ lập trường của chính mình.

Sơ hở duy nhất là cái đầu người đang cười đến thực giả tạo cùng với đôi vai đang run rẩy.

“Thường xuyên là thường cỡ nào? Từ một tuần một lần đến hai lần hay là ba lần? Thẳng cho đến khi ba mẹ chuyển đến khách sạn ở là được rồi.” Tuy rằng biết con trai ở bên ngoài bận công việc, không phải thực sự không quan tâm hai ông bà bọn họ nhưng lúc này nếu không mượn chuyện để nói, chỉ e sau này muốn ra điều kiện là khó như lên trời.

“Bà xã...”

“Đừng kéo tôi! Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Ở đây cũng là Đài Bắc, cũng không phải vùng ngoại thành mây mù dày đặc cổ đại, có xa đến nỗi bọn nó không thể đến công ty mỗi ngày sao, ở đây mấy tháng công ty sẽ phá sản sao?” Mẹ Đoàn vẻ mặt đau khổ, kêu rên đến nỗi rung động đến tâm can, vậy mà con ngay cả mày cũng không nhăn lên một chút.

Đoàn Bồi Nguyên không nói một câu, chỉ dùng cặp con ngươi đen như mực thâm trầm kia im ắng nhìn chăm chú.

“Tôi thấy tôi cũng không cần mỗ nữa, con mình ngay cả gặp cũng không muốn gặp chúng ta nhiều thêm vài lần, tôi sống lâu như vậy có ích lợi gì, có ích lợi gì a...” Tiếng nói mang theo tiếng khóc nức nở, bà dứt khoát dựa hẳn trên vai chồng, hai vai run run lên, bộ dáng thật sự rất là khổ sở.

Đoàn Bồi Nguyên vẫn như cũ đứng yên, mặt không chút biểu cảm, tựa như tường đồng vách sắt không thể lay động.

Giang Xuân Tuệ thật sự không nhìn nổi nữa!

“Vậy chuyển về đây đi, đừng chọc mẹ anh tức giận nữa.” Mẹ hần sức khỏe không tốt, sao người đàn ông còn im re, tỏ vẻ làm trái ý mẹ. Lỡ như bom trong đầu mẹ Đoàn “nổ” sớm thì làm sao bây giờ!

“Em thực sự muốn chuyển về ở?” Hần nghiêng đầu, lạnh lùng liếc cô, khóe mắt lại thoáng nhìn thấy đầu mẹ cũng giống như máy dò radar chỉ về phía này.

Hừ, hẳn nhận ra vừa rồi mình lo lắng nhiều quá, kỳ thực đầu óc mẹ hẳn rất là bình thường, còn có thể dùng để tính kế người khác.

“Em ở đâu đều như nhau mà, hơn nữa nơi này đẹp y như hoàng cung, có cái gì không tốt?” Một trăm cái “không tiện” cũng không hơn một mạng người. Cô thà rằng mỗi ngày tốn thời gian nhiều hơn cho việc đi lại cũng không muốn vì việc nhỏ như vậy hại mẹ hấn nổi giận, nguy hiểm đến tính mạng.

Phải biết rằng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ mà không còn sống, có chạy theo cũng không thể đuổi kịp*...

*nguyên văn: ; Theo mình hiểu dựa vào mở tiếng Trung ít ỏi của mình là: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ không còn sống, năm tháng trôi qua, có chạy theo cũng không thể đuổi kịp, cha mẹ mất rồi, có đi theo cũng không thể gặp lại. Cái này từ Khổng Tử gia ngữ, cuốn 2, trí tư đệ tám, mình search hoài mà chẳng thấy bản dịch.

Ai ya! Lai nghĩ đi đâu rồi.

“Đến lúc đó em đừng hối hận.” Cô gái ngọc này rõ ràng không hiểu tình huống còn vô giúp vui, hẳn đây cũng là đang “cứu” cô đó, có biết hay không!

Không ai hiểu mẹ bằng con trai, Đoàn Bồi Nguyên tin tưởng mẹ cứng rắn muốn bọn họ chuyển về ở tuyệt đối không chỉ vì hưởng thụ cái cảnh “con cháu quây quần”, chỉ sợ là bà cảm thấy nghi ngờ khi bọn họ viện cớ thoái thác nên mới muốn tranh thủ khoảng thời gian này quan sát để phòng ngừa chuyện “trá hôn” (kết hôn giả).

Nếu bọn họ tuyên bố vì tình đầu ý hợp mà kết hôn nhưng trong khoảng thời gian tân hôn lại không có những biểu hiện ân ái nên có, đến lúc đó sẽ bị mẹ Đoàn nhìn ra được sơ hở: con mình bằng mặt nhưng không bằng lòng, thậm chí vì để sau này ly hôn dễ dàng còn cố ý chọn một cô gái không có gia thế, không có chỗ dựa tới lên giao dịch. Tạm thời không bàn đến việc tình trạng sức khỏe của mẹ hấn có thể bởi vì vậy mà chịu đả kích hoặc là thân thể không bị gì hết thì cho dù thế nào, đời này chắc chắn bà sẽ không bỏ qua cho hấn, bao gồm cả việc bà sẽ lấy việc này để nắm thóp hấn rồi kêu khóc om sòm, lải nhải rồi oanh tạc mãi cho đến khi hấn điếc mới thôi.....

Vấn đề mà ngay cả khi hấn di cư cũng còn khó có thể giải quyết, hấn có thể nào mà sơ suất không phòng ngừa!

“Muốn em viết thư tuyên ngôn cho anh sao? Hay là chọn cái ngày hoàng đạo tìm luật sư tới làm chứng?” Giang Xuân Tuệ không thể hiểu được một phen hảo tâm và bản khoản của hần chút nào, cô chỉ cảm thấy mẹ Đoàn thật đáng thương, cư nhiên nuôi phải một thằng con trai ý chí sắt đá như vậy, chuyển về ở một thời gian cũng sẽ không mất đi khối thịt, sao phải nhỏ nhen như vậy!

Trong mắt cô nhìn hấn có chứa một điểm bất mãn, hai điểm coi rẻ, ba điểm trách cứ, bốn điểm khinh thường.....

Đây là tình huống gì chứ? Hiên tại cô gái này đang dùng ánh mắt nhìn con rệp để “dòm” hắn sao?!

Chết là chết ở chỗ cặp mắt kia sẽ không nói dối, cho nên căn bản là Đoàn Bội Nguyên không cần xác nhận cũng có thể đọc được trong đầu cô đang tiếc hân không thể đá hấn một cước.

Hắn mím chặt môi mỏng, ngấm đê nén sự tức giận và mãnh liệt hoài nghi có lẽ bản thân mình sẽ đột quỵ. não trước me một bước.

Cô gái này biết mẹ hấn mới bao lâu vậy mà khi nghe đối phương “ai” vài câu, tỏ vẻ yếu đuối một chút thì lập tức liền nhảy ra bênh vực kẻ yếu, bày ra điệu bộ của người bảo vệ. Hành vi dễ dàng mềm lòng như thế ở trong mắt hấn chỉ là xử trí theo cảm tính, lòng da đàn bà!

“Được, vậy thì ba tháng.” Trong lúc nhất thời, hần lại cũng khác với mọi khi mà hành động theo cảm tình, muốn cho cô gái này “tự nhận lấy hậu quả”, để coi chờ sau khi bọn họ chuyển về ở, cô ta còn có thể thề son thề sắt, bình chân như vại giống như hiện tại không.

Dù sao phải giả bộ thân mật, hân, đường đường một đại nam nhân, không có thể nào chịu thiệt hơn cô.

Tính ra anh còn không đến nỗi táng tận lương tâm.

Ánh mắt Giang Xuân Tuệ nói như vậy, khuôn mặt tú lệ nở nụ cười, cô lập tức quay qua mẹ Đoàn báo tin vui. “Anh ấy đã đáp ứng rồi, cô cũng đừng... khổ sở nữa?”

Nói cũng quái lạ, nét mặt mẹ Đoàn cư nhiên “hồi xuân” giống y như là có ma thuật, không thấy một chút đau lòng ai oán, khiến câu an ủi của cô còn chưa nói hết thì đã từ thì tương lai chuyển sang thì quá khứ, cần bản không phải sử dụng đến.

“Được, được, được, cô không khó chịu, may mắn cô có một người con dâu như con, buổi tối ở lại cùng nhau ăn cơm rồi hẳn đi...” Hà Bích Châu lôi kéo tay tay của nàng dâu tương lai, cười vô cùng xán lạn.

Cảm xúc chuyển biến to lớn như vậy làm cho Giang Xuân Tuệ thiếu chút nữa phản ứng không kịp. Nhưng ngẫm lại có lẽ là vì con người ta một khi càng lớn tuổi, cá tính sẽ càng lúc càng giống con nít, cấu kỉnh để muốn làm nũng.

“Dạ được, thưa cô” Cô vốn thẳng thắn không suy nghĩ nhiều lắm, vui sướng nhận lời mời của mẹ Đoàn, lại rất vui vẻ ăn điểm tâm.

Đoàn Bồi Nguyên nhếch nhếch môi, cảm thấy vô lực. Hắn phát hiện cô gái này quả thật không phải là đối thủ của mẹ mình, đầu óc thì quá xá là đơn giản, có kỹ thuật diễn chắp vá kia chỉ đủ để ngang hàng với lão ngành mà mẹ đã diễn ba mươi năm qua. Hắn hoài nghi có lẽ bọn họ xem cùng một đồng kịch què cha đất tổ trong thời gian dài nên mới có thể nuôi dưỡng ra cái trình độ khó phân cao thấp này.

Nhưng mà lúc nhìn thấy lúm đồng tiền chân thành trên mặt Giang Xuân Tuệ, hắn lại nhớ tới bộ dáng chính trực, nghiêm nghị, nóng lòng muốn bảo vệ mẹ hắn của cô một khắc trước, trong lòng lại không hiểu sao hiện lên một chút cảm động, cảm thấy cô gái này không chỉ có đôi mắt trong suốt tinh anh mà lòng dạ dường như cũng rất đơn thuần thiện lương, rất biết cách quan tâm trường bối.

Xem hai người họ lú lú, chỉ nói về đứa con nít thôi mà tựa như nói hoài nói không hết. Mặc dù không thường xuyên trở về, hắn cũng hiểu được ngày hôm nay chính là ngày mẹ vui vẻ nhất, sôi nổi nhất trong khoảng thời gian gần đây.

Đôi môi cứng ngắt, lạnh lẽo rồi cục cũng hơi hơi nâng lên. Nhìn nét mặt có chứa vài phần bướng bỉnh của Giang Xuân Tuệ, giống như đang diễn cảnh lên lớp kể chuyện cho học sinh, hắn bỗng nhiên có cảm giác “may mắn đã chọn cô ta”.

Tâm của cô êm dịu, hình như cũng bắt tri bắt giác khiến cho tâm của hắn ấm lên...

Dưới ngọn gió xuân thổi nhẹ qua, biệt thự Đoàn gia trước giờ vốn yên tĩnh, bầu không khí hiếm khi tăng thêm náo nhiệt như bây giờ, tiếng cười rộn rã thường xuyên, ngay cả người hầu cũng có thể cảm nhận được bầu không khí vui mừng của hôn sự sắp tới.

Trễ một chút, khi mọi người di chuyển tới nhà ăn, Đoàn Bồi Nguyên khẽ kéo Giang Xuân Tuệ lại, thấp giọng hỏi: “Buổi chiều khi nói mấy lời nói đó, bản thân cô cũng không cảm thấy chột dạ sao?” Cho dù thường thức chức năng “giải trí” của cô, hắn vẫn không quên trả thù mà chế nhạo cô một chút.

“Nói cái gì?” Từ sau khi “phá luật”, cô như máy hát mở băng chảy ào ào, sao biết ý hắn chỉ là thời điểm nào.

“Tôi vừa gặp cô lần đầu đã yêu cô.”

“Anh vừa gặp tôi lần đầu đã yêu tôi!”

“Là cô nói.” Cô kinh ngạc cái gì chứ! Trí nhớ cô gái này chẳng lẽ chỉ có ba giây giống như cá vàng sao?!

Nếu ba mẹ không ở phía trước, hắn thật sự muốn chửi ầm lên.

“Ô...” Cô xấu hổ gãi gãi đầu, cũng không hiểu tại sao trong đầu mình có thể phản ứng theo trực giác như vậy, trái tim còn bùm bùm nhảy vài cái...

Mất to chuyển rồi lại chuyển, Giang Xuân Tuệ rất nghiêm túc mà hồi tưởng lại đoạn đối thoại kia...

“Sẽ không nha, không thấy mẹ anh vui vẻ cỡ nào sao.” Cô không cho là mình đang nói dối, mà là đang dỗ trượng bối vui vẻ, cho nên đương nhiên cô không chột dạ, thậm chí còn thấy có chút tự hào vì mình đã làm rất thành công đó.

Thật dày, thì ra cô ta dỗ các cụ giỏi như là dỗ mấy đứa con nít ha! Tương lai nói không chừng cô ta có thể chuyển sang mặt trận viện dưỡng lão.

“Đúng rồi, đừng quên chuyện mỗi hộ đều phải được cấp tiền bồi thường, còn nữa, trong một năm nay cũng không thể thu tiền thuê của mọi người nha.” Nếu đã nhớ tới, cô cũng thuận tiện nhắc nhở việc hấn khi đó đã ngầm đồng ý.

Không nói lời nào nghĩa là đáp ứng rồi đó. Hi.

“Giang Xuân Tuệ...” Hấn không nhận được mở to âm lượng, cô cũng đã chạy ra sau “tắm chắn” phía trước.

Đoàn Ngự Minh và Hà Bích Châu đồng thời quay đầu, không hiểu sao con trai lại đột nhiên rống to.

“Em đi chậm một chút, đừng chạy, sẽ té ngã đó.” Bất đắc dĩ, hấn không thể không nói giọng dịu dàng, giả bộ mình chưa từng có hy vọng cô ta ngã bể mông. Thực sự.

“Ừm, em sẽ cẩn thận.” Cô tránh ở sau lưng mẹ Đoàn, cười đến nỗi giống như hồ li giáo hoạt.

“Rất tốt.” Tốt nhất là cô cẩn thận cho tôi một chút!

Nụ cười mang theo khí lạnh, mắt lạnh như lưỡi dao, hấn cảm thấy cuộc sống sau này của bọn họ chắc là sẽ thú vị, kích thích so lúc ban đầu đã nghĩ.

Bình bất yếm trá*, đây là hôn nhân.

*làm quân cơ không sợ dối lừa

Qua ba ngày, Giang Xuân Tuệ lại nhận được điện thoại của kim chủ. Đối phương không có một câu ân cần thăm hỏi, cũng không có khách khí báo rõ thân phận là ai hết hay xác nhận cô có phải là người cần tìm hay không, mở đầu vô giọng nói lạnh nhạt đã hạ lệnh...

“Ba giờ chiều ngày mai tới đây tìm tôi.”

“Để làm chi?” Đáp lại có chút miễn cưỡng, cô cảm thấy người này tốt xấu gì cũng nên hỏi thử trước cô có thể đi hay không, cô cũng không phải là xe taxi cứ vậy là ngừng.

“Giải quyết việc đăng ký kết hôn.” Như lời mấy ngày trước hấn đã nói, trong nửa tháng hôn sự này sẽ phải làm cho thỏa đáng. Đồng thời bên kia bệnh viện cũng đã bắt đầu giúp mẹ sắp xếp kỹ càng tỉ mỉ ngày kiểm tra và phẫu thuật, trước mắt dự tính có lẽ là bà sẽ nằm viện sau vài ngày mà bọn họ đãi tiệc mừng.

Thật lãng mạn nha! Hấn gọi cô đi làm đăng ký kết hôn mà giọng điệu y chang như là đang đòi tiền.

Giang Xuân Tuệ cắn bút, oán hận nghĩ. Nếu đây là cầu hôn thật sự, nằm mơ cô mới gả!

“Không thể chọn ngày nghỉ sao? Ngày mai tôi phải...”

“Tuần này chỉ có chiều mai tôi mới rảnh.”

“Nhưng tôi...”

“Đúng giờ tới đây hoặc đúng hạn chuyển nhà. Chính cô chọn.” Giờ hấn lập tức lại phải đi họp, không có thời gian nghe cô nói nhiều như vậy. Ngày mai xong xuôi thủ tục đăng ký thủ tục, hấn còn phải lập tức chuẩn bị khởi hành tới Nhật công tác.

Kỳ quái, cắt ngang lời người ta là thú vui của hấn sao? Hơn nữa cô còn có lựa chọn sao?

Cô trừng mắt nhìn cái di động, càng dùng sức cắn nắp bút hơn nữa.

“Ba giờ chiều này mai, tôi sẽ đến đúng giờ.” Hít sâu một hơi, cô nặn ra mặt mũi hiền lành trả lời hấn, coi như chính mình đang tu luyện.

“Nhớ mang chứng minh thư, con dấu, sổ hộ khẩu và ảnh chụp...” Hấn một hơi nói xong những thứ nên chuẩn bị, ngay cả câu “Tạm biệt” cũng dùng câu “Cứ như vậy” thay thế, động tác gác điện thoại cũng liên tục làm một mạch.

“Yêu nghiệt bất lịch sự, tự đại cuồng, kiêu ngạo...”

“Con đang mắng ai?” Bác của Giang Xuân Tuệ mới vừa tiến vào văn phòng thì thấy cháu gái đang “giáo huấn” cái di động.

“Ồ, không a, là một tên nhân viên bán hàng quái lạ ép buộc muốn bán thứ con không dùng được, con không mua thì giọng điệu của hắn còn rất khó chịu...” Cô hàm hồ nói cho qua vấn đề mà cô không thể giải thích rõ ràng, vội vã dời đi lực chú ý của cô mình.

“Cải thìa ngoài kia tươi lắm, thoát nhìn chắc ngon lắm. Lần sau chúng ta nên đổi cái gì đây? Rau chân vịt hay là cà rốt? Lén gói nó vô nhân sỏi cỏ, các bạn nhỏ sẽ ngoan ngoãn ăn hết.”

“Chúng ta chờ được đến khi đồng rau cải này thu hoạch sao?” Nhìn cải thìa là xanh tươi bên ngoài, bác của Giang Xuân Tuệ lùi ngùi nghĩ đến việc sắp hết ngày cho thuê, gần đây bà đi ra ngoài hỏi qua mấy chỗ, tiền thuê đều vượt quá khả năng của bọn họ, xem ra phải nhịn đau mà kết thúc việc kinh doanh rồi. Trước lúc đó còn phải suy nghĩ chuyển mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ tới nhà trẻ nào là có vẻ phù hợp...

“Đương nhiên chờ được! Con không phải đã nói chuyện hợp đồng thuê đất giao cho con, bác chỉ cần phụ trách chuyện chăm sóc tốt đồng rau xanh này, làm càng nhiều đồ ăn ngon cho chúng ta ăn là được rồi.” Hiện tại khi ôm bác làm nũng, thấy tóc bạc trên đầu bác có vẻ nhiều hơn, cô lại ước gì có thể lập tức chạy đăng kí kết hôn với người đàn ông kia.

“Ngay cả mặt người ta còn chưa thấy nữa, con còn dám cam đoan chắc như vậy.”

“Ai nói con chưa...”

“Con đã nhìn thấy người chủ đất rồi?”

“Cái này thì... Thiên cơ bất khả lộ, tóm lại con nhất định sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này, bác và dưỡng cử an tâm đừng có nôn, chờ tin tốt của con đi.” Cô chưa vội nói ra bởi vì lo lắng người nhà sẽ cực lực phản đối chuyện hôn sự vội vàng này, nghi ngờ “câu chuyện tình yêu” của cô và Đoàn Bồi Nguyên, cho nên cô luôn luôn không dám tiết lộ nửa lời ở trước mặt người nhà. Cô nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn cho là nên đợi đến sau khi sự đã thành rồi, kết cục đã định rồi mới công bố với mọi người thì có vẻ thỏa đáng hơn.

Đến ngày mai, sự việc có thể giải quyết chu đáo rồi, đúng là trực tiếp có ngay “song hỷ lâm môn”.

Ba giờ chiều ngày hôm sau, đúng giờ Giang Xuân Tuệ tới khách sạn Tinh Vân. Tại phòng làm việc của Đoàn Bồi Nguyên mà thư ký đã dẫn tới, cô nghe luật sư giải thích mấy bản tài liệu trước mặt và nội dung hiệp định. Trong đó bao gồm việc phân chia tài sản sau khi ly hôn cùng với quyền và trách nhiệm đối với việc thuê mảnh đất kia của hai bên rồi định ra mức trợ cấp khi di dời.

Đoàn Bồi Nguyên quả thực hào phóng đồng ý các yêu cầu của cô đối với mảnh đất đó, để cho tất cả hộ gia đình, hộ kinh doanh đều có thể không ràng buộc kéo dài thêm một năm hợp đồng thuê mảnh, hơn nữa khi chuyển nhà, họ có thêm được một khoản tiền bồi thường. Tuy rằng phần tiền đó có hạn nhưng đối với việc mọi người dời đi cũng không có nghĩa là không có lợi, Đoàn Bồi Nguyên cũng xem như là một chủ đất nhân từ rồi.

“Cô Giang còn không rõ ràng ở chỗ nào trong phần nội dung này không?” Luật sư thấy cô chậm chạp, không có động đậy.

“Không có, viết rất rõ ràng, nhưng mà...” Cô vẫy tay với Đoàn Bồi Nguyên, muốn hắn ngồi lại đây một chút để tiện nói nhỏ vào lỗ tai hắn.

“Phần tiền trợ cấp sau ly hôn này...”

Một khu nhà to diện tích 40 bình ở nội thành, một chiếc xe nhập khẩu hàng hiệu, ba triệu tiền mặt, một triệu khác để trợ cấp phụ nhà trẻ di dời, như vậy cô ta còn chê ít?

Đầu óc Đoàn Bồi Nguyên đoán trước như vậy nhưng lỗ tai nghe được lại là...

“Có phải nhiều quá không? Thật ra anh chỉ cần trợ cấp chúng tôi một chút phí đi dời thôi là được, hơn nữa chúng tôi cũng vẫn chưa quyết định phải chuyển đi đâu cho nên không nhất định cần một triệu này.” Nhà, xe, tiền khiến cho cô thấy cô thật sự giống như đang bán thân.

Cho dù mình lấy hôn nhân để trao đổi nhưng Giang Xuân Tuệ thà coi như là đang giúp người đàn ông này báo hiếu với cha mẹ, cùng hắn diễn một vở diễn, hai bên hỗ trợ để cùng có lợi, nhân tiện tạo phúc cho láng giềng. Nếu nhận lấy loại “thù lao giá trên trời” này, lương tâm của cô sẽ cắn rứt.

Hắn hơi nheo mắt lại, trong mắt dài chứa một chút sự hoài nghi khó có thể lý giải.

Cô gái này điên rồi sao? Vậy mà lại chê hắn cho cô nhiều lắm tiền trợ cấp sau ly hôn! Trước kia không phải còn cường điệu thất hôn có lực sát thương cỡ nào với một người phụ nữ sao, hiện tại cho cô ta nhiều một chút tiền còn không chịu...

“Cho cô thì cứ nhận, cô cho là dựa vào điều kiện của cô để tìm đối tượng lắm sao?” Hắn hơi chút phát bực khi cô không biết tốt xấu, lại lần nữa khác với bình thường đi giận đối với một người phụ nữ, cố ý nói mấy lời “khẩu thị tâm phi” để mỉa mai cô.

Người khác thấy điều kiện của cô tốt hay xấu, hắn không thể nào biết được. Nhưng lúc này ở trong mắt hắn, cô là cô gái đẹp rạng ngời, thuận mắt, đơn thuần, khi nóng giận cũng sẽ không làm cho người khác chán ghét, ngược lại chiếm cứ ánh mắt của hắn... là cô gái hắn muốn kết hôn.

Đoàn Bồi Nguyên cũng không làm ăn lỗ vốn, giờ phút này hắn lại hy vọng bị cô chiếm tiện nghi nhiều một chút, chỉ sợ cô không đủ ích kỷ, tham lam. Hắn lại khác với bình thường mà lại ghi thêm một khoản tiền nữa.

“Tôi có khó tìm đối tượng hay không cũng không cần chồng trước thay tôi quan tâm chuyện này.” Mắt hạnh trợn lên, cô không cam lòng tỏ ra yếu thế mà trả đũa, còn chưa kết hôn đã muốn ly hôn với hắn.

Tức chết đi được! Sớm biết vậy, cô nên trở công phu sư tử ngoạm, muốn hắn cho khu nhà cao cấp trăm bình mới đúng...

Đợi chút, nhà một trăm bình thì phải cần bao nhiêu phí quản lý, tiền điện nước, thuê nhà? Hình như cô không trả nổi...

Ai ya! Mặc kệ đi.

Cô nắm mấy bản tài liệu kia lên, múa bút viết nhanh, giống như thí sinh đang vội làm bài, điền các mục thông tin cá nhân ở phía trên, cơ hồ không dùng đầu óc để suy xét.

Nhưng mà khi đến cái khung “người kết hôn”, ngòi bút của cô bỗng nhiên chững lại, thấy nét bút cứng cáp của Đoàn Bồi Nguyên bên cạnh, trong lòng cô đột nhiên chen vào ngàn lời vạ chữ, thật lâu cũng không hạ bút xuống được.

Giờ khắc này, cô mới có loại cảm giác “bán mình” chân chính, viết tên mình bên cạnh tên một người đàn ông khác nhưng giữa bọn họ không có tình yêu...

“Còn không ký tên?” Lát nữa còn phải đến cơ quan hộ chính làm đăng ký, cô gái này đột nhiên sao ngăn người.

“Ồ.” Cô nắm chặt cán bút, một nét bút là viết xong chữ “đồng ý”, nội tâm đủ mọi cảm xúc nhưng cô không thể quét tan đồng cảm xúc rồi rầm đó.

“Đồ tôi kêu cô mang theo đâu?”

“Ở đây.” Bị hắn thúc giục, cô thần trí mơ màng giao ra giấy chứng nhận, sau đó đi theo hắn đến văn phòng hộ chính rồi lại liên tiếp điền thông tin, ký tên...

Không sai phải không?

Có thể phải không?

Làm như vậy là đúng phải không?

Trong quá trình giải quyết thủ tục kết hôn, đầu óc Giang Xuân Tuệ liên tục bị vây trong trạng thái hoảng hốt, thường thường toát ra vài câu chất vấn rồi cô lại cứ lặp đi lặp lại thuyết phục chính mình không có làm sai, cái này không phải do xúc động...

Người lại một lần nữa lên xe, cô vẫn có chút “không tỉnh táo” mà hỏi hần: “Hiện giờ phải đi đâu?”

“Đưa cô trở về.”

“Trở về? Hiện giờ phải về nhà à...” Cô thì thảo thờ dài, lộ ra nét mặt không muốn về nhà lắm.

“Hay là cô tưởng cùng tôi đi khách sạn?” Hần nhếch môi cười khế, trong mắt thon dài có chứa một tia bồn chột nhưng nó lại làm cho gương mặt tuấn tú kia thêm một cỗ tà mị, dụ hoặc nhưng cũng không lỗ mãng.

“Tôi mới không cần.” Yêu nghiệt! Cái loại biểu cảm này của hần là muốn câu dẫn ai vậy trời.

Cô xoay mặt, không thừa nhận tim mình đang đập nhanh mấy nhịp, cũng không để ý tiếng cười trầm thấp sau lưng kia...

Ồi, người đàn ông này đây đang lấy việc chọc tức cô làm vui có phải hay không?

Có điều bị hần chọc như vậy, tinh thần của cô thật ra lại phần chấn được một ít, trong óc cũng quét ra một chút không gian để suy nghĩ.

Nói thực ra, đến nay cô vẫn còn chưa nghĩ rõ ràng phải mở miệng giải thích với người nhà hôn sự này như thế nào.

“Cầm.” Bỗng nhiên hần quăng một cái túi lên đùi cô.

“Đây là cái gì?”

“Tự mình mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao.” Hần lộ vẻ chê cô hỏi ngốc, hai tay cũng không ngại phiền xuất ra hộp nhỏ tinh xảo trong túi giấy, tự mình giúp cô công bố đáp án.

Woa!

Một chiếc nhẫn đẹp hoa lệ đính kim cương lớn lấp lánh, ánh sáng lóng lánh rực rỡ kia, hai mắt cô nhìn nó đắm đắm, trong con ngươi tròn sáng cũng chiếu hình ngôi sao, trong nháy mắt, cô không thể tin được quang cảnh trước mắt.

“Cái này... Là muốn tặng cho tôi?” Viên kim cương rất bụi này, cô không hiểu được nó mấy carat, giá trị bao nhiêu tiền, nhưng không hiểu sao có sự vui sướng nhàn nhạt lan ra trong lòng.

Hôn nhân ảo... Hình như phảng phất đã có một chút cảm giác.

“Kết hôn rồi, không thể nào ngay cả cái nhẫn đều không có.” Hần hồ hững nói, vẻ mặt ngạo nghễ, con ngươi đen trầm sâu lại âm thầm đem biểu cảm kinh hỉ của cô thu vào đáy mắt, trong lòng nhẹ nhàng lan ra chút sung sướng.

Hần cũng không ngoài ý muốn trân châu bảo ngọc có thể làm cho phụ nữ vui vẻ, có điều nụ cười của phụ nữ khi nhận được kim cương có thể làm hần vui vẻ, thậm chí khiến cho hần đắc ý với ánh mắt chọn quà của mình, điều này thật đúng là xưa nay chưa từng có. Mà thứ làm cho hần cũng cảm thấy kinh hỉ là cặp mắt tinh xán sáng loáng quá mức của cô...

Chúng nó vẫn như trước, đẹp xuất trần, giống như lúc lần đầu tiên cô giải thích với hần tầm quan trọng của nhà trẻ, cùng với lần trước tán gẫu với ba mẹ hần về chuyện vui của bọn nhỏ, sáng trong suốt, linh động tinh thuần như vậy.

Vì thế hần có thể xác định, cô chỉ đơn thuần yêu thích cái nhẫn này, giống như yêu thích các bạn nhỏ trong lớp, không phải bởi vì giá trị của nó xa xỉ, đủ để có thể đi khoe với mọi người.

“Trước hôn lễ đừng làm mất.” Hần không phát hiện, trong giọng nói của mình lại hàm chứa một chút ý cười.

“Ừ.” Cô dùng sức gật đầu, biểu cảm hạnh phúc, cảm động tựa như ăn được đồ ăn mỹ vị, quay đầu đem cái nhẫn kia đưa tới trước mặt hần. “Giúp tôi đeo.”

“Vì sao?” Hấn đột nhiên sững sốt, ngạc nhiên nâng mắt. Trước giờ không phải chưa từng giúp phụ nữ đeo trang sức, ngay cả việc cởi quần áo cũng tự nhiên giống như hô hấp, vậy mà lúc này đôi mắt yêu cầu của cô gái này, trong lòng hấn cư nhiên sinh ra một cảm giác xấu hổ kỳ diệu, giống như để nửa thân trần chạy trên đường.

“Đây là nhẫn cưới đó, giúp tôi đeo thử thôi mà.” Cô lấy khuỷu tay đẩy đẩy hấn, mặt mày tươi rói làm nũng với hấn, cảm giác giống như đang nháo loạn, lại xen lẫn một chút thật tình chờ mong.

Chính cô cũng hình dung không được loại tâm tình này, nói không chừng nhẫn kết hôn kim cương thực sự làm cho người ta sinh ra ma lực của ảo giác hạnh phúc, tóm lại giờ khắc này cô rất hy vọng người đàn ông này tự mình đeo chiếc nhẫn này cho cô.

Đoàn Bồi Nguyên nhìn chăm chú về mặt chờ mong cùng cái miệng tươi cười của cô. Dựa theo cá tính vốn có, hấn nên cao ngạo quay đầu qua một bên, quăng cho cô một câu nói châm chọc “Nhàm chán, không hổ là cô giáo nhà trẻ ‘ngây thơ’”.

Nhưng trên thực tế, động tác của hấn lại lần nữa vượt qua ngoài quy luật làm việc của hấn, quả thật đón lấy chiếc nhẫn kia, tự nguyện để cho chính mình “nửa thân trần” cũng không muốn phá hư khuôn mặt tươi cười đẹp rạng rỡ kia, không muốn nhìn thấy sự thất vọng ở trong cặp mắt trong như nước kia.

Thậm chí hấn không rảnh nghĩ lại nguyên nhân gây ra loại tâm tình này cũng đã nhận lấy nhẫn kim cương, đeo vào ngón tay của cô, hơn nữa theo bản năng chờ nhận lấy tiếng thét kinh hãi chói tai, biểu cảm hưng phấn, say mê tán thưởng của cô...

“Rống! Thế nào như vậy?!” Đúng là cô kêu thét, nhưng lại cảm thấy “có kinh mà không có hỉ”, còn rất bất mãn chu miệng lên, thở phì phì đưa bàn tay đến trước mặt hấn. “Anh coi nè, như vậy sao đeo đây! Muốn mua thì trước đó phải hỏi trước kích cỡ ngón tay của tôi chứ.” Chiếc nhẫn kim cương quá lớn kia lỏng lẻo treo trên ngón tay mảnh khảnh của cô, coi bộ chẳng ra sao, mỹ cảm nhảy mất tan thành dầu.

Hừ! Đeo ở ngón tay cái cư nhiên lại còn rất vừa vặn...

Giang Xuân Tuệ bày ra động tác tay “tán thưởng”, lúc này Đoàn Bồi Nguyên mới hiểu thế nào là chân chính xấu hổ, khuôn mặt tuần tú chuẩn bị lộ ra đắc ý cương lại, cảm giác cũng có chút tan thành dầu...

“Đem đi sửa lại không phải là được sao.” Hấn ho nhẹ một tiếng, ra vẻ trấn định muốn lấy lại nhẫn trên tay cô, sửa chữa lại sai lầm nhỏ làm cho hấn hổ thẹn này.

“Đợi.. Đợi một chút.” Cô rút tay về, bảo vệ nhẫn, nâng cằm lên nói. “Trước để tôi mang về, như vậy người nhà của tôi mới tin tưởng chúng ta thực sự muốn kết hôn.” Căn cứ vào cảm xúc nào đó mà cô không biết tên, cô không muốn để cho hấn tháo nhẫn cưới mà hấn tự tay đeo cho cô, thà rằng sau này tự mình đi sửa.

“Cô còn chưa nói với bọn họ?”

“Hôm nay sẽ nói.” Cô buồn bã gục đầu, xoay xoay nhẫn kim cương trên tay, không rõ vì sao mình có cảm giác khó hiểu đối với người đàn ông này. Nếu nhẫn này là người khác đưa, cô cũng sẽ như vậy... Có chút luyến tiếc sao?

“Tối nay tôi phải đi công tác, không thể trở về cùng cô.” Khó có lúc hấn nói rõ hành tung của mình với phụ nữ, hiểu lầm về mặt thần thờ của cô là vì lo lắng phản ứng của người nhà. Mãi cho đến giờ khắc này, hấn mới cảm thấy bản thân mình suy nghĩ không chu toàn, trước kia chỉ lo muốn ẹ sớm một chút gặp mặt cô, an tâm mà nhận trị liệu lại không nghĩ tới mình cũng nên sớm bớt chút thời gian đến Giang gia thăm hỏi, miễn ột mình cô trở về không biết phải gặp phải tình huống gì, có thể bị người nhà đổ trách hay không?

“Không sao cả, đột nhiên anh theo tôi trở về, nói không chừng tình cảnh sẽ càng hỗn loạn hơn” Cô vô ý cười cười, cảm thấy mình đi về báo cáo trước cho ba mẹ cũng tốt. Tuy rằng người nhà không biết hấn là “kim chủ”, nhưng chỉ thân phận địa chủ này thôi cũng đủ mãn cảm, lỡ như họ lấy chổi quét oanh hấn ra khỏi cửa nhà thì làm sao bây giờ, cô... hình như sẽ có một chút không đành lòng nha.

“Vậy tôi xuống xe trước nha, tạm biệt.” Sợ chiếc xe hàng hiệu này làm người ta chú ý, cách một đoạn đường ngắn cô xuống xe trước, bước nhanh đi về nhà. Mắt thấy cửa nhà gần ở phía trước, cảm giác thấp thỏm lúc trước lặng lẽ chảy ngược về tim.

Người đàn ông trên xe không nói nhiều lời bởi vì thời gian trên đồng hồ nhắc nhở hắn máy bay không đợi người, phải lập tức về khách sạn hội họp với thư ký, xử lý xong vài công việc chung cuối cùng rồi lại cùng nhau đi tới sân bay.

Nhìn theo điểm nhỏ dần dần biến mất trong kính chiếu hậu, sự áy náy hiềm thấy trong mắt đen cũng đi theo biến mất...

Giang Xuân Tuệ đứng ở cửa nhà mình, tốn chút thời gian ổn định ba hồn bảy vía, lần thứ hai động viên bản thân cố lên, sau đó ngẩng đầu mà bước bước vào cửa nhà, nhìn mọi người đang ngồi yên hoặc đang đi qua lại trong phòng khách, mèo, chó, nâng cao tay lên...

“Con có lời muốn nói.”

Cả nhà đồng thời quay đầu. Chẳng phân biệt người, súc vật, tất cả đều dừng động tác lại, chờ cô lên tiếng.

Cô thở sâu, nở một nụ cười thật tươi, xuất ra nhả cười lỏng lẻo trên ngón tay, dùng âm lượng trong trẻo, không hề khác biệt tuyên bố...

“Con kết hôn rồi.” Cô khoe nhả cười trên ngón tay.

4. Chương 4

Đêm khuya hôm đó, Giang Xuân Tuệ một mình ngồi ở trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh tươi nhả thành một chữ “ ”, tâm tình tệ tới cực điểm.

Hu hu hu...

Hu hu hu...

Cô đang khóc nhưng không phải mắt khóc, mà là tâm. Có lẽ bởi vì các cơ quan trong cơ thể cô đều rất lạc quan, cho nên mắt cô chảy không ra nước mắt, chỉ có thể ở trong lòng oán thán người nhà vô tình.

Hu hu hu...

Thảm quá... Thê thảm quá đi...

Tuyệt không thể ngờ được, khi tuyên bố với người nhà hôn sự của mình và Đoàn Bồi Nguyên, trong tiếng kinh hô của mọi người, cô quăng ra nhiều cuốn tạp chí giới thiệu bối cảnh, tuổi tác, diện mạo của hắn, giải thích hắn đào hoa là do người khác thích hắn, không phải hắn thích rất nhiều phụ nữ, hơn nữa lại tràn đầy thấp thỏm khi nói hết kịch bản tình yêu “nhất thời sấm sét bùng nổ, đất lửa chuyển động” giữa bọn họ, cô đang chuẩn bị tâm lý thật tốt phải dũng cảm đối mặt với trận chiến bất hòa giữa tình thân và tình yêu...

Yên tĩnh...

Trong phòng khách lần thứ hai lâm vào một mảnh lặng ngắt như tờ, tiếp theo...

Mẹ Giang khóc. Bà lần lượt ném từng bài báo viết về Đoàn Bồi Nguyên, mắt hàm chứa lệ chạy đến trước bài vị của tổ tông, miệng lầm rầm chấp tay cúng bái.

“Cảm tạ liệt tổ liệt tông Giang gia phù hộ Xuân Tuệ chúng con tìm được một đối tượng tốt, về sau không lo ăn ở, không cần lo lắng nó sẽ chết đói đầu đường...”

Ba Giang cũng khóc. Một tay run run nắm lấy cuốn tạp chí, vành mắt đỏ, ông vỗ vỗ bả vai con gái, liên tiếp gật đầu.

“Làm tốt lắm, làm tốt lắm... Sau khi gả đi không thể tùy hứng như vậy nữa, phải hiếu thuận với cha mẹ chồng...”

Em trai ngửa đầu nắm tay, hít một hơi dài.

Còn tưởng rằng nó muốn nói ra lời nói cảm động gì chứ, kết quả...

“May mắn có anh rể, về sau mình sẽ không cần giúp chị để dành tiền lương hưu rồi.”

Thì ra là nó thờ phào nhẹ nhõm! Còn lộ vẻ mặt vui mừng?!

“Quá tuyệt vời! Rốt cục mình có thể có phòng rồi, không cần chen chúc với chị trên cùng một chiếc giường “YES!”

Em gái út phản ứng ích kỷ nhất rồi, thậm chí thoải mái cười to ngay tại chỗ, uống phí bình thường cô cũng em gái như vậy, còn tặng một nửa tủ quần áo cho nó...

Hu hu hu... Đây tính là người nhà cái gì chứ...

Cho tới hôm nay cô mới biết được thì ra ở trong mắt người nhà, mình là “củ khoai lang” rất phồng tay, cho nên mọi người mới có thể phản ứng như trút được gánh nặng như vậy, làm như cô kết hôn với trùm khách sạn là một chuyện chính xác nhất, đáng tán thưởng nhất mà cô đã từng làm trong cuộc đời này.

Mà Đoàn Bồi Nguyên lại chính là bồ tát sống đã hạ sinh chính mình, phổ độ chúng sinh, công đức vô lượng.

Có điều, dùng lương tâm ngẫm lại thì hình như cũng không phải hoàn toàn không thể lý giải được “sự yên tâm” của bọn họ...

Ba mẹ thường nói, tuy rằng cô, đứa con gái này, là chị cả, nhưng cảm giác lại giống như con út, không chỉ không có khôn khéo, biết tự lo mình bằng em trai, em gái, cá tính lại còn có chút lỗ mãng, thường xuyên nghĩ đến đâu là làm đến đó, có khi thực làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh thay cô.

Đáng mừng là cô luôn rõ ràng biết chính mình muốn cái gì, có thể làm cái gì, mục tiêu đặt ra cũng không sẽ vượt qua năng lực bản thân có thể đạt được, bởi vậy một đường đấu đá lung tung thẳng đến hai mươi bảy tuổi đầu, trái lại cô chưa từng rước lấy đại họa cho bọn họ, gây ra phiền toái rồi rắc rối cần người khác giúp cô thu thập. Lại nói tiếp dù cô cứ xông lên, nhưng cũng coi như là có xem xét rồi mới xông lên.

Có lẽ bởi vì như vậy, người nhà mới không có phản đối mãnh liệt. Mặc dù đối với thân phận và tình sử của Đoàn Bồi Nguyên, họ có do dự một lát nhưng vẫn như cũ tin tưởng quyết định của cô, chúc phúc cho lựa chọn của cô.

Loại chuyện cười bất ngờ này xảy ra ở trên người cô dường như tuyệt không làm cho người nhà cô ngạc nhiên, mọi người cầm lấy điện thoại vội vàng báo tin vui cho họ hàng, bạn bè. Tiểu Hoa còn cắn một đóa hoa trở về cho cô... Hình như là giống hoa mới mà tháng trước mẹ Vương vừa trồng... Nó lắc mạnh cái đuôi, giống như rất vui mừng...

Ông trời, rốt cuộc bình thường cô làm cho bọn họ lo lắng đến cỡ nào, hiện giờ mới rơi vào cái kết cục thê lương “mọi người đều vui mình ta buồn” này!

Về mặt lý trí cô có thể lý giải nhưng về mặt tình cảm cô lại rất băn khoăn, bữa tối chưa ăn xong cô đã trở về trong phòng “nghiên ngẫm lỗi lầm”, thất vọng kiểm điểm lại phần đời mà rõ ràng mình đã sống rất “vui sướng”, trong tim khóc ròng, hu hu hu...

Ông ơng ông...

Í? Ai lại gọi điện thoại cho cô vào lúc này?

Tốt nhất không phải là đã có người bạn nào nghe được tin tức “thê lương” này, cố tình gọi điện thoại tới để tăng thêm “vết thương lòng” của cô.

Giang Xuân Tuệ nghe thấy di động rung lên thì đứng dậy, cầm di động lên thì thấy...

Yêu nghiệt

Tâm tình suy sút khởi tử hồi sinh! Cô đột nhiên quên đi ai oán, mặt mày hớn hở khụ khụ cổ họng, ấn xuống phím call.

“Anh không phải đi công tác sao?”

“Ừ, vừa đến Nhật Bản.” Người còn chưa đi ra khỏi sân bay đã lập tức gọi điện thoại cho cô. Bởi vì lúc chàng vạng, sau khi chia tay, bóng lưng của cô gái này khi rời đi luôn luôn quấy nhiễu tâm tư của hắn, hại hắn ở trên máy bay mà tâm thần không yên, nghĩ tới cô phiền muộn khiến cho hắn càng thêm áy náy, cho nên hắn phải hỏi cô kết quả cho rõ ràng. “Bên cô thế nào?”

“Tôi bên này?” Sau khi sửng sốt, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối như mực ngoài cửa sổ. “Không mưa, ôn hoà, thời tiết cũng coi như...”

“Ý tôi nói là cô trở về nói chuyện kết hôn với người nhà, bọn họ nói như thế nào?” Cô gái này đang khoe khoang sao? Làm sao hắn có thể đặc biệt gọi điện thoại quốc tế tới hỏi cô ta thời tiết được.

Hắn muốn giận lại muốn cười, cảm thấy hình như mình có vẻ nên quan tâm đầu của cô có bình thường không, sao luôn làm cho người ta bất ngờ thành linh.

“Anh... đang lo lắng cho tôi à?” Nụ cười mở rộng, cô không nghĩ tới người kia ở nước ngoài còn nhớ đến tình huống của cô, hiện giờ đối với cô mà nói không thể nghi ngờ chính là “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”, đã làm ấm lòng của cô.

Nhìn nhẩn trên tay, trong lòng cô có một hồi ngọt ngào, và phảng phất cô tựa hồ càng lúc càng có thể nghĩ thông suốt vì sao mình sẽ có những cảm giác đặc biệt đó đối với người đàn ông này.

Hóa ra không phải bởi vì ma lực của nhẫn kim cương, mà là mị lực của người...

“Qua một tuần nữa sẽ tổ chức tiệc mừng, tôi không hy vọng sự việc có bất kỳ sự biến đổi nào.” Giọng nói của hắn phảng phất mất đi sự ấm áp trong nháy mắt, vừa cứng vừa lạnh nhưng ngược lại chính vì vậy mà có vẻ khả nghi, lộ sơ hở giấu đầu hở đuôi.

Ai yêu, quan tâm thì thừa nhận đi, thẹn thùng cái gì.

Giang Xuân Tuệ che miệng cười trộm. Nói cô người này tự mình nghĩ tốt đẹp cũng được, trước giờ cô luôn dựa vào cảm giác, hiện tại cảm giác của cô nói với cô, người đàn ông này đang thiếu tự nhiên, nói không chừng đôi má còn “trong trắng lộ hồng” a.

Ô, cô thích nhất đùa giỡn với kiểu tiểu nam sinh thích giả bộ lạnh lùng này nha! Đương nhiên đại nam sinh cũng không ngoại lệ...

“Cái này rất khó nói nha, có lẽ đến lúc đó mặt khác anh lại tìm người phụ nữ khác thay thế cũng nói không chừng.” Hi. Cô đắc ý cười trộm, tưởng tượng thấy được nét mặt hiện giờ của hắn sẽ vui đến cỡ nào.

“Bọn họ phản đối dữ lắm à?” Ngữ khí của hắn mang chút điểm khẩn trương, có lẽ ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện trong đó pha lẫn sự căng thẳng.

Nói thực ra, bằng vào điều kiện của hắn, cho dù trước hôn lễ một giờ, muốn tìm một người phụ nữ phủ lên lụa trắng cũng không phải là chuyện khó khăn nhưng một cách vô ý thức hắn lại cảm thấy phản cảm đối với hình ảnh đó.

Huống hồ bọn họ đã kết hôn rồi, chẳng lẽ còn phải đi ly hôn một lần trước rồi lại kết hôn?! Giả thiết này càng làm hắn thấy phiền chán! Hơn nữa chưa kể sẽ làm mẹ hắn tức đến xỉu ngay tại chỗ, nói cái gì cũng không thể để nó xảy ra.

“Điều đó là đương nhiên, làm sao có thể không phản đối, bọn họ phản đối kịch liệt. Tôi tổn thất nhiều công phu giải thích, cha mẹ tôi đều khóc, tôi cũng khóc...” Cô nhéo nhéo mũi thở ra hai hơi, giả bộ nghệt mũi, tiếng nói nghẹn ngào. Điều này cũng không thể xem như là hoàn toàn nói sáo, chẳng qua không có chú giải thêm là bọn họ “quá vui mà khóc” thôi.

Lại nói thế nào đi nữa cũng không thể cho hắn biết người nhà cô vô cùng phấn khởi, lộ ra bộ dáng mừng rỡ như đem cô “tiêu thụ” được ra ngoài, bằng không cô thật quá mất mặt.

“Cô bị mắng?”

“Không bị đánh là đỡ rồi, dù sao tôi cũng là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, là con gái bảo bối mà họ che chở từ nhỏ đến lớn, bỗng nhiên nói gả là gả, đương nhiên bọn họ sẽ luyến tiếc nha. Không khí hiện tại trong nhà chúng tôi thực sự chỉ có thể dùng một mảnh mây đen mù sương để hình dung, ngay cả bữa tối tôi cũng

chưa ăn...” xong. Cô cố tình tỏ vẻ yếu ớt không nói ra “chữ cuối” nhưng trái lại hai tay lại vung loạn xạ, cố gắng xây dựng một bầu không khí khó có được như vừa trải qua thiên tân vạn khổ, miễn để hấn cho rằng cô không có giá, về sau coi thường cô.

“Vì sao chưa ăn? Bọn họ giận đến nỗi không cho cô ăn cơm?”

“Là chính tôi ăn không vô a, người con làm cho cha mẹ đau lòng như vậy nào còn có mặt mũi ngồi ở bàn cơm ăn đầy bụng.”

Đầu kia điện thoại đột nhiên lặng yên, phảng phất hô hấp đều tạm dừng lại.

Cô tưởng rằng bản thân có phải hay không đã đem tình huống nói quá nghiêm trọng, vội vàng sửa giọng trấn an...

“Nhưng mà anh cũng đừng quá khắt khe, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức có thể, trước hôn lễ sẽ thuyết phục bọn họ tiếp nhận hôn sự này. Ba mẹ tôi luôn luôn rất thương tôi, họ sẽ không nỡ để cho tôi khổ sở quá lâu, anh...”

“Biết rồi.” Hấn đột ngột gác điện thoại làm cho cô không kịp trở tay.

“Biết cái gì chứ? Không lẽ phép!” Cô “này” vài tiếng rồi mới phản ứng lại, trừng mắt nhìn di động, cảm thấy chính mình vĩnh viễn cũng không bắt được tiết tấu nói chuyện của người đàn ông này cùng với tâm tư chân chính của hấn.

Vừa mới nãy còn cảm thấy hấn quan tâm cô nhưng ngại ngần thừa nhận, trong chớp mắt lại hình như là chính cô tưởng nhiều quá, có lúc nào là hấn để ý qua sống chết của cô...

Có điều, kỳ lạ, vì sao cô sẽ để ý hấn có quan tâm cô hay không? Thấy hấn gọi điện thì tâm tình liền bay lên, bị hấn gác điện thoại thì buồn bã vô cớ, cảm xúc cứ “đong đưa”. Cho dù hấn có mị lực đi nữa, đường đồ thị tâm tình kịch liệt phập phồng như vậy cũng quá bất thường rồi!

Cốc cốc!

Mẹ Giang bưng một bát đồ ăn khói trắng bốc nghi ngút đi vào, trên mặt vàng sáng mầu tím chột lóe sáng lên tựa như đèn nê ông.

“Xuân Tuệ à, buổi tối con chỉ ăn một chén cơm và nửa con cá, nửa đêm chắc chắn sẽ đói, mẹ đặc biệt kêu ba con đi mua mì giò heo may mắn của quán nổi tiếng này cho con... Cảm ơn ông trời, con gái của tôi rất cục thông suốt, tìm được một đối tượng tốt gả cho người ta rồi... Ủ đúng! Là đã gả đi ra ngoài rồi, ha ha ha...” Mẹ Giang buông bát đĩa thìa xuống, chấp hai tay lại, cả đêm cũng không ngại phiền cảm tạ chúng thần linh cùng tổ tiên nhiều đời, cười toe toét.

Giang Xuân Tuệ nhìn mẹ mình hơn hở, trong lòng lại là một cảm giác đau xót, hoài nghi bản thân có phải là được nhặt trở về từ công viên.

“Mẹ, đột nhiên con gả đi, mọi người liền vui vẻ như vậy sao?”

“Con gả cho chỗ tốt, vì sao chúng ta lại mất hứng?”

“Mẹ lại biết con gả cho chỗ tốt rồi...” Cô nhỏ giọng nói thầm, chính mình cũng không thể xác định được những ngày trong tương lai sẽ như thế nào nhưng trái lại mọi người trong nhà từng người một còn có tin tưởng hơn.

“Ồ? Không phải chính con nói sao? Con vỗ ngực nói nó bộ dạng tuần tú lại lịch sự, phong độ phi phàm, đối với con vừa ôn nhu vừa sẵn sàng, bất cứ cái gì nó đều làm cho con, giúp đỡ con, ngay cả chuyện miếng đất kia, mày cũng không nhận một chút đã đáp ứng ọi người miễn phí sử dụng thêm một năm, hết thấy điều này đều là bởi vì nó yêu con đó.” Mẹ Giang lặp lại những chân tình thâm nghĩa trọng mà con gái đã một phen kể ra.

Mình có nói hấn tốt như vậy sao?

Giang Xuân Tuệ tóc gáy thẳng dựng đứng, đột nhiên cô có thể hiểu được cảm giác kinh sợ của Đoàn Bồi Nguyên ngày đó khi bị cô “vu oan”.

“Nhưng... Lúc trước hình như anh ấy quen qua không ít bạn gái, ba mẹ cũng không để ý?” Tuy rằng cô có cố gắng “che đậy” cho cái vận hoa đào của hấn nhưng bình thường tâm tình cha mẹ vẫn sẽ có khúc mắc đối với tình sử phong phú trước giờ của con rể chứ.

“Làm sao có thể, thà rằng chọn một người đàn ông thành thạo cũng đừng chọn đứa ngốc đầu gỗ thành thật quá mức, vạn nhất khối gỗ đó ngày sau cháy đi thì càng không được, cứ trở về cũng là khối than bỏ đi.” Mẹ Giang cho rằng trắng hoa tựa như bị bệnh sỏi, bị qua một lần rồi sẽ không sao nữa.

Oa! Hôm nay cô mới hiểu được, thì ra mẹ mình còn lạc quan hơn cả cô.

“Đừng thấy ba con như vậy, lúc tuổi trẻ ba con cũng phong lưu quá trời, một đồng phụ nữ chạy theo sau mông ổng đó, kết quả cuối cùng còn không phải là bị mẹ trị cho tâm phục khẩu phục sao?”

Woa woa! Không nhìn ra được mẹ còn là một cao thủ “bắt yêu”, nhắc tới chiến tích năm đó mẹ tựa như nữ trung hào kiệt... Có điều hiện giờ ba sao biến thành mặt mày y như hát mất giọng này đây?

Chắc chắn chắn, năm tháng không buông tha người nào cả...

“Tóm lại, con với nó tình đầu ý hợp là quan trọng nhất, có hôn nhân có tình yêu chưa hấn sẽ hạnh phúc đến già, nhưng hôn nhân không có tình yêu tuyệt đối sẽ là bắt đầu cho sự bất hạnh. Con có thể gả ột người đàn ông mình thật tình thích, lại có khả năng chăm sóc cho con, mẹ thực sự rất vui vẻ.” Mẹ Giang vỗ vỗ tay con gái, đặt chén và đĩa vào tay cô.

Giang Xuân Tuệ nhìn khuôn mặt từ ái của mẹ, cô đột nhiên cảm thấy mình là đứa con hư, cứ nhiên rõ ràng để bản thân bước vào trong cuộc hôn nhân không có tình yêu, nhưng... bất hạnh sao?

Đối với việc lấy hôn nhân để trao đổi này, trong lòng cô quả thật từng lưỡng lự qua, cũng mang một chút tiếc nuối mà người con gái đối với cuộc hôn nhân lý tưởng nhưng khi ở cùng chỗ với người đàn ông kia, một chút cô cũng không có cảm thấy bất hạnh nha. Cho dù luôn luôn bị chọc tức, cãi nhau với hấn nhưng tất cả giống như cũng chỉ làm tăng thêm sự thân thuộc giữa bọn họ, không có sinh ra “tác dụng phụ” chán ghét gì cả, vừa nãy khi nhận được điện thoại hấn gọi tới, thậm chí cô còn cười giống như đứa ngốc...

Nếu cái này gọi là bất hạnh, coi như là “trong cái rủi có cái may” đi.

“Nhanh thừa dịp còn nóng ăn đi, có yêu đương thì bụng cũng phải ăn cho no, hiện giờ con có giảm béo cũng không còn kịp rồi. Có điều may là con gả tới khách sạn, về sau sẽ không lo chuyện ăn ở... A nhớ khi nào rảnh thì hỏi nó thử, chúng ta đi mua phiếu cơm có giảm giá không?” Nữ chủ nhà chính là thực tế vậy, nói ba câu là không rời đề tài sinh hoạt chuyên môn của mình.

“Được, con sẽ hỏi...” Cắn giò heo mềm dai, cô cảm thấy mẹ mình thật sự là một obasan[1] vừa giàu tình cảm mà cũng rất lý trí.

Bên bờ đại dương bên kia, Đoàn Bồi Nguyên vừa bước lên xe liền phân phó thư ký giảm bớt hành trình trong hai ngày tới còn xuống một nửa... Rồi lại một nửa. Hội nghị, thị sát, xã giao không quá quan trọng và không có có tác dụng trong lúc này, tất cả đều xóa bỏ hoặc hoãn cho tới khi đến Nhật Bản lần sau hấn mới tiến hành.

“Chiều ngày mai tôi muốn về Đài Bắc trước, khoang hạng nhất không chỗ thì đặt khoang thương gia... Khoang phổ thông cũng được.”

Cái gì! Thư ký kinh ngạc nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ở trong lòng hô to “Oh my God”, thế nhưng chủ tịch sẽ ủy khuất chính mình như vậy.

“Là vì chủ tịch phụ nhân sao?”

Cấp trên mắt lạnh thoáng nhìn, thư ký lập tức cảm như hén, tự trách mình há miệng “tùy tiện” đến như vậy, cho dù đoán được cũng không nên hỏi ra miệng.

Đoàn Bồi Nguyên mặt trầm xuống, môi mím lại, ánh mắt lạnh lẽo biểu thị tâm tình của hấn đang ở độ âm, có thức thời thì tốt nhất đừng đến gây chuyện với hấn.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc bầu trời tối hơn không còn ánh sáng hồng ráng chiều nữa, tâm của hấn lại từ bầu trời rơi xuống đất, đã bị một người làm hại cho không thể bình tĩnh được.

Không gọi cuộc điện thoại kia thì còn không có tệ như vậy. Hiện tại vừa nghĩ đến cô cô độc đứng ở trong phòng khách đối mặt sự trách cứ từ mọi người, ánh mắt xinh đẹp chứa đầy nước mắt, khuôn mặt sáng sủa lẫn đầy nước mắt, khóc thút thít rồi nghẹn khóc đến nói không nên lời, ăn không vào...

Ngực hần không lý do thu chặt lại, nhàn nhạt buồn đau, sau khi thấy “bóng lưng” cô thì dòng suy nghĩ của hần trước giờ luôn rất rõ ràng lại lần nữa bị bộ dáng cực kỳ tội nghiệp của cô nhiễu loạn một cách nghiêm trọng, ngay cả sự bình tĩnh thường ngày cũng tạm thời chết đi, hần vô tâm đi bắt bẻ tính thật giả trong lời nói của cô, chỉ nhớ thương muốn chạy trở về giúp cô giải quyết chuyện này, để cô nín khóc mỉm cười.

Theo lý, hần không thể nào vì một người phụ nữ mà nhọc lòng, thậm chí ảnh hưởng công tác. Nhưng trên thực tế, hần lại không có cách nào khống chế được việc suy nghĩ của mình bị cô gái kia chiếm đầy, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng cô bị mắng đến nổi cầu huyết lâm đầu[2], ngực tích tụ cũng theo đó mà từng trận co chặt lại...

“Sự khác thường” lúc này, nhất thời hần cũng không nói ra được nguyên do. Có lẽ đúng như lời thư ký nói, nguyên nhân là vì cô là “chủ tịch phụ nhân”, một người phụ nữ đã trở thành vợ của hần, cho nên sao hần có thể để ột mình cô thừa nhận những áp lực, chỉ trích này, trong khi chính mình lại làm như không có việc gì không đếm xỉa đến, tiếp tục đi công tác.

Đúng vậy, nhất định là bởi vì vậy. Lại nói thế nào đi nữa, lúc trước là hần đưa ra giao dịch này trước, hỏi tới trách nhiệm, đương nhiên là hần thiếu cô, để ột mình cô gánh chịu đau khổ thì thật sự không thể nào được...

Đoàn Bồi Nguyên không cách nào tìm được lời giải thích càng hợp lý hơn cho sự nôn nóng ở trong lòng kia, vì thế hần nói như vậy để thuyết phục chính mình. Lo lắng cho cô, vương bận vì cô, thuần túy đều là xuất phát từ trách nhiệm mà hần đối với cái vai “làm chồng” này, không sai.

Nhưng mà hần lại quên đi, chính mình chưa bao giờ nghĩ tới việc phải làm một người chồng, làm sao lại có ý thức trách nhiệm của người làm chồng?

Hần đối với cô, kỳ thực lại chính là... dấu hiệu động lòng hết sức bình thường của một người đàn ông đối với người con gái mà thôi.

Mặt trời chiều ngã về tây, chợ chiều rộn ràng nhộn nháo ở xung quanh, các quầy hàng bán đồ ăn vặt tập trung đông người.

Trước một sạp bán đồ ăn kho, Giang Xuân Tuệ đang cầm ví trả tiền.

Phía trước, bà chủ sạp vừa vòng ra ngoài sạp, đem một túi đồ ăn giao ột bé trai chừng năm, sáu tuổi. “Cái này cầm lấy đi, phải đợi mẹ đến mới có thể ăn đó.”

“Dạ.” Cậu bé gật gật đầu, hai mắt cứ nhìn chăm chăm túi đồ ăn treo trên cổ tay. Nó lập tức quên mẹ vừa mới dặn nó ở ngay tại chỗ chờ người. Bà chủ sạp quay người lại thì nó cũng quay đầu chạy, vội vã đi tìm mẹ mình đang đi lại ở một quầy hàng khác mua đồ ăn.

“Mẹ mẹ...” Cậu bé vọt qua những chiếc xe đỗ bên đường, thân mình be bé chọt trái chọt phải lách qua, mắt thấy sẽ bị xe chở hàng nhỏ đang chạy đụng phải.

“A...” Có người hét chói tai.

Đứng gần đó, Giang Xuân Tuệ đột nhiên ngẩng đầu lên, cũng theo đó mà ngừng thở, phản ứng ở những giây tiếp theo là chạy về phía trước...

“Tiểu quý, mày muốn chết à!”

Cô còn chưa có vọt tới, phía trước hiện ra một thân ảnh cao lớn. Có một người đàn ông “cướp base[3]” nhanh hơn so với cô, một phen ôm lấy đứa nhỏ kia, cao giọng trách mắng.

Đột nhiên bị nâng lên, cậu bé không bị trường hợp nguy hiểm trước đó dọa đến mà lại bị “độ cao” mình đang ở hiện giờ và người chú mặt lộ nét dữ tợn trước mắt này làm cho sợ tới mức gào khóc.

“Còn có mặt mũi khóc hả?” Đoàn Bồi Nguyên xách đứa nhỏ kia lên như bắt gà con, sắc mặt lạnh hơn, giống như đang nhìn thấy sinh vật da mặt dày nhất trên đời này.

Cách đó vài bước, Giang Xuân Tuệ nhìn thấy tình cảnh này, cô còn chưa có thời gian kinh ngạc trước sự xuất hiện của hắn thì đã bước bước dài tiến lên giành lấy thằng bé trong tay hắn, đem nó thả lại mặt đất một cách an toàn.

“Em trai ngoan, chú này không phải đang mắng em đâu, chỉ sợ em bị ô tô ở phía sau đụng phải, mong sẽ đau ơ là đau luôn đó.” Cô ôm đứa bé vẫn còn đang hoảng hồn, ôn nhu trấn an, vỗ nhẹ lưng của nó, dạy nó rằng chạy loạn ở trên đường cái giống như vậy là một chuyện rất nguy hiểm, nếu bị thương sẽ làm người lớn trong nhà rất lo lắng.

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô gái ngồi xổm trên đất kia, lần đầu tiên nhìn thấy cô nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy, bộ dáng lại ôn nhu uyển chuyển, hắn cảm thấy có chút không quen nhưng lại có một loại cảm xúc mềm mại quanh quẩn trong lòng, làm ấm những tế bào lạnh lùng của hắn, cũng làm nhu hòa vẻ mặt kết băng của hắn, dường như người được trấn an chính là hắn.

“Cho em kẹo que, chúng ta không khóc nữa được không?” Cô lấy ra kẹo từ trong ba lô, dời đi lực chú ý của đứa nhỏ.

Ở xa xa, cô thấy một người thiếu phụ đang chạy tới, chắc là mẹ của bé trai này.

“Hu... Hu...” Cậu bé khịt khịt mũi, dường như đang do dự có nên nhận phần “hối lộ” này không.

“Nếu em lau khô hết nước mắt, chị sẽ cho em... thiệp giấy hình cục cưng Bọt Biển (SpongeBob SquarePants)[4] thêm nữa.” Cô tặng phần thưởng lên, trên người cô lúc nào cũng có một đồng đạo cụ có thể lấy lòng trẻ con.

Rốt cuộc cậu bé ngừng nức nở hoàn toàn, lau nước mắt, nhận lấy quà. Đồng thời, mẹ nó cũng thở hồng hộc chạy tới nơi, sắc mặt xanh mét cảm ơn hai người bọn họ, hình như từ xa đã thấy màn nguy hiểm vừa rồi nên cô ta lộ ra bộ dáng hoảng hồn, chạy nhanh ôm con về nhà.

“Nó làm sai sao còn cho nó kẹo ăn!” Đoàn Bồi Nguyên hừ lạnh, hiển nhiên hắn cảm thấy thằng nhỏ nên bị đánh vô mông vài cái, nhớ cho kỹ cái giáo huấn này mới đúng, mà không phải nhận được “phần thưởng”.

“Thằng nhỏ đã sợ đến hết hồn rồi, sao anh còn lớn tiếng làm dữ với nó như vậy?” Trái lại cô chỉ ra chỗ sai trong thái độ của hắn mà hắn không biết, chỉ quả trách, đe dọa trẻ con cũng không thể làm cho tụi nó hiểu được nguy hiểm, chỉ biết khiến cho tụi nó thêm sợ hãi, thậm chí nghĩ lầm âm lượng lớn, nắm đấm cứng là có thể khiến cho người khác thuận theo, điều này căn bản là một phương pháp giáo dục bạo lực!

Đoàn Bồi Nguyên hừ nhẹ một tiếng, không đáp lại, ánh mắt khinh thường của hắn nói rõ hắn lười tiếp tục đi âm ỷ với cô.

Cô không thể tin nổi tròng hắn, đang muốn “thừa cơ giáo dục” hắn một chút, đột nhiên nhớ tới chuyện không thích hợp...

“Sao anh có thể ở đây?” Người hắn là phải đi công tác ở Nhật Bản chứ, sao có thể xuất hiện gần nhà cô?

“Mẹ vợ của tôi nói mỗi ngày tan tầm con gái bà đi ngang qua chợ đều sẽ tiện thể mua vài thứ về nhà, nói không chừng tới đây sẽ gặp được em.” Cho nên hắn bảo tài xế lái xe vòng vòng tới những khu chợ gần nhà cô, không nghĩ tới thực sự nhìn thấy cô, mà ngay lúc xuống xe, hắn lại bắt gặp tình huống bất ngờ nghìn cân treo sợi tóc kia.

“Anh đã tới nhà tôi?!” Cô đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, không phải bởi vì thân thể không khỏe, mà là chột dạ...

“Nghe nói bà xã của tôi vì muốn kết hôn với tôi nên làm cuộc cách mạng trong nhà, khổ sở đến nỗi ngay cả cơm cũng ăn không vô, đàn ông như tôi đương nhiên phải tự mình tới cửa thuyết phục ba vợ, mẹ vợ đồng ý hôn sự này chứ.” Hắn hơi nhếch môi, khuôn mặt tuần tú cười như xuân về hoa nở, đáng tiếc lòng bàn chân cô lại lạnh thấu khắp cả người nên cô vô tâm tình thương thức, hai gò má phấn nhuận cứng ngắc, trắng bệch một trận.

Cô gái này còn biết chột dạ à?

Đoàn Bồi Nguyên nhìn vẻ mặt “phấn khích vạn phần” của cô, trong lòng hắn cảm thấy sáng khoái chút, cơn tức giận trước đó khi biết được bản thân bị lường gạt kia cuối cùng cũng cân bằng được một chút.

Hôm nay hấn vừa xuống máy bay thì lập tức mang theo cả một xe quà đến thẳng Giang gia, một lòng muốn đứng ra thay cô “gánh tội”, chỉ sợ hoãn thêm chút nào, cô sẽ chịu dày vò thêm chút đó.

Không ngờ rằng, mẹ Giang vừa nhận ra thân phận của hấn, chẳng những không có cầm chổi đuổi người, ngược lại còn nhiệt liệt chào đón hấn vào cửa, còn lập tức gọi điện thoại kêu ba Giang xin phép về nhà gặp con rể, suốt quá trình không khí chỉ có thể dùng từ “vui” để hình dung.

Bọn họ hàn huyên được một lát, mẹ Giang mới nghĩ đến việc phải báo tin cho con gái nhưng cô đã rời nhà trẻ mà hình như di động lại hết pin, chuyển qua chế độ để lại lời nhắn...

“Thì ra người ăn không ngon, món ăn kho lại có thể ăn một bao lớn như vậy.” Hấn nhíu mày, ánh mắt tập trung vào bao đồ ăn bị chà bá trong tay cô kia, nét mặt thì lộ vẻ kinh ngạc nhàn nhạt nhưng giọng điệu lại rất châm chọc.

Vừa nghĩ đến chính mình cư nhiên bị tiểu hồ li này gạt, hấn đã muốn đánh vào mông một phát, xoay chặt cái đuôi hồ li của cô, để cho cô cũng ném thử loại tư vị lo lắng, cả đêm không được yên giấc này.

“Cái này là người cả nhà tôi muốn ăn.” Cô giải thích mình không có ăn nhiều như vậy nhưng cũng tương đương gián tiếp thừa nhận mình không chịu đói, một cái sơ hở quá lớn.

Mắt lạnh của hấn vừa bắn tới, cô lập tức “biết sai” cúi đầu. “Thật xin lỗi... Tôi đã lừa anh.”

Giang Xuân Tuệ nhỏ giọng xin lỗi nhưng trong lòng cô vẫn không nhận được oán trách mẹ mình sao cũng không mật báo cho cô một chút, tốt xấu cũng để cho cô có tâm lý chuẩn bị...

Nhưng mà nghe hấn nói như vậy, ý tứ là hấn đặc biệt từ Nhật Bản trở về gấp là... vì cô?

Thình thịch! Trái tim của cô đập hết sức nhanh.

Hóa ra người đàn ông này quan tâm cô là thật, ngược ngùng thừa nhận sự quan tâm của hấn cũng là thật, nói qua nói lại hấn thực sự quan tâm cô, lo cho cô...

Ô, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông đi qua gác điện thoại của cô có chút đáng yêu, về phần vấn đề lễ phép, chuyện nhỏ này, hiện tại cô hoàn toàn không cần, chỉ để ý...

Cô nâng mắt lên, dùng một loại tâm tình “hơi chút ngọt ngào” quan sát hấn...

[1] obasan: tiếng Nhật: cô, bác gái

[2] cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu hắt cầu huyết (máu chó) lên đầu yêu quái thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị chửi giống như yêu quái bị hắt cầu huyết lên đầu vậy, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

[3] cướp base: đại khái là trong môn bóng chày khi batter đánh không thành công mà runner chạy đúng miếng base thì gọi là cướp base, nói chung là thuật ngữ bên bóng chày nên mình cũng ko rõ lắm, coi hình dưới là một tình huống cướp base thành công.

[4] cục cứng Bọt Biển (SpongeBob SquarePants) nhân vật phim hoạt hình dài tập SpongeBob SquarePants.

5. Chương 5

“Ngày mốt phải thử áo cưới, buổi tối tôi sẽ kêu người tới đây đón cô.” Hấn tìm đến cô chủ yếu là do có việc cần nói với cô, không phải vì muốn coi bộ dạng xấu hổ của cô. Cái đó chắc coi như là tính giải trí thêm vô vậy.

Giang Xuân Tuệ vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng gật đầu, lần này cô nhu thuận không có ý kiến ý cò gì hết và cũng không trách hấn tự tiện quyết định thời gian.

“Mẹ tôi nói tân phòng ở biệt thự phải sửa sang lại một lần nữa, hai ngày nữa bà sẽ đi chọn đồ dùng trong nhà, đến lúc đó cô cùng đi với bà.” Thấy cô không có ý kiến, hấn tiếp tục nói, mặc dù mấy cái chuyện vặt này cũng không quan trọng mà bắt buộc phải gặp mặt trực tiếp nói, một cú điện thoại là xong.

Nhưng mà hấn nhận ra rằng mình không chỉ muốn nghe giọng nói của cô mà còn muốn tận mắt thấy cô, luôn cảm thấy như vậy thì mới có thể hoàn toàn an tâm, xác nhận cô bình yên vô sự.

Thấy cô xách cả bao đồ ăn bự như vậy và còn có thể có khí lực mà âm ỉ với hấn, tâm tình hấn lại thả lỏng, muốn chọc cô một chút.

“Vậy còn anh?” Nghe giọng điệu của hấn, hình như hấn không tính đi với cô và mẹ hấn, không hiểu sao cô cảm thấy có chút thất vọng.

“Phụ nữ coi đạo phố là lạc thú, đàn ông coi đạo phố là địa ngục, tôi đi chỉ khiến mẹ tôi mất hứng, hơn nữa tôi cũng không có thời gian.” Hấn không hề hứng thú đối với việc dạo phố, thà rằng dùng khoảng thời gian này làm việc, kiếm tiền trả hóa đơn còn thoải mái hơn.

“Ồ.” Hấn đã nói như vậy, hình như cô cũng không tìm được lý do miễn cưỡng hấn đi cùng, chỉ có thể chuẩn bị xin phép nghỉ bữa làm thôi, ai bảo mình “bắt người tay ngắn”, sau khi ký hiệp định cũng có thái độ tích cực trả nợ, đối với yêu cầu của hấn cũng sẽ ra sức phối hợp. “Nhưng mà...”

Cô nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện thì cứ nói.”

“Chúng ta là giả kết hôn, cho nên... chắc là... sẽ không xảy ra “chuyện đó” chứ?” Nói đến tân phòng, cô mới đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, về mặt cá tính, cô quả là “đi một bước, tính một bước”.

“Chuyện nào?” Hấn cười khẽ, đương nhiên không thể nào đơn thuần đến nỗi không hiểu lời cô nói, chỉ là cảm thấy nét mặt xấu hổ không dám hỏi của cô rất tức cười, không thương thức nhiều một chút thì thật uống.

“Chính là chuyện kia... Lên giường.” Cô kéo hấn đến bên cạnh một quầy hàng ít người, lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói.

Bốn phía tuy rằng thỉnh thoảng có một vài ánh mắt tò mò nhưng cô nghĩ cái đó thuần túy là do hấn đẹp trai, không liên quan đến đề tài bọn họ đang thảo luận.

“Tôi không thích giường mềm quá.”

“Cái gì?” Cái này có liên quan gì đến “chuyện đó”?

“Giường mềm quá sẽ làm tôi đau nhức toàn thân, lúc cô đi chọn phải đặc biệt chú ý.”

“Chăn màn gối đệm cũng đừng chọn loại hoa văn hoa hòe quá hoặc màu sắc trắng mềm quá.”

“Vì sao?”

“Tôi sẽ dị ứng.”

“Ồ...” Cái gì với cái gì a! Hơn nữa đi một vòng hấn vẫn chưa cho cô đáp án, cô thật sự không còn đủ kiên nhẫn...

“Cho nên rốt cuộc chúng ta sẽ lên giường hay không a!”

Câu hỏi này quá ghê, âm lượng không lớn không nhỏ, vừa khéo làm ột đồng các bà các mẹ chỉ trở, làm cô xấu hổ đến nỗi hận dưới chân không có động chui xuống, thực sự bị phụ huynh học sinh nào đó nhận ra thân phận của cô.

Có lẽ Đoàn Bồi Nguyên nhìn quen trường hợp này rồi, chẳng những hấn miễn dịch với những ánh mắt xung quanh mà còn rất xấu xa “cười kè”, thấy bộ dạng cô lúng túng, trái lại lại lộ ra một mặt thích thú.

Cười cười cười! Từ khi nào thì hấn trở nên “miệng luôn tươi cười” như vậy, rõ ràng trước kia hờ hững là bày ra khuôn mặt khối băng, tức chết người đi được...

Cô hung dữ trừng hấn một cái, lúng túng đến nỗi muốn chạy trốn khỏi nơi này...

“Lên xe thôi.” Hấn kéo cô, ôm cô vào lòng, bước đi vững vàng đem cô ra khỏi đám người đang coi vây quanh. Một khắc trước giống như đang giễu cợt cô, lúc này lại giống như đang bảo vệ cô không bị người khác cười nhạo...

Cô vùng trộm nhìn hấn, không hiểu hành vi của người đàn ông này, trong lòng lại có loại cảm giác ấm áp, ngọt ngào phơi phới.

Dựa vào hấn có cảm giác rất an toàn, cô cúi đầu như thể là cái gì cũng không nhìn, không nghe, không cần phải quan tâm, bởi vì có hấn ở bên, hấn sẽ mang cô đi đến nơi an toàn...

Lên xe, âm thanh xung quanh đều bị ngăn cách, ngay cả nhiệt độ cơ thể của hấn cũng rời khỏi cô.

Cô thấy kì lạ khi phát hiện vậy mà mình lại cảm thấy hơi đáng tiếc, thậm chí nhận thấy được một hiện tượng không biết nên cho nó là tốt hay xấu. Đó chính là lúc hấn mỉm cười với cô mà nụ cười không mang theo sự đùa cợt, dường như trong nháy mắt cô có thể đã quên những cái không tốt của hấn, cũng ngây ngô cười theo...

“Đã muốn giả vợ chồng, không tránh được có chút tiếp xúc tay chân thân mật, cô không quen cũng phải lập tức thích ứng.”

Hấn đột nhiên đi vào đề chính, cô có chút không theo kịp, sững sốt hai giây mới hoàn hồn.

“Về phần lên giường, tôi sẽ không miễn cưỡng cô nhưng không thể cam đoan chuyện đó sẽ không xảy ra, dù sao chúng ta đều là người phạm, không phải thánh, ngủ trên cùng một chiếc giường, chuyện sẽ ra sao rất khó nói.” Hấn ăn ngay nói thật, nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, ánh mắt kinh ngạc ngây thơ giống như con chim non phát hiện thế giới mới. Bộ dáng khờ khạo, đáng yêu như thế làm cho tâm hấn hơi run lên, hấn không nhận được đưa tay vuốt ve đôi má đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh của cô.

Thực ra, một chút hấn cũng không có thể cam đoan bản thân sẽ không đụng vào cô. Đặc biệt qua hai ngày một đêm lo lắng vừa rồi, tâm tình vui sướng muốn cười khi gặp cô lúc này... Lực hấp dẫn giữa nam nữ, so với cô, hấn càng có kinh nghiệm, bởi vậy hấn cũng càng có thể rõ ràng nhận thấy được chính mình cảm thấy hứng thú đối với cô gái này, cho nên không thể chắc chắn tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, có cảm giác gì...

Giang Xuân Tuệ nháy mắt mấy cái, đầu óc tiêu hóa những lời mà lỗ tai vừa nghe được, nơi bị ngón tay hấn đụng chạm tựa như túi chườm nóng bỗng nóng lên, kích thích tim cô đập loạn.

“Vậy... Chúng ta không thể không ngủ trên cùng một chiếc giường sao?” Thử tưởng tượng hình ảnh kia, cô sợ có lẽ tim mình sẽ tê liệt.

“Nếu cô thích ngủ sàn nhà, tôi không có ý kiến.” Hấn thu tay lại, đáy mắt hấn xẹt qua một tia không vui cực nhanh, vì chuyện vốn không nên tức giận mà ngược khó chịu.

Cô không muốn ngủ chung giường với hấn? Hừ, hấn chẳng sao cả. Có điều làm sao bây giờ, hấn nghĩ mẹ hấn sẽ phòng ngừa mọi thứ, tám phần ngay cả sofa và chăn, thậm chí trong phòng cũng sẽ không để lại cho bọn họ.

“Tôi là con gái đó.”

“Cho nên?”

Cho nên?

Cái này còn phải hỏi! Lúc này đương nhiên không nói chuyện nam nữ bình đẳng, mà là ưu tiên con gái... ngủ giường a.

Nhưng hiển nhiên Đoàn Bồi Nguyên không có hứng thú thích làm kẻ thân sĩ, thái độ hờ hững, hấn nói với cô hiện thực tàn nhẫn. “Ban đầu chuyển ra ngoài ở còn có thể phân phòng ngủ nhưng ở tại nhà ba mẹ tôi, chỉ có giường hoặc sàn để lựa chọn.”

Lúc trước hấn có từng suy nghĩ đến việc cùng cô làm đôi vợ chồng hữu danh vô thật, giữ lại không gian riêng tư của bản thân nhưng cô lại khư khư cố chấp, hiện giờ có hối hận cũng không còn kịp rồi.

“Vậy sao anh không nói sớm!” Cô nhăn mặt, trách hấn thiếu nghĩa khí.

“Tôi tưởng cô thà rằng ký thư tuyên ngôn cũng muốn ở tại nơi đẹp y như hoàng cung.” Hấn cười khẽ một tiếng, không che giấu vui sướng khi người gặp họa chút nào.

Cô giống như con mèo cắn đứt đầu lưỡi, không có lời nào để nói cũng không có lý do để khiêu nại.

“... Tôi ngủ giường là được rồi.” Cùng lắm thì mua giường lớn một chút, cô không muốn ngủ sàn ba tháng đâu.

“Vậy ngày mốt gặp, bà xã.” Hấn mỉm cười tạm biệt, không biết vì sao bỗng nhiên cảm thấy rất hài lòng đối với quyết định chuyển về biệt thự ở.

“Ừ.” Cô vội vàng gạt đầu, mở cửa xuống xe...

“Hôm đó nhớ nhắc tôi đưa phiếu cơm.” Trước khi đóng cửa xe, hấn nhắc cô.

“Phiếu cơm?”

“Nghe nói lúc em khổ sở cắn giò heo, mẹ vợ đã đề cập qua chuyện này với em.” Mặt hấn mang ý cười giúp cô nhớ lại tình cảnh tối hôm qua. Vừa nghĩ đến mình vì cô đau lòng không công cả đêm, cô lại vô tư vô lự nâng bát lớn cắn giò heo, trong lòng Đoàn Bồi Nguyên vẫn có chút “lửa giận”.

“Ngay cả loại chuyện này mẹ cũng nói với anh!” Trời ạ trời ạ trời ạ! Mẹ chẳng lẽ không biết phụ nữ sợ nhất bị người khác biết “ba đại” của mình, chính là tuổi, trọng lượng và sức ăn sao.

“Chúng ta là vợ chồng mà, cô giáo Giang.” Hấn rất tự nhiên nói. Nhìn thấy vẻ mặt nháy mắt đỏ bừng buồn cười kia của cô, tâm tình hấn lại tốt lên rất nhiều.

Cửa xe vừa đóng, hấn chạy cái vèo, còn phải chạy về công ty tăng ca.

Cô tổn hơi thừa lời nhìn hấn rời đi, kỳ quái trên đời này sao có thể có đàn ông cười rộ lên mê người lại đáng giận như vậy...

Có điều, vừa nãy hấn kêu cô bà xã thật là dễ dàng nha!

“Ông... Khụ, ông xã? Ông xã? Ông xã ông xã ông xã.” Kêu thử, cô nhận thấy lực thích ứng của bản thân cũng không kém, càng kêu càng thuận miệng, hơn nữa trong lòng còn xuất hiện cảm giác ngọt ngào, tựa hồ hưởng thụ cảm giác không tên gọi coi hấn làm nửa kia của mình.

Cô đứng ở ven đường ngây ngô cười, nghĩ đến hành vi anh dũng cứu người vừa mới nãy của người đàn ông kia, hình như bề ngoài anh tuấn của hấn lại tăng thêm một vòng ánh sáng, cảm thấy thật ra hấn cũng không phải người bề ngoài lạnh lùng, chắc chính là người ngoài lạnh trong nóng, không quen biểu đạt tình cảm, nội tâm cô liền không tự giác sùng bái hơn một chút nữa...

Còn có còn có, hấn đặc biệt vì cô mà ngăn dậm xa xôi bay trở về, điểm ấy thực sự làm cho cô mừng thầm đến nỗi quên đi cảm giác tội lỗi của mình khi lừa gạt người khác, cười càng thêm vui vẻ sáng rực...

“Ha ha a...” Nhưng mà cô cười gian như vậy có đúng không? Được không?

Ai ya ya, tệ! Cảm giác của cô đối với người chồng giả này giống như là cô đang rất nhập diễn, không cần thận... phăng phắt... đã bỏ ra một chút tình cảm thật?

Ô, làm sao bây giờ, rốt cuộc cái này là do chính cô cảm giác sai hay là cảm giác đúng?

Lần đầu tiên trong đời, Giang Xuân Tuệ nghi ngờ chính bản thân, bởi vì trong lòng cô có thêm một người...

Mười ngày sau, hai nhà Đoàn, Giang cử hành tiệc cưới ở khách sạn Tinh Vân. Dù thời gian vội vàng làm cho người ta không kịp trở tay nhưng thật ra việc chuẩn bị không tìm ra được nửa điểm qua loa, bởi vì trước đó Đoàn Bồi Nguyên cũng đã bỏ ra số tiền lớn thuê chuyên gia chuẩn bị hôn lễ nhỏ nhưng mà đẹp này. Những thứ giống như thiệp cưới, bánh cưới, quà tặng khách này không kịp để hấn tự chọn lựa, nhưng dù sao cũng đều lấy “không ngại giá cả” làm tiêu chuẩn, công ty tổ chức hôn lễ chọn ra hình thức “không thất lễ” nhất, đến nỗi mặc dù khi uống rượu mừng, đa phần tân khách mới nhận được thiệp mời, bánh cưới nhưng người người lại đều thưởng thức, khen không dứt miệng đối với cô dâu và chú rể.

Giang gia bên này có đủ mặt mũi, cũng có thể thông cảm bệnh tình bà thông gia không nên kéo dài, vì thế không tỏ vẻ bất mãn gì hết đối với buổi tiệc cưới vội vàng này, ngược lại bởi vì thấy được tấm lòng hiếu thảo của con rể đối với mẹ, bên cạnh đó, chính hẳn cũng không chút nào keo kiệt với con gái, họ càng yên tâm đem con gái giao cho người đàn ông này, cảm thấy sau khi kết hôn, hẳn nhất định sẽ càng thêm yêu thương con gái mình.

“Tỳ vết” duy nhất của hôn lễ này có lẽ chính là hơn phân nửa tân khách đều đoán trong bụng cô dâu 99% là đã có em bé, nên trong chớp nhoáng mới có thể gả vào hào môn.

“Aizz.” Đêm tân hôn, Giang Xuân Tuệ đứng ở trước gương thử dài, xoa bóp bụng của mình, rõ ràng nó đâu có nhô ra mấy đâu. Trong lòng, cô kêu oan cho chính cô, lại có chút oán trách mẹ mình gần đây hầu như mỗi ngày cho cô “thêm đồ ăn”, lần nào cũng đều dùng những món ăn ngon, thơm ngào ngạt để dụ hoặc cô.

Ban đầu cô đã ăn no nhưng đồ ăn bày ra lại không ăn thì rất lãng phí, nên cô đành phải cố mà nhịn chúng...

Trời ạ, thật may là cô gả sớm, nếu trễ thêm một tháng nữa mới gả, chỉ sợ đã béo đến nỗi đi không ra khỏi cửa lớn!

Cô sờ sờ bụng, đúng là mím cười ngu ngơ.

“Thiếu phu nhân, chúng tôi đưa thiếu gia trở lại đây.” Lão quản gia gõ cửa, đem chú rể uống say đưa đến cửa.

Cô kéo áo ngủ đang vén cao xuống, lập tức chạy tới mở cửa, cho quản gia chỉ huy người hầu nam dìu Đoàn Bồi Nguyên vốn đã đi loạng choạng đến trên giường.

“Một mình thiếu phu nhân có thể chứ?” Lão quản gia thấy cô nhỏ nhắn xinh xắn, có lẽ chăm sóc một người đàn ông không nổi, sợ là còn phải tìm vài người hầu tới giúp.

“Có thể, bình thường tôi khiêng con nít cũng không phải là khiêng giả.” Cô cười giơ lên cánh tay, vỗ vỗ cánh tay gầy yếu vốn không thể thuyết phục ai của mình.

Tuy rằng lão quản gia không tin tưởng nhưng thấy cô dâu tỏ vẻ tự tin, ông cũng không thể vào ngày vui này còn ở lại tân phòng của người ta không đi, làm hỏng không khí.

“Vậy chúng tôi đi ra ngoài trước.” Quản gia rất thức thời dẫn người hầu lui ra, sau đó còn phải đến đầu nhà bên kia báo cáo tin tức bên này với phu nhân nữa.

Giang Xuân Tuệ tiễn hai người ra cửa phòng, cô lập tức vào phòng tắm vắt hai cái khăn lông ướt, trở lại bày lên bên đầu giường, chuẩn bị thay hẳn cởi áo và thắt lưng trước rồi sẽ giúp hẳn lau mặt lau tay.

Mấy việc này cô rất tự tin, bởi vì từ nhỏ cô đã thường giúp mẹ chăm sóc một em trai, một em gái, sau này làm cô giáo thì mấy việc này là làm thường ngày, kể cả sau đó còn phải giúp hẳn thay quần ướt nước tiểu...

Ai ya! Nghĩ xa quá, căn bản bọn họ sẽ không đi đến đó.

Cô kéo suy nghĩ lạc đề lại, thay hẳn cởi áo khoác tây trang, cởi xuống cả vạt nơ, rồi lại cởi nút áo... Một nút... Hai nút... Ba...

Ồ, sao lại cảm thấy là lạ?

Giang Xuân Tuệ vốn tràn đầy tự tin, bỗng nhiên dừng lại động tác, cô phát hiện cảm giác giúp các bạn nhỏ cởi quần áo với giúp người lớn cởi quần áo thật sự khác nhau rất nhiều.

Đầu tiên, các bạn nhỏ sẽ không có loại màu da ngăm đen giống sữa sôcôla, ở dưới ánh đèn hiện lên ánh sáng nhu hòa như tơ lụa này. Đầu ngón tay lơ đãng chạm đến, “khuynh hướng cảm xúc” quả thật làm cho người ta liên tưởng đến cảm giác sôcôla chậm rãi hòa tan ở đầu lưỡi...

Còn nữa, các bạn nhỏ cũng không có loại cơ ngực lớn rắn chắc này, cơ sáu múi lộ lên rõ ràng, mỹ cảm căng tràn, ngập đầy sức mạnh, làm cô trước giờ chưa từng nhìn cẩn thận qua thân thể đàn ông như vậy, chỉ có thấy qua bụng béo phệ của ba và một thân xương sườn gầy gò của em trai, giờ đây khuôn mặt cô không tự giác nóng lên, ngón tay liên tục run run.

Đặc biệt, các bạn nhỏ không thể nào có được gương mặt anh tuấn nổi bật kia của hấn, cho dù đã nhẹ nhúm hai mắt lại nhưng ngũ quan cương nghị kiêu ngạo vẫn xuất sắc làm cho người ta không thể xem nhẹ, tản ra một cỗ mị lực dương cương, quả thực giống “mỹ nhân ngữ” phiên bản nam, làm cho cô không phân tâm cũng khó, hai tay đặt trên thắt lưng của hấn, cô cứ nhiên có loại cảm giác như đang “xâm phạm” hấn...

Cô nhìn động tác của mình, bỗng nhiên xấu hổ thu tay lại, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của hấn, tim cô lại đập nhanh hơn...

Ồ! Giang Xuân Tuệ, mày là sắc ma sao? Sao lại suy nghĩ miên man!

Cô gõ gõ cái đầu vốn đang suy nghĩ lệch lạc của mình, hơi muốn buông tha cho thử thách đang thách thức nhịp tim của cô này...

Nhưng không được! Bởi vì nghiêm túc mà nói, Đoàn Bồi Nguyên là bị thân hữu bên nhà gái chuốc say. Ở tiệc mừng, không biết có phải là do thân hữu bên nhà trai là gia đình có tiền lại được giáo dục tương đối “cẩn thận” hay không, hay là do kiêng kỵ hấn thường ngày uy nghiêm nên không dám tùy tiện làm càn với hấn, tóm lại rõ ràng ở khoảng kính rượu bọn họ tiết chế rất nhiều. Thế nhưng nhà gái bên này lại rất nghĩa khí, nhất là một số trưởng bối thân thích vai vế cao, chính mình uống nhiều đã đành, lại còn bức người ta uống rượu đến hào khí ngất trời, hơn nữa không cho cô mời rượu, bằng không thì phạt hấn thêm một ly, mấy lần như vậy hấn bị ép uống biến thành bộ dạng này.

Không được, cô không thể để hấn quần áo đã cởi đến một nửa thì quăng hấn mặc kệ... Ý tứ là, cô có nghĩa vụ cùng nghĩa khí giúp hấn ngủ một giấc thật ngon.

Có rồi!

Linh cơ vừa động, cô đứng dậy rút khăn giấy, nhẹ nhàng mà phủ lên khuôn mặt tuấn tú đủ để mê hoặc lòng người kia của hấn...

Ừm, quá hiệu quả, nhưng cảm giác rất quỷ dị, giống như làm cho đêm động phòng hoa chúc của cô biến thành lễ cúng 49 ngày...

Phi phi phi (nhỏ nước miếng)! Cô lại lần nữa bỏ cái loại ý tưởng không nên xuất hiện này ra khỏi đầu, nhanh chóng cởi áo sơ mi của hấn, cởi bỏ dây lưng của hấn, kéo xuống quần dài...

Oa! Thứ người đàn ông này mặc lại không phải là quần đùi, mà là quần tam giác màu đen rất khêu gợi... Hơn nữa thứ nổi lên ở giữa kia là cái gì?!

Rất kích thích... Đầu ngón tay phát run, trái tim kinh hoàng, ánh mắt cô không tự giác nhìn chằm chằm vào khối màu đen nổi lên kia, không hiểu sao cô lại nuốt ngụm nước miếng...

Roẹt... Cô kéo khóa kéo lại, quyết định giữ lại quần thì có vẻ đỡ nguy hiểm hơn, bằng không ánh mắt cô cũng không biết phải nhìn về chỗ nào.

Lấy bàn tay quẹt quẹt bản thân, cô không yên lòng kéo tờ khăn giấy trên mặt hấn xuống...

Hấn trọn tròn mắt nhìn cô!

“Anh, anh... tỉnh hồi nào?” Cô lắp bắp, hơi thấp thỏm không yên lo lắng hấn sẽ không phải là nhìn thấy cô vừa rồi “kìm lòng không đậu” quan sát... của hấn... của hấn...

Người đàn ông chậm rãi chuyển mình, thấy nửa thân trần, quần lót bị cởi bỏ của chính mình...

“Bởi vì tôi muốn anh ngủ ngon một chút nên mới giúp anh lau tay, lau mặt rồi mới cởi chúng nó.” Cô vội vàng giải thích, nói một mạch không dám ngừng để thở, chỉ sợ hấn hiểu lầm cô có ý đồ gây rối đối với hấn.

Con người hẹp dài nhìn cô chằm chằm, một lời cũng không nói, trong con người trong chớp mắt tựa hồ hiện lên chút sắc bén, sau lại tan rã ra thành cát...

Cô phát hiện hình như hấn vẫn còn quá say, thật ra ý thức không được rõ ràng lắm.

Phù... Cô thoáng an tâm, cầm lấy khăn lông ướt đặt ở một bên.

“Đây, tôi giúp anh lau mặt trước.” Cô dùng giọng điệu khi dỗ con nít nói, nhẹ nhàng lau gương mặt giống như tác phẩm nghệ thuật kia, lực đạo hầu như là dịu dàng hơn cả khi đụng chạm con nít.

Hắn nghiêng đầu, mặc cho tay cô chà tới chà lui trên mặt hắn, rồi lại kéo đến gáy, môi mỏng không nói gì hơi hơi cong lên.

“Cười cái gì?” Cô chú ý tới biến hóa trên cơ mặt hắn.

“Mát mát, rất thoải mái.” Con ngươi dài nửa che nửa khép, mắt đen lờ lờ nhấp nháy ở dưới lông mi dài rậm, thiếu đi lãnh trầm lúc bình thường nhưng lại hơn vài phần sương mờ, nụ cười của hắn... tựa như thiên sứ.

“Thoải mái là tốt rồi.” Cô nhìn khuôn mặt tuần mỹ kia có chút thất thần, nhưng mà lúc này cô cũng không quên việc mình nên làm, cô cười rồi đổi khăn lông. “Đây, tay.”

Hắn vươn tay, độ phối hợp tới trăm phần trăm.

Ồ! Sau khi hắn uống say, sao lại dễ bảo như vậy, thật sự là đứa trẻ ngoan, cô rất muốn cho hắn một thiệp giấy khen, dán trên cái thứ nổi... Là cơ bắp, cũng không đúng! Sao cô lại đi nhìn chăm chăm cơ ngực của người ta?!

Giang Xuân Tuệ, may thật sự không thể dùng ánh mắt “nhúng chàm” hắn nữa, như vậy căn bản là thừa dịp lúc người ta “say”, chiếm tiện nghi của hắn, tuy rằng hắn thật sự cảnh đẹp ý vui vô cùng...

Cô lắc lắc đầu, dứt bỏ cái tư tưởng vừa không có đạo đức lại không thuần khiết này, rất nhanh giúp hắn lau sạch hai tay, quay đầu tìm một bộ quần áo để bao lại cơ thể hấp dẫn kia của hắn...

“Không cần... Bỏ đi...” Hắn đột nhiên “đòi bại” chống lại, cho dù cô tận dụng mọi thứ ra chiêu như thế nào, hắn đều có thể tiếp chiêu của cô, giục bỏ quần áo trên tay cô.

Cái này còn chưa xong, cô mới dừng lại để thở gấp một hơi, hắn liền thuận tay cởi quần của mình ra hết, một cú đá hết xuống giường, ngã đầu xuống liền ngủ.

Té ra đại thiếu gia hắn có thói quen lả ngủ?!

Giang Xuân Tuệ tròng mắt, tiến thoái lưỡng nan tự hỏi có nên gọi hắn đứng lên, khẳng khẳng bắt hắn mặc hết quần áo hay không...

Cô cũng không thói quen ngủ chung giường với một người ngực trần... nhất là đàn ông. Nhưng nếu cứ kiên trì kéo hắn dậy, lỡ như cái quần lót cuối cùng hắn cũng cởi ra luôn thì làm sao bây giờ?

Không được, không được, không muốn, không muốn...

Tách...

Cô dứt khoát tắt đi đèn lớn, chỉ chừa lại một đèn ngủ nhỏ rồi trèo lên giường.

Dù sao hắn đắp chăn cô cũng sẽ không nhìn thấy, coi như hắn có mặc đồ là xong.

“Cô muốn ngủ ở đây?” Đột nhiên hắn lại trợn mắt, ngoác mắt nhìn chăm chăm cô.

“Đúng vậy.” Nói thật, hành vi của người đàn ông này sau khi uống say thật sự khó nắm bắt nha.

“Vì sao?” Hắn nhăn mày rậm lại, tựa hồ như không nhận ra cô.

“Bởi vì... Chúng ta kết hôn rồi, ở đây lại chỉ có một chiếc giường.” Cô cười gượng, cảm thấy vấn đề loại này thật quá xấu hổ, nhưng cô thật sự không muốn ngủ sàn, mà trong phòng trừ bỏ chiếc giường lớn được chọn lựa kỹ càng này, cũng chỉ bày ra hai cái ghế một chỗ và một cái bàn tròn nhỏ, thật sự không còn “chỗ dung thân” a.

“Chúng ta kết hôn rồi?” Hắn lại hỏi.

“Ừ, thứ tư tuần trước đăng ký xong, hồi nãy cũng vừa tổ chức tiệc rồi.” Cô dựa vào tình hình thực tế mà trả lời, ở trong lòng bắt đầu trộm mắng mấy người kính rượu hắn, làm chi chúc hắn say khướt... Tuy rằng hắn say nhưng cô lại có cảm giác hắn cute nha!

“Ồ, đúng...” Hấn nhắm mắt lại như thể là hấn đã hiểu biết, nhưng sau đó lại lập tức mở mắt. “Cho nên, cô muốn ngủ ở đây?”

“Đúng, bởi vì chúng ta kết hôn rồi.” Cô há hốc mồm, sao hấn luôn luôn lặp lại lời thoại giống nhau vậy? Hấn uống say thì sẽ quý đánh tường[1] có phải không?

Hấn gối tay lên gối, nhìn cô, con người đen hơi híp lại phảng phất như đang đánh giá, suy tư gì đó, ánh mắt chăm chú tự như phải nhận rõ cô một lần nữa.

“Em là bà xã của tôi.” Môi mông lại lần nữa cong lên theo góc độ “thiên sứ”, hấn đưa ra kết luận này.

“Đúng, tôi là bà xã của anh.” Khó có thể tin, nguyên nhân giờ phút này ngực cô đập mãnh liệt lại đơn giản là do hấn cười rất thỏa mãn trước biểu cảm của cô.

Tại sao cô phải cần hấn thỏa mãn? Tại sao thích hấn thỏa mãn? Tại sao lại vì thấy hấn hấn thỏa mãn mà tim đập thành thịch...

“Vì sao ngủ xa như vậy?”

Thình thịch! Tim cô đập càng mạnh hơn, cô không tự giác thu cuộn người lại vào tấm chăn.

“Ồ, bởi vì...” Lui về phía góc giường lớn xa nhất, cô không biết nên giải thích cho sự thẹn thùng của mình với một người đàn ông say rượu như thế nào.

Cô chưa từng ngủ cùng giường với đàn ông qua, hơn nữa hấn lại mặc ít như vậy, làm sao cô dám sát lại gần, rồi đụng tới chỗ không nên đụng, hoặc là bị đụng ở chỗ không nên đụng... Ai yô yô, vậy xấu hổ đến cỡ nào a!

“Lại đây.” Vậy mà hấn lại khẳng khẳng mệnh lệnh cô như vậy. Nhưng vẻ mặt mê người giống như dụ hoặc, cổ họng phun ra tiếng nói mát nhẹ, trầm thấp khiến cho trái tim cô rung động.

Nhìn nụ cười thiên sứ, sự dụ hoặc ma quỷ của người đàn ông, tim cô giống như điện giật, thân thể lại rơi vào trạng thái tê dại, động cũng không dám động.

Phảng phất nếu qua đó thì cô sẽ vượt qua một bức tường vô hình nào đó mà vượt qua khả năng cô có thể không chế, cô không thể...

“Lại đây.” Hấn vươn tay về phía cô, nụ cười tuần nhã lại tỏa ra thêm một tia “yêu khí”, từ trường mị lực ảnh hưởng lý trí của cô, cảm dỗ cô...

Qua? Không qua? Qua? Không qua...

Cô còn chưa nghĩ ra đáp án, người cô cũng đã rơi vào trong lòng hấn, dùng một loại ánh mắt “em rất chậm” liếc cô.

Sự bất mãn của hấn lại làm cô muốn cười, mà không phải là tức giận giãy dụa.

Thăm rồi thăm rồi... Cái ý nghĩ mà cô có lần đã nghĩ thông suốt, rồi cô lại không biết có nên tiếp tục “nghĩ thông” nữa không kia, giờ phút này nó đang tiến vào và khắc sâu ở trong trái tim cô, nói với cô rằng loại cảm giác này không phải là ảo giác, mà là...

Cô thích hấn! Hơn nữa, chỉ sợ so với hảo cảm thông thường còn nhiều hơn rất nhiều, ít nhất vượt xa hơn so với những người con trai mà cô quen lúc trước. Bọn họ sẽ làm tim cô đập nhanh hơn nhưng cũng không làm cô có loại xúc động cho dù vứt bỏ tim cũng muốn liều lĩnh chạy về phía hấn này...

Suy nghĩ này mới hiện lên, đôi môi của cô đã bị người đàn ông ngăn chặn!

Cô còn đang kinh ngạc thì đầu lưỡi dịu dàng đã thăm dò miệng của cô, khiêu khích cái lưỡi còn đang sưng sờ, mút lấy khiến cô cảm thấy “tối tăm trời đất”, câu quần lấy, phảng phất muốn giúp cô càng xác định thêm tâm của mình là vì hấn mà rung động, thậm chí cả người đều là...

Toàn thân cô cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

“Thủ đoạn” của hấn lại rất mềm dẻo, quả thực rất giống như theo bản năng mà xoa bộ ngực của cô, lớn mật vo ve nó, bừa bãi cảm thụ đường cong ôn nhu đặc trưng của nữ tính.

Cô theo phản xạ định lùi lại, nguyên nhân cũng không phải là do chán ghét, mà là do kinh ngạc khi nhận ra mình cứ nhiên không chán ghét. Mới giật mình phát giác cảm giác của chính mình đối với hắn không còn bình thường nữa, cô lại nhận ra mình cũng rất thích hắn hôn và đụng chạm...

Điều này bình thường sao? Cô chưa từng trải qua tình cảm phát triển “thần tốc” như vậy, quan niệm tình yêu của cô thật ra có xu hướng bảo thủ, nhưng cô lại lệch ra khỏi quan niệm của mình mà phát triển “siêu tốc” liên tiếp với người đàn ông làm nhịp tim và cuộc sống của cô kề cận tới mức không khống chế được này...

Hắn đè cô dưới thân, đôi môi ẩm nóng bắt đầu dờ đi trện địa, hôn từ bên cổ cô đi xuống, cúi đầu trước ngực cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, luôn mãi lưu luyến.

“Thật thơm...”

Cô thơm?

Không, cô say rồi, bị chất cồn trên người hắn tỏa ra làm cho say đến mờ mịt, thân thể nóng như muốn bay lên...

Cô có ý thức, nhưng không thể suy nghĩ; cô có tự do, lại không thể đẩy hắn ra...

Đêm tân hôn, đã diễn ra theo cách thức mà cô không mong muốn. Thân thiết da thịt đột nhiên xảy ra, biến chồi non tình cảm thúc giục thành mối lửa dục vọng, đốt cô gần như đến nỗi mất đi lý trí, cô thẫn thờ thiêu thân lao đầu vào lửa, nhảy vào ôm ấp cuồng dã của hắn...

Đêm nay, cô theo cảm giác nguyên thủy nhất, nguyện ý trở thành người vợ thật của người chồng giả.

[1] quỷ đánh tường: khi đi buổi tối nơi vắng vẻ, không phân biệt phương hướng cho nên cứ đi lòng vòng, trạng thái mơ hồ này gọi là quỷ đánh tường.

6. Chương 6

Bảy giờ sáng, Giang Xuân Tuệ thay bộ đồ mới xuống lầu, chào buổi sáng với lão quản gia đang tiến về phía cô, cũng dựa theo chỉ dẫn của hắn mà đi qua hành lang dài, đi đến cửa sổ đối diện bể bơi.

Đoàn Bồi Nguyên đang ở bên kia, trong bể bơi nước xanh thăm ngoài cửa sổ, thân ảnh mạnh mẽ phủ nhẹ lớp nắng sớm mỏng manh, kích thích tầng tầng bọt nước, giống rồng con vẫy đuôi bạc rong chơi ở trong sóng nước trong vắt, bơi tới bơi lui mấy lần rồi lên bờ, nhặt lên khăn tắm trên ghế nằm, chà lau thân thể ướt đầm một cách ưu nhã.

Cách đó một khoảng cách, nhìn thân ảnh cao ngất oai hùng của người đàn ông, dường như cô lại có thể thấy rõ ràng giọt nước trên người hắn, chảy xuống từ đuôi tóc, lướt qua một bên mặt tuần tú của hắn, rơi vào cánh tay rộng lớn, ngực dày rần, thắt lưng thon chắc...

Cô thoáng thất thần, trái tim nóng lên, ánh mắt si mê, loại tình cảm ái mộ toàn bộ viết trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, ngày thơ kia, không thể che giấu phản ứng tự nhiên của một cô gái khi đối mặt với người đàn ông mà mình ngưỡng mộ, ánh mắt không phải cố ý, mà là vô cùng không tự giác đi theo từng đường cong kiêu mỹ dương cương kia, mãi tới cái quần bơi màu đen bao lấy cái mông của hắn, đương nhiên cũng không tránh được sẽ chú ý đến khối “nổi lên” ở phía trước kia, giống như đúc với trong trí nhớ đêm qua...

Cô ngừng thở, đôi má nóng hừng hực, ngón tay theo bản năng vồ về cánh môi, nhớ tới cái hôn nồng nhiệt làm say lòng vào đêm qua kia, bờ môi của hắn tựa như cháy lên mà dán vào cô...

“Đáng người tốt lắm đúng không?” Có một tiếng nói hỏi.

“Ừ.” Giang Xuân Tuệ ngẩn ngơ trả lời, cho rằng đó là tiếng lòng của chính mình.

“Nhìn xem toàn thân cơ bắp rắn chắc, cái hông vừa chặt vừa vênh, đùi thon dài rắn chắc kia... Chắc chắc, tuy rằng là do mẹ sinh đã đẹp sẵn nhưng chính nó cũng tự chăm sóc tốt.”

“Đúng rồi... Cô! Không... Mẹ, chào mẹ.” Cô quay đầu lại cười... Đột nhiên hoàn hồn, cô vội vàng xoay người chào hỏi.

Trời ạ! Cô cứ nhiên ở trước mặt mẹ chồng, chảy nước miếng đối với con trai người ta, quá mất mặt!

“Ừ con, đừng căng thẳng, thoải mái, mẹ sẽ không giành con trai với con dâu đâu, con cứ việc ân ái với nó một chút, không cần phải kiêng dè gì với mẹ hết.” Hà Bích Châu nắm tay con dâu, nụ cười dường như đang nói “Cứ việc lấy dùng, phần bà thừa cũng không cần để lại”.

“Dạ, mẹ.” Ngại ngần mỉm cười, thật ra cô không hiểu rõ dụng ý chân chính của mẹ chồng lắm, cô còn đoán rằng mẹ Đoàn có lẽ đang giấu cợt cô nhìn hẩn quá nhập thần, ngay cả bên cạnh có thêm người khi nào cũng không biết.

“Nhưng mà sao hai con đều rời giường sớm như vậy, ngày hôm qua không ngủ ngon sao? Hay là đổi chỗ ở nên không quen?” Tính tình vốn hòa ái dễ gần nên bà quan tâm nhưng thật ra bà cũng rất muốn thử thử cuộc tối hôm qua bọn họ có nghiêm túc “chế tạo người” hay không. Hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ, sao đôi vợ chồng tân hôn này mới sáng sớm thức dậy đã đi bơi, tắm bộ, hoàn toàn không có dấu hiệu “mệt”?

Vì thế vừa nghe quản gia nói con dâu đã rời giường, bà lập tức liền đi qua muốn coi thử tình hình ăn ở chung của bọn họ.

“Không phải, con vốn dậy sớm quen, Đoàn... Bồi Nguyên hình như cũng vậy.” Cô vội vàng đổi cách xưng hô, giọng nói cũng hết sức nhẹ nhàng, nhưng dáng vẻ kiêu my như nước này lại vì nhắc tới tên người trong lòng mà cũng trở nên hồn nhiên.

“Nhưng tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc mà, chẳng lẽ nó uống say quá, vào phòng là ngủ liền?” Chuyện này có liên quan đến việc ngậm kẹo đùa cháu trong tương lai, mẹ Đoàn không nhịn được lần nữa truy hỏi. Từ biểu cảm của con dâu và việc “dậy sớm”, thật sự khó mà có thể suy ra được biểu hiện của con trai đêm qua ra sao.

“Đúng là anh ấy uống nhiều nhưng mà cũng không có ngủ liền...” Nhớ tới mọi thứ tối hôm qua, mặt cô lại nổi một mảng đỏ bừng, biểu cảm cũng theo đó mà trở nên phức tạp.

Nói thật, tình huống tối hôm qua thật sự là có đủ “mọi cao trào thay nhau hiện lên”. Ban đầu cô nhận ra tâm ý của chính mình rồi sau khi bị hẩn hôn đến đất trời tối đen, cô lại dứt khoát quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải chuẩn bị biến từ “diễn giả” tiến thẳng lên “làm thật”, vậy mà tên đàn ông kia lại lột quần áo cô được phân nửa rồi, bản thân liền ghé vào trên người cô ngủ!

Há hốc mồm, kinh ngạc tới cực điểm, cuối cùng cô vẫn không thể không đối mặt với chuyện hẩn bất tỉnh nhân sự, cho nên đành phải thành thật hạ hạ hẩn “trở về vị trí cũ”, bản thân mình cũng mệt mỏi mà ngủ khò khò, làm một giấc đến hừng đông.

“Cho nên, cái mà các con nên làm chắc cũng không thiếu?” Hà Bích Châu càng hỏi càng đi vào vấn đề chính, rốt cục làm cho cái đầu trì độn kia của con dâu hiểu ra, cô nhìn ra được trọng điểm mà mẹ chồng quan tâm là ở đâu.

“Ồ... Đúng... Xem như...” Cô hàm hồ đáp lại, thứ nhất là vì vấn đề này xấu hổ, thứ hai là vì lòng của cô... không biết vì sao đột nhiên toát ra một chút cảm giác tội ác lừa gạt người ta, có lẽ chính là một cảm giác nhỏ bé... là cảm giác cô không muốn thừa nhận mình và người đàn ông kia không hề có quan hệ.

“Thật sự?”

“Dạ...” Giả đó. Cô thoáng cúi đầu, càng muốn lời dối gạt này qua mau, ranh giới vô hình xen lẫn thật và giả trong lòng đã càng ngày càng có thể thấy được rõ ràng, làm cô không chỉ chột dạ với sự gặng hỏi của mẹ chồng, mà lòng cô cũng đầy cảm thán với quan hệ giữa mình và Đoàn Bồi Nguyên. Đột nhiên cô rất thỏa mãn với tình trạng “vợ chồng giả” hiện tại.

Nếu như... Tối hôm qua bọn họ thật sự làm thì sẽ thế nào? Có phải quan hệ giữa cô và hắn lúc đó có thể có bước đột phá, sẽ không còn là kiểu quan hệ chỉ có bề ngoài mà làm cho người ta buồn bực vô lực như lúc này nữa, mà là có thể tiến lên phát triển thành một đôi “trong ngoài như một”?

Chính hắn cũng nói qua, hai người ngủ cùng ở trên một chiếc giường thì sẽ như thế nào là điều rất khó nói, cái “khó nói” này chắc không chỉ giới hạn về mặt thân thể, cũng có thể về mặt tình cảm phải không?

Nếu cô biểu lộ phần tình cảm này với hắn trước thì thế nào? Hắn có thể cũng sẽ dần dần thích cô hay không? Thậm chí yêu cô? Tương lai cùng cô...

Aizz, càng nghĩ càng bay ra nhiều chấm hỏi. Lòng Giang Xuân Tuệ có ngàn ngàn nút thắt, không đợi mẹ chồng tiếp tục “ép” nữa, đầu cô cũng đã nặng trĩu đến nỗi nâng không lên...

“Sao mới sáng sớm đã lôi kéo bà xã của con hỏi này hỏi nọ?” Không biết khi nào Đoàn Bồi Nguyên đã ở phía sau hai người phụ nữ, trên người hắn tùy ý khoác một cái khăn tắm, nét mặt hơi chút mất hứng.

“Ngày mai mẹ phải nằm viện, không có đồ để chuẩn bị sao?” Chiều mai mẹ phải nằm viện trước, chuẩn bị cho phẫu thuật não ngày tới. Hắn, thân là con trai, dù ngoài miệng không nói, nhưng thật ra trong lòng ít nhiều vẫn cảm thấy lo lắng cho bệnh của mẹ mình, nhưng chính bà lại làm như việc chẳng có gì đáng lo, bây giờ còn có tâm tình để quan tâm đêm tân hôn con mình trải qua như thế nào?

“Phải chuẩn bị cái gì chứ! Mang theo cái đầu này của mẹ đi là được rồi, sống hay chết thì cứ giao cho trời quyết định đi.” Hà Bích Châu hơi chút hờn dỗi, bởi vì đứa con láu cá của mình vừa tới là bà sẽ không nói bóng nói gió với con dâu mình được nữa.

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, con và Bồi Nguyên đều sẽ rất lo lắng.” Giang Xuân Tuệ đứng ra để làm dịu đi bầu không khí, cô cảm thấy cách nói chuyện của hai mẹ con bọn họ thật khiến cho người ta nơm nớp lo sợ, rõ ràng đều là quan tâm đối phương, sao mới thốt ra lời thì lại thành như “vung dao múa kiếm”?

“Nó lo lắng? Cho nên bày ra cái mặt thối ẹ xem sao? Cái bộ dáng kia nào có giống chú rể ngày hôm qua mới cưới người phụ nữ mình yêu vào cửa, có mà giống kẻ đòi nợ hơn.” Trong lời nói mẹ Đoàn có ý ám chỉ, bà nhìn chằm chằm con.

Giang Xuân Tuệ nghe không hiểu nhưng Đoàn Bồi Nguyên cũng không hề xem nhẹ chỉ số thông minh của mẹ mình. Hắn cũng biết được phải như thế nào để có thể làm ẹ mình “an tâm một chút, đừng nóng nảy”.

“Sao không ngủ thêm chút nữa? Ngày hôm làm nhiều lần đến hơn nửa đêm, hôm nay nên nghỉ ngơi nhiều chút chứ.” Hắn không đáp lại mẹ mình nữa, chỉ dời đi tầm mắt rồi thay đổi biểu cảm. Khẽ nhếch môi với vợ mới cưới, hắn vô cùng tự nhiên ôm cô vào lòng, nhẹ hôn một chút trên má phắn.

Trong mắt hắn lộ rõ ràng một chút cưng chiều, Giang Xuân Tuệ nhìn thấy, tâm hồn thiếu nữ chột rung động, biết rõ cái này để diễn trò là chính nhưng lòng cô vẫn không quản được mà vui vẻ, phiền não gì cô cũng đều quăng lên chín tầng mây, chỉ có nhiệt độ của nụ hôn kia ở lại trên mặt cô càng tăng thêm độ ấm, sự vui sướng rót vào đáy lòng.

“Em không sao.” Cô thẹn thùng đáp lại, má đào hơi chút ửng đỏ, vẻ mặt hoàn toàn giống cô dâu vừa mới gả vào cửa, lúc đó mặt mày tràn ngập hạnh phúc, mang theo không khí vui mừng.

Sau khi đã nhìn thẳng vào tình cảm trong lòng mình, ở trong mắt cô, tất cả về hắn đều mang ý nghĩa đặc biệt, càng nhìn càng có tư vị của LOVE... Cho dù hắn chỉ đang làm bộ nhưng cô cũng thật sự cảm nhận được sự ngọt ngào khi được người đàn ông mà mình ái mộ ôm, hôn. Cô rất vui vẻ khi bản thân có thể ý thức rõ ràng là mình cảm nhận được sự hạnh phúc này, mà không còn mơ mơ hồ hồ không rõ tình cảm của chính mình.

Đoàn Bồi Nguyên cười lại, nhìn khuôn mặt yêu kiều như hoa xuân kia, thật ra cảm giác trong lòng hắn còn rõ ràng so với tưởng tượng của cô, hành động thân mật cũng không phải là hoàn toàn diễn trò ẹ mình xem, mà còn làm lợi cho chính hắn.

Căn bản hắn không quản vẻ mặt chọc người triu mến kia của cô là giả hay là thật, tóm lại là hắn thích, thậm chí không thể phủ nhận được chính bản thân hắn có phần mê muội đối với cô gái trước mắt này, bởi vì hắn phát hiện cô luôn có thể dễ dàng thu hút được ánh mắt và lực chú ý của hắn, bất kể khi ở chợ hay

lúc hôn lễ, cô đều là “tiêu điểm” đối với hắn. Dù là nhăn mày cười, hay là bướng bỉnh, hờn dỗi, tất cả đều có thể làm thỏa mãn tâm tình của hắn, làm cho tâm trạng của hắn nhớ thương cô, ngay cả trong giấc ngủ, hắn cũng không quên được cô gái xinh đẹp hồn nhiên này, mơ tưởng cô thần phục dưới thân hắn, tư thái xinh đẹp, quyến rũ đến cực điểm kia...

Hắn kéo trên vai khăn tắm xuống, làm bộ tùy ý vắt ngang bên hông, trên thực tế là do hắn sợ thân thể cường kiện của mình còn lưu lại quá nhiều tinh lực mà việc vận động vẫn chưa làm tiêu hao hết rồi sẽ sinh ra “phản ứng” làm người ta xấu hổ. Tựa như sáng nay lúc rời giường, thấy cô nằm ở bên cạnh không hề phòng bị, những cảm xúc kích thích khi cùng cô ôm hôn, âu yếm thoải mái thân mật trong mộng đêm qua, từng đoạn, từng đoạn ngăn lại một lần nữa chảy về máu hắn, thiêu nóng thân thể hắn.

Cô đang trong giấc ngủ say, sao biết được hắn phải tốn biết bao nhiêu tự chủ thì mới không ra tay đối với cô. Hắn chỉ sợ mình hành động thiếu suy nghĩ sẽ dọa cô sợ, vì thế hắn thà rằng lựa chọn việc nhảy vào trong hồ bơi vận động để tiêu hao hết tinh lực so với ngày thường nhiều gấp bốn lần.

Vừa thấy cô lộ nét mặt căng thẳng đối diện với mẹ mình, hắn lập tức vọt vào nhà. Lo lắng cho cô sẽ gặp một chút rắc rối, hắn vội vã muốn giải vây thay cho cô.

Sự lo lắng này cùng với lòng thông cảm trước kia hoàn toàn không giống “nghĩa cử” mà bình thường hắn sẽ có. Nói đơn giản hơn, cô bắt quá chỉ là “diễn viên” hắn mượn, đối mặt với sự thăm dò và hoài nghi của mẹ mình là nghĩa vụ cô nên làm tốt. Về phần lên giường, điểm ấy trước đó bọn họ cũng đã nói rất rõ ràng, cho dù đột nhiên “ra tay”, hắn đều có thể đảm bảo làm cho phụ nữ không thể cự tuyệt hắn, thậm chí sau đó còn cầu xin hắn làm lại lần nữa...

Nhưng cô gái này lại chỉ cứ như vậy, lặng lẽ dần dần ảnh hưởng tâm của hắn, khiến cho hắn chợt có những sự thay đổi mà trước nay chưa từng có, chính hắn cũng không giải thích được cái loại cảm giác muốn đặc biệt đối xử tử tế với cô, phảng phất yêu thích, thương tiếc cô đều quan trọng hơn so với bất cứ điều gì, không thể tùy tiện xem nhẹ phần tình cảm này đối với cô, bằng không chính hắn sẽ bị tổn thương trở lại.

Cảm xúc xa lạ này, ngay cả công tử trăng hoa “cao thủ tình trường” như hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi. Hắn còn phải tốn một chút thời gian để xác nhận rốt cuộc cảm giác của chính mình đối với cô gái này cảm giác đặc biệt đến mức độ nào, dù sao giữa bọn họ lúc này không phải là loại quan hệ cảm thấy không hợp là có thể lập tức chia tay, phân rõ giới tuyến, cho nên hắn càng muốn thận trọng hơn đối với tình cảm của cô, mà không phải là vội vã chiếm lấy cô, giống như trước kia bỗng chốc là đã tiến lên quan hệ thân xác.

“Con, không sợ cảm à?” Mẹ Đoàn thấy vợ chồng son bọn họ liếc qua liếc lại, tầm mắt dây dưa dày đặc đến nỗi không tan chảy được, trong lòng bà quả nhiên an tâm một chút. Nhưng con trai với kiểu trang phục “mát mẻ” này đứng ở hành lang, như thế này chỉ sợ sẽ hại nữ giúp việc trong nhà đánh vỡ một đồng đĩa.

“Mẹ nếu không có chuyện để hỏi nữa, chúng con lên lầu trước, lát nữa sẽ xuống ăn sáng.” Hắn quay đầu, khóe môi lập tức hạ xuống ba độ, quay trở về đường thẳng. Nhưng mà thật ra tay ôm vợ lại chưa từng buông ra, dường như sợ cô rơi ra khỏi tay hắn là sẽ bị mẹ mình chộp tới dụng “ngghiêm hình” để “bức cung”, ý tứ muốn bảo vệ nhiều đến không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Lo lắng mẹ rồi còn phải quan tâm vợ, đây là gánh nặng của người đàn ông đã lập gia đình phải không? Nhưng mà... hình như hắn vẫn có thể thích ứng, hơn nữa thích ứng rất nhanh.

“Được, lên lầu nhanh lên, từ từ thay đồ, có cái gì muốn nói tối nay chúng ta trò chuyện tiếp.” Thấy khuôn mặt khối băng kia của con trai, Hà Bích Châu tuyệt đối không lưu luyến, hiện tại bà càng thêm coi trọng “giá trị phụ” của hắn, cho dù hắn cùng nàng đầu nhốt suốt ở trong phòng cả ngày, người làm mẹ như bà cũng không có ý kiến.

Trên đường trở về phòng, Giang Xuân Tuệ lặng lẽ đi theo bên người Đoàn Bồi Nguyên, để cho hắn nắm chặt tay mình, thỉnh thoảng cô trộm ngắm hắn vài lần, trong lòng lại có cảm giác “đi chợ mua rau, lén trộm bó hành”, mừng thầm trước sự ầm ập mà cô cảm nhận được từ trong tay hắn, hơn nữa còn vừa thẹn thùng vừa vui vẻ khi phát hiện dáng người của hắn coi như là rất khỏe đẹp theo kiểu “trước lỗi sau vênh”, ha ha.

Không biết có phải là do quá thích hắn hay không, giờ phút này mặc kệ nhìn từ góc độ nào, cô đều cảm thấy người đàn ông này vô cùng hoàn mỹ. Ngay cả trong khoảng thời gian ngồi trong phòng chờ hắn tắm

rồi thay quần áo, đường môi của cô đều luôn nhẹ nhàng nâng lên, muốn kéo xuống cũng kéo không được.

Động tác của hắn rất nhanh, tim cô còn đập nhanh hơn, giống như chú chim nhỏ vui vẻ, nhảy nhót ở trong ngực rồi rủ rừ rừ rừ, liệu mạng nhắc nhở cô thích thích thích...

Chỉ có thể nói, bản thân tình yêu chính là một loại ma lực quá lớn mạnh, một khi đã “trúng chiêu”, bất luận người nào cũng khó có thể đoán trước nó sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng đến cỡ nào đối với người đó... Cô không trở về được, chỉ ngay sau đêm qua, rốt cuộc cô cũng còn cách nào đối đãi hắn như “kim chủ” bình thường được nữa, nhìn như thế nào, hắn cũng là “đối tượng tốt” anh tuấn mê người.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Vừa ra khỏi phòng thay quần áo, Đoàn Bồi Nguyên phát hiện cô đang quan sát hắn rồi cười ngây ngô, làm cho người ta rất khó không phát hiện biểu hiện đáng yêu của cô.

Cô nháy mắt mấy cái, nhếch miệng, cố gắng muốn thu lại phần tình cảm ái mộ ồn ào náo động quá mức trong lòng kia. Nhưng trước giờ cá tính cô vốn “lời nói không để trong lòng”, muốn cô rõ ràng có cảm giác mà không làm chút gì cả, thật sự rất khổ sở cho cô...

“Cái kia... Tối hôm qua... Anh uống say.” Cố lấy dũng khí nhắc hắn một chút, cô rất muốn biết người đàn ông này có cảm giác gì với cô, vì sao tối hôm qua sẽ đối với cô như vậy, có phải điều đó nghĩa là trong lòng hắn cũng có ý đối với cô?

Có không, có không, có không? Một chút cũng tốt!

“Tôi biết.” Hắn gật đầu, liền xoay người lại trước gương sửa sang lại đầu tóc, không nhìn cô nữa.

Cô áp chế cơn giận xuống, đành phải nhắc tiếp... “Sau đó anh... Chúng ta...”

“Quần áo của tôi là do cô cởi?” Hắn thẳng thắn hỏi.

“Ồ! Phải, bởi vì phải giúp anh lau tay lau mặt, để anh ngủ ngon...”

“Cảm ơn.”

Vậy thôi?!

Lộ vẻ ngạc nhiên, cô nghĩ thầm hiện tại hắn đang phóng khoáng hay đang giả ngu đây? Chắc là hắn cũng biết chuyện cô muốn hỏi không phải chuyện này nha!

“Còn có, chuyện... sau khi cởi quần áo.” Lại uyển chuyển nhắc tiếp, cô hy vọng hắn nghĩ rõ ràng rồi hãy trả lời.

“Làm sao vậy?” Hắn xoay người, cảm thấy hình như cô có việc muốn nói với hắn nhưng lại không nói rõ ra.

“Anh làm cái gì, chính anh cũng không nhớ sao?” Nét mặt vừa nghiêm túc vừa nghi hoặc của hắn kia là đang định muốn tức chết cô sao?!

Hắn vô tội lắc đầu, trong đầu bắt đầu lục soát những chữ “then chốt”... sau khi cởi quần áo...

“Thật sự một chút cũng không nhớ?” Cô chưa từ bỏ ý định, đến gần hắn một chút, mắt nheo lại đánh giá.

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hắn nhíu mày, cảm thấy vẻ mặt của cô tựa như là đang “khám nghiệm tử thi”, gấp gáp mong muốn đào ra cái gì đó trong đầu hắn vậy.

“Không có việc gì a! Về sau anh lại uống say thử xem.” Tốt xấu cô cũng là con gái, người đàn ông này quên cô không còn một mảnh, làm sao cô còn có mặt mũi hỏi hắn “vận dụng trí nhớ”! Đáng giận, đáng giận, đáng giận...

“Đặc biệt trước mặt phụ nữ càng không thể đó nha!” Cô chỉ vào mũi hắn nghiêm túc nhấn mạnh, sau đó quay đầu đi ra cửa phòng, không muốn thấy cái tên “rượu sau loạn tính” này.

Cái gì chứ, người ta bị hắn vừa hôn lại sờ cả nửa ngày, vậy mà hắn lại quên hoàn toàn như vậy, rốt cuộc đem cô trở thành cái gì...

“Mẹ!” Vừa ra khỏi cửa, vậy mà cô lại thấy mẹ chồng vượt tới cạnh cửa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm đèn treo tường được thiết kế tinh tế.

“Mẹ muốn tranh thủ trước khi nằm viện đi chung quanh nhà kiểm tra một chút coi có chỗ nào cần tu sửa không, bằng không mẹ luôn cảm thấy lo lắng.” Hà Bích Châu lộ vẻ mặt thân thiết tươi cười, chĩa chĩa chụp đèn trên đầu, dường như là bà chưa từng cố ý dừng lại trước cửa phòng.

“Có điều vừa mới nảy hình như mẹ nghe được con nói cái gì mà “không thể” với Bồi Nguyên... Các con không phải đang cãi nhau chứ?” Mới ngày đầu tiên tân hôn đã “không thể”, vậy làm sao có thể được!

“Ô, không có, là hôm qua anh ấy uống nhiều rượu quá, con sợ hại đến sức khỏe, cho nên muốn anh ấy về sau có đi ra ngoài xã giao thì uống ít thôi.” Cô luống cuống lộ ngay nụ cười “hiền thê lương mẫu”, không ngờ tới cư nhiên bị mẹ chồng nghe được mình đang tiếng to tiếng nhỏ với con trai bà, cô vội tìm lý do “ảo” để gia cố hình tượng vợ chồng ân ái.

Nhưng mà mẹ chồng không đi chuẩn bị chuyện nằm viện mà lại vội vàng kiểm tra nhà cửa? Còn nữa, vừa nảy chẳng lẽ là cô hoa mắt sao? Bà rõ ràng như là “vọt chạy”...

“Như vậy là tốt rồi, nói nó uống ít là đúng đó, ha ha a, vậy mẹ xuống lầu trước đây.”

“Mẹ đi thông thả, chúng con lập tức xuống, ha ha a.” Cô cung kính lịch sự nhìn mẹ chồng rời đi. Mẹ chồng, nàng dâu cả hai người, rốt cục có thể đều tự thu lại nụ cười giả tạo, không được tự nhiên rồi, hơn nữa đồng thời trong lòng sinh ra cảm giác “hú hồn hú vía”.

Quay đầu, Giang Xuân Tuệ còn cố ý dùng giọng nói ngọt ngào gọi ông xã đi ra dùng cơm. “Ông xã...”

Trong phòng, Đoàn Bồi Nguyên giật mình nhìn bóng lưng bực tức lúc rời đi của cô, môi mỏng thẳng ngang chậm rãi nâng lên tạo thành một nụ cười nhàn nhạt...

Đúng vậy, thấy cô phản ứng tức giận như vậy, hơn nữa “phụ nữ” và “uống say” – những chữ mấu chốt này, đại khái hẳn có thể đoán được chuyện cô chân chính muốn nói là chuyện gì.

Thì ra, mộng xuân đêm qua không phải là mộng. Cho nên, cô nhu thuận mặc hẳn hôn, âu yếm, thậm chí e lệ đáp lại, tất cả đều là thật...

Như vậy, cô không hề phản kháng đại diện cho điều gì?

Nghĩ đến vậy, ý cười của hắn càng sâu, con ngươi đen thoáng hiện một chút u quang, trái tim ẩn sâu trong ngực.

“Ông xã... Anh yêu... Mau ra đây ăn cơm đi.”

Nghe thấy cô ra sức giả bộ mời mọc, rõ ràng giọng nói làm bộ nhưng bỗng nhiên Đoàn Bồi Nguyên bật cười, cảm giác nháy mắt từ cảm tính biến thành khôi hài, có điều trong lòng hắn cũng ấm lên, cũng vì cô gái kia mà rung động.

Càng hiểu cái cô gái này, hắn càng lĩnh ngộ một sự thật tàn nhẫn...

Nếu không xuất phát từ chính chân tâm, muốn cô gái này diễn vở diễn tình cảm cho tốt, thật đúng là nhiệm vụ không có khả năng làm.

“Được, anh lập tức xuống.”

Hai ngày sau, Hà Bích Châu bị đưa vào trong phòng mổ để phẫu thuật truyền tắc khối u trong động mạch não. Phương thức trị liệu này không cần mở đầu ra ấu chảy đâm đĩa, mà là từ mạch máu dùng vòng dây bạch kim để truyền tắc khối u trong động mạch não, ngăn cản máu chảy vào, hiệu quả trong việc phòng ngừa khối u vỡ tan xuất huyết, chẳng những thời gian dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật ngắn hơn so với phương pháp phẫu thuật truyền thống, mà cách này cũng có thể giảm thấp áp lực tâm lý cùng nỗi sợ hãi của người bệnh đối với việc mở sọ ra.

Ngoài phòng mổ, Đoàn Ngự Minh và con trai, con dâu cùng nhau chờ ở bên ngoài chờ đợi kết quả.

Dắt tay nhau hơn suốt ba mươi năm, Đoàn Ngự Minh lo lắng cho bạn già là chuyện đương nhiên. Mà bình thường Đoàn Bồi Nguyên luôn tỏ ra hồ hởi, lúc này biểu cảm của hắn lại lạnh lẽo đến nỗi y tá đi ngang qua đều sẽ lách qua mà đi, hai mắt hắn căn bản không dám mạo hiểm mà đi quan sát khuôn mặt tuần tú cực phẩm hiếm thấy nhiều hơn chút, chỉ sợ dẫn tới tai họa “bị đóng băng”.

Đột nhiên, một bàn tay thanh tú tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên mu bàn tay mà hấn nắm chặt đến nỗi nó trở nên trắng, sự ấm áp của lòng bàn tay bỗng chốc bị xua tan đi sự lạnh lẽo trên đốt ngón tay. Ngẩng đầu... Là một khuôn mặt tươi cười dịu dàng như nắng ấm.

“Sẽ thuận lợi. Nhìn xem, tôi có đi giúp mẹ cầu bùa bình an đây, còn chọn được cái tốt nhất đó!” Giang Xuân Tuệ cười chìa ra túi bùa màu đỏ trong tay kia, cô kỳ vọng nó cũng có thể ban cho hấn một chút sức mạnh vững tin.

Một chút cô cũng không sợ nét mặt lạnh như băng của hấn, bởi vì cô biết hấn quá lo lắng việc phẫu thuật của mẹ nên mới có thể buộc chặt tinh thần, lộ vẻ mặt đặng đặng sát khí như vậy. Ngược lại cô thích hấn có cảm tình như vậy, càng thêm chứng minh cá tính ngoài lạnh trong nóng của hấn. Nhưng cô sẽ không khuyên hấn đừng lo lắng, bởi vì đó vốn là chuyện thường tình của con người, đổi lại là mình, cô cũng làm không được, chỉ có thể ở bên hấn cùng nhau chờ đợi tin vui.

Đoàn Bồi Nguyên nhìn tấm bùa bình an màu đỏ trong tay cô, trong lòng có sự cảm động không thể nói rõ...

Thì ra hôm qua cô bỏ giờ làm lại biến mất nguyên buổi sáng là do chạy đến miếu cầu tấm bùa bình an này. Sau đó hôm nay, mới sáng sớm cô đã cùng hấn tới bệnh viện, từ đầu đến cuối không nói nhiều, chỉ yên lặng ngồi ở bên cạnh hấn, ngồi một lát rồi muốn hấn và ba hấn uống nước, không ngừng khuyên nhủ ba hấn đừng đi qua đi lại mà hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, rồi lại an tĩnh trở lại ngồi bên cạnh hấn cùng đợi.

Nếu cô cứ luôn bảo hấn đừng nên lo lắng, khuyên hấn thả lỏng tâm tình, có lẽ hấn chỉ cảm thấy phiền chán, cảm thấy căn bản là cô không thể nào hiểu được tâm tình của hấn giờ phút này. Nhưng chuyện gì cô cũng không nói nhiều, chỉ là thỉnh thoảng đưa tới một chén trà nóng, nắm giữ bàn tay lạnh như băng của hấn... Sự săn sóc không tiếng động, quan tâm đúng lúc này, thậm chí là cả nụ cười khi cầm bùa bình an lúc này, tất cả đều khiến cho hấn cảm thấy biết ơn, nghẹn ngào.

Không biết có phải là do khi đối mặt sinh tử, tâm linh của con người ta đều sẽ trở nên mềm mại, đa cảm hơn một chút, nhưng giờ này khắc này, trong lòng hấn thực sự có cái cảm giác rất thích cô, xúc động muốn dùng sức ôm lấy cô, từ sự cảm động và lòng biết ơn không tên không hình kia chậm rãi đẩy cao lên, như thủy triều tràn qua lòng ngực... ở một mức rất đặc biệt, một chỗ chưa từng bị những người phụ nữ khác chạm đến, sinh ra ấm áp.

Đoàn Bồi Nguyên hơi chút kinh ngạc, cho dù so với một người phụ nữ hấn từng quen qua, cô gái chưa từng có quan hệ da thịt với hấn này còn đến được nơi gần sát trái tim hấn hơn, lấy một loại sức mạnh thần kỳ làm sáng lên, nóng lên ở chỗ đó. Khi cô nắm tay hấn, sự ấm áp lại là ở một chỗ sâu nhất trong lòng hấn, như vậy cảm thụ xưa nay chưa từng có đó không là thần kỳ thì là cái gì?

Hơi nhếch môi, hấn càng lúc càng có thể xác định được điểm khác nhau giữa Giang Xuân Tuệ với những người phụ nữ của hấn và cũng càng lúc càng muốn quý trọng điểm khác biệt này...

Hấn nắm lấy bùa bình an, không có kích động ôm lấy cô, mà chỉ đem túi bùa có chứa lời chúc phúc của cô đặt ở trong tay mình, ngược lại nắm giữ lòng bàn tay cô, cùng mười ngón tay cô đan xen.

Hai người một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ ngồi đối diện, cười nhợt nhạt, hai tay nắm chặt “bình an”, cũng nắm chặt một loại tình cảm giành cho nhau mà hai bên đã hiểu ngầm, ấm áp hấp lấy hai trái tim...

Kết quả phẫu thuật cát tường, thành công đúng như lá bùa của Giang Xuân Tuệ.

Bốn ngày sau khi mổ, Hà Bích Châu xuất viện. Khoảng thời gian từ lúc nằm viện theo dõi cho đến lúc về nhà tĩnh dưỡng, Giang Xuân Tuệ đều hết sức ở bên cạnh mẹ chồng, vừa hết tiết dạy là cô như chim bay rời khỏi nhà trẻ, giúp đỡ ba chồng cùng ông chăm sóc mẹ chồng.

Đêm nay, Đoàn Bồi Nguyên trở lại biệt thự, ba mẹ đã đi ngủ. Giang Xuân Tuệ ở trong phòng bếp, vừa gấp vừa gấp mấy bay giấy, bên cạnh còn bày tán loạn một vài tờ giấy gấp hình thú.

“Đang làm sao?” Hấn thấy cô đã thay áo ngủ, chắc là đã sớm chuẩn bị để đi ngủ.

“Chị Lí nói muốn sắc thuốc bổ ẹ, ngày mai vừa thức dậy là có thể uống, em tiện thể giúp chị ấy coi lửa thôi, dù sao em cũng phải nghiên cứu thử mấy cách gấp giấy này, bằng không ngày mai lên lớp ha... Gấp không được sẽ mất mặt.” Cô không nhịn được gấp một cái, con mắt khô bởi vậy mà hiện lên một tầng ướt át.

Nhìn mắt đỏ lên, nụ cười mệt mỏi của cô, trong lòng hần ẩn ẩn đau tiếc.

“Cám ơn em.” Hần biết cô giúp coi lửa là do không nỡ để chị Lí đã lớn tuổi mà còn phải làm việc trễ như vậy. Về phần chăm sóc mẹ hần, việc này không nằm trong ước định của bọn họ, cô cũng không cần phải làm, nhưng mấy ngày nay so với hần, thân là con trai, cô còn thường túc trực ở bên người mẹ hơn, bởi vì công việc hần bận rộn, từ sau khi đã xác định mẹ phẫu thuật thành công, hần liền khôi phục lối sinh hoạt và làm việc sớm ra trễ về, tận dụng hết mọi thời gian để bù lại tiến độ công việc bị kéo dài do mấy ngày nay xin nghỉ.

Nhưng mà trái tim này của hần cũng không có khôi phục được trở lại “quy luật” trước đó. Hiện giờ cho dù người không ở biệt thự nhưng trong lòng hần cũng thường xuyên hiện lên một hình bóng, tự nhiên đối với cô nóng ruột nóng gan, một chút cũng không còn có cái loại cảm giác thoải mái, có loại khí phách hào hùng lúc công tác là tuyệt đối không có thể nghĩ đến nữ nhi tình trường.

Hơn nữa hiện giờ, hần còn đang cảm động, tâm ấm lên vì con người này, thật không hiểu sao cô có thể thiện lương, làm cho người khác vui... như thế.

“Ai yê khách sáo cái gì a, mẹ cũng là mẹ em... Tuy rằng chỉ có thời hạn một năm, nhưng em sẽ không có kiểu “làm nghề nào ăn nghề nấy” a!” Cô cười ha ha, không hiểu sao trong lòng lại bỗng nhiên có một chút chua xót.

Một năm rõ ràng còn rất dài, tính ra ít nhất còn mười một tháng, nhưng hiện tại sao cô đã cảm thấy ly tình lưu luyến a... Thảm quá, vừa nghĩ đến phải xa hần, cô cứ nhiên gấp sai máy bay giấy... Nó trực tiếp rơi xuống!

Quê quá, cô vội vã khom lưng nhặt lên để “sửa chữa”.

“Nếu vượt quá một năm, em cũng có thể chắc chắn như vậy sao?” Hần mỉm cười, ngồi xuống đối diện cô, tháo cái máy bay giấy ra, một lần nữa gấp thành một cái khác, điều chỉnh đầu và cánh.

“Vượt quá một năm... là có ý tứ gì?” Thỏa thuận giữa bọn họ không phải chỉ có một năm sao, sao lại là vượt quá?

“Chính là ý trên mặt chữ.” Hần nói chuyện khó hiểu, trên mặt lộ một chút tươi cười mà cô không đoán ra được, rồi hần nâng tay nhẹ nhàng phóng...

Víu... Máy bay nhẹ nhàng xẹt qua phía chân trời, trong nháy mắt nó liền bay ra “không phận” của nhà bếp.

“Oa!” Cô khâm phục nhìn về phía chiếc máy bay vừa mới phóng đã bay cao kia, câu hỏi một khắc trước và sự suy sụp toàn bộ đều bị quăng ra sau đầu.

Giây kế tiếp, vậy mà cô lại giống y như chó săn được huấn luyện có bài bản lao ra ngoài...

Hần nhìn kia thân ảnh nhỏ như viên đạn kia, không khỏi vỗ trán bật cười, nghĩ đến chó con nhặt đĩa ném trong công viên... Đây là niềm vui khi nuôi thú cưng sao?

Ôi trời, vì sao cô gái này luôn có thể làm ra những phản ứng khiến hần cảm thấy thú vị! Hại gần đây hần luôn có loại cảm giác “cưỡi được là kiếm được”, ngay cả khi không ràng buộc ợt mảnh đất kia một năm, hần cũng còn cảm thấy chính bản thân là gian thương đạt được rất nhiều.

“Này, hồi nãy anh còn chưa nói xong, ý trên mặt chữ nghĩa là sao?” Cô đem theo cái máy bay giấy “tự nhiên bay được”, hơi chút thờ dốt, đầu óc trở lại chủ đề vừa rồi, cô thực sự không hiểu hần đang nói cái gì nha.

Vượt quá một năm? Ý là hần muốn kéo dài giao dịch này sao? Vậy thì bao lâu? Rốt cuộc cô còn có thể ở bên người hần bao lâu nữa?

Nói thực ra, sau ngày “tâm thủ tương liên[1]” ở bệnh viện, cô luôn muốn tìm một cơ hội hỏi thử hần, rốt cuộc trong lòng hần có suy nghĩ gì về cô, nếu dựa vào cái mà cô cảm giác được, hình như người đàn ông này cũng có vẻ như đang thích cô nha... Nhưng cái loại chuyện tình cảm này, phải có sự xác nhận từ hai phía thì tương đối tốt hơn. Huống hồ thật sự phải hỏi ra miệng, cô vẫn cảm thấy có chút “nhục”, cho nên mới kéo cho tới giờ mà vẫn còn chưa kết luận, không bằng liền thừa dịp đêm nay nguyệt hắc phong cao[2]... Không, là đêm khuya vắng người, thời điểm bốn bề vắng lặng này nói cho rõ ràng là tốt nhất a...

“Thuốc sắc xong thì nhanh lên lầu, mắt em thâm quầng sẽ dọa đám con nít đó.” Đột nhiên hấn cắt ngang “kế hoạch tươi đẹp” của cô, bỏ lại câu đáp lại cho có lệ này rồi nhẹ nhàng nhắc túi công văn lên lầu, lưu lại một đồng dấu chấm hỏi làm cô nóng ruột.

“Này! Sao lại như vậy... Nói một nửa thì đi, rất không đạo đức nha!” Việc này không phải cố tình hại cô mất ngủ, mắt càng thêm thâm quầng sao?

“...Vậy ít nhất cũng dạy em gấp thế nào chứ.” Cô nhìn chăm chăm máy bay giấy trong tay, tâm tình cực kỳ thất vọng.

Thở dài, Giang Xuân Tuệ trong lòng đầy bất đắc dĩ mà tháo cái máy bay ra nghiên cứu, tất cả đầu lại xoay quanh một người nào đó mà không liên quan gì đến gấp giấy.

Trái gấp phải bẻ, cô vẫn gấp lại theo nếp cũ... Vítu...

Vẫn rơi xuống!

Hừ!

“Ác ma, ác ma, ác ma! Tôi mới sẽ không thua anh...”

Đêm khuya, trong phòng bếp, truyền ra từng trận thấp rửa, giấy gấp bay loạn đầy trời, hàng vạn máy bay đồng loạt bay...

Hình ảnh này thật đúng là khiến người ta sởn gai ốc!

[1] Tâm thủ tương liên: tay và tim kết nối, cũng là tên bài hát nổi tiếng của Đàm Vĩnh Luân, năm 1988

[2] nguyệt hắc phong cao: vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa”: thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết.

7. Chương 7

Hơn nửa tháng sau, Hà Bích Châu phục hồi như cũ, tình huống tương đối tốt, nhưng do choáng váng mắt hoa nghiêm trọng khiến bà không thể xuống giường đi lại trong khoảng thời gian dài, ban ngày bà vẫn nằm trên giường điều dưỡng thân thể.

Hôm nay, Giang Xuân Tuệ được mẹ chồng giao cho trọng trách. Đó là cùng chồng tham gia một bữa tiệc từ thiện do một người bạn lâu năm của Đoàn Ngự Minh tổ chức. Thứ nhất là vì vợ chồng Đoàn Ngự Minh đã sớm nhận lời tham dự, không muốn thất lễ với bạn bè. Thứ hai là vì Hà Bích Châu thấy trong nửa tháng này hầu như mỗi ngày tan tầm con dâu đều ở bên cạnh chăm sóc bà, quả thực còn hiếu thuận tri kỷ hơn so với con chính mình sinh ra, cho nên bà rất muốn cho con dâu “nghỉ ngơi”, đi ra ngoài thả lỏng một chút.

Hà Bích Châu không chỉ có cho cô “nhiệm vụ”, còn tặng thêm đầy đủ trang sức và trang điểm, làm tóc, vừa chạng vạng bà đã phái xe đưa cô tới salon cao cấp trang điểm, sau đó trực tiếp đưa cô tới tiệc rượu để gặp Đoàn Bồi Nguyên.

“Em ở đâu?” Ngoài sảnh yến hội, Đoàn Bồi Nguyên mặc một thân âu phục phẳng phiu, tư thế đĩnh đạc, hiên ngang nhưng giọng điệu của hắn lại không hề kiên nhẫn. Nhìn trái phải xung quanh, thân ảnh khôi ngô hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt tán thưởng quanh mình, hắn thậm chí nhanh chóng tìm được cô gái đến còn chưa thấy bóng dáng kia.

Sớm một chút, hắn đã tắm rửa thay quần áo ở khách sạn, trước khi rời khỏi, hắn rõ ràng còn xác nhận lại thời gian với cô, kết quả người phụ nữ nói sẽ tới trước giờ hiện tại ngay cả bóng dáng cũng không có!

Không thể nhìn thấy người muốn gặp ở thời gian, địa điểm mà mình mong đợi, không hiểu sao Đoàn Bồi Nguyên cảm thấy sốt ruột, thậm chí hắn còn phá lệ gọi điện thoại tìm người, mà không phải giống như

trước kia mặc kệ cho bạn gái “tự sinh tự diệt”, bất kể bọn họ tới muộn bao lâu, cùng lắm thì lại đổi lại một bạn gái có quan niệm về thời gian tốt hơn một chút.

Hà, nếu để cho người ta biết công tử trắng hoa lừng lẫy nổi danh trong giới xã giao như hần đây cứ nhiên lại đang nóng vội tìm vợ, có lẽ không cần chờ tới ngày mai, một lát thôi từ trong tiệc rượu kia sẽ lập tức thêm một cái đề tài bất quải.

“Không phải ở phía sau anh.”

Tiếng cười như tiếng chuông bạc truyền tới, hần lập tức xoay người.....

Một bóng hình thanh lệ xinh đẹp chậm rãi tiến về phía hần, tóc ngắn suông thẳng lúc đầu đã được uốn cong xoã tung, tràn ngập cảm giác chuyển động theo quy luật, theo từng bước đi nhẹ nhàng của cô mà rung động, hiện ra một nét xinh đẹp mang chút cổ điển, hơn nữa phong cách trang điểm nhạt cùng bộ đầm hơi chút lộ vai lại giúp cô vốn ngọt ngào tăng thêm một chút gợi cảm của người phụ nữ, trông có vẻ đặc biệt mềm mại đáng yêu, động lòng người, phong thái yếu điệu.

Chiếc đầm trên người cô rất đẹp nhưng cái mà hấp dẫn hần ánh mắt nhiều nhất vẫn là cặp mắt to thủy linh trong suốt, bao hàm ý cười kia...

Khi cô càng tới gần, hần rất thỏa mãn khi thấy trong hai con mắt kia là ảnh ngược của chính mình, lấp lánh như sao.

Mà đôi mắt hẹp dài mâu cũng sớm đem cô thu vào trong đó.

“Đẹp không?” Cô cười khúc khích hỏi. Vừa nãy ở toilet kiểm tra rất nhiều lần, nhà tạo hình nhất trí cho rằng chắc chắn hần sẽ thích đáng vẻ trông rực rỡ hần lên của cô.

Hô ~~ Thật ra giờ phút này tâm tình của cô quả thực còn căng thẳng hơn so với ngày cô mặc áo cưới, bởi vì phương hướng tình cảm cô đã xác định rõ ràng, tự nhiên cô cũng rất muốn nhận được một chút “phản hồi” tích cực từ người đàn ông mà mình ái mộ, cho dù là một lời khen đơn giản...

“Ừ.”

Ừ? Cái này cũng bình thường quá đi thôi!

“”Ừ” là ý gì? Đẹp thì đẹp, khó coi thì nói khó coi nha.” Nụ cười của cô liền sụp xuống, lập tức nâng mặt lên đòi lại công bằng.

Vừa rồi rõ ràng còn bắt được một chút kinh diễm trong chớp mắt từ trên trên nét mặt hơi sững sờ của hần, vì sao hỏi hần, hần lại không thừa nhận, còn trả lời cho có lệ như vậy? Tức giận nha!

“Đẹp và khó coi đều bị em nói hết rồi, còn có cái gì để nói nữa.” Đuôi lông mày ngả ngón, toàn thân phóng khoáng, hần thẳng tiến đại sảnh yến hội.

Đùa cô vui như vậy, làm chi hần phải uống phí bụng tha cho cơ hội thấy mặt cô “biến sắc”?

Khóe môi nhanh chóng nhả ra, người đàn ông âm thầm cười trộm. Tuy rằng sự lo lắng trong lòng toàn bộ đã vì sự xuất hiện của cô mà tan thành mây khói, trong tích tắc chuyển thành sự vui vẻ và thoải mái khó diễn tả bằng lời. Tuy rằng cảm thấy hôm nay quả thật cô đẹp tựa như tiên nữ, có lẽ thật sự làm ma pháp gì đó trên người hần, nên mới có thể khiến cho nội tâm hần rung động, thậm chí muốn ở trước nơi đông người hôn lấy cặp môi xinh đẹp hồng đào kia...

Nhưng hần lại cố ý ngậm chặt miệng, cố ý đùa dai như là không lộ ra nửa điểm tình cảm.

Không biết từ khi nào, cứ gặp phải “cô giáo Giang”, dường như hần cũng biến thành một thằng nhóc ngây thơ, mỗi lần mỗi lần... đều chờ xem khi cô gái này bị làm cho hồ đồ, không biết sẽ có phản ứng thú vị gì.

“Cái gì!” Cô chu miệng lên, thở phì phì chạy lên phía trước lôi kéo cánh tay hần. “Rốt cuộc đẹp hay không đẹp? Anh nói đi... Nói đi...”

Hần cười mà không đáp, mặc cô ôm lấy tay truy vấn không ngừng trên đường đi, cảm giác... A! Tựa như có con chim anh vũ đứng trên vai, cũng rất đáng yêu, chơi vui.

Hai vợ chồng dùng “liếc mắt đưa tình” đi vào trong hội trường, chợt khiến mọi người chú ý mà nhìn chăm chú.

Giang Xuân Tuệ chậm rãi nhìn mới nhận thấy bầu không khí chung quanh là lạ...

“Vì sao mọi người đều nhìn chúng ta?” Cô nhỏ giọng hỏi, theo bản năng kể vào người hắn. Cô nghĩ rằng đêm nay chính mình có đẹp cũng không đẹp đến mức độ “muôn người chú ý”.

“Không biết là ông xã em thanh danh vang dội đến cỡ nào sao?” Hắn hiềm khi trêu ghẹo, tâm tình tốt hưởng thụ cảm giác ỷ lại của cô gái bên người khi cô chủ động dựa sát vào mình, đồng thời đối với ánh mắt “cùng chí hướng” của mọi người, trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng.

Trong giới xã giao sớm đã lan truyền bữa tiệc rượu này là lần đầu sau khi cưới vợ, Đoàn Bồi Nguyên mang theo vợ mới cưới tham dự nơi giao tiếp, công khai thể hiện thái độ của bản thân. Trước đó những người biết chuyện tự nhiên sẽ đều chờ coi thử bộ mặt thật của cô, tò mò người phụ nữ thần thông quảng đại nào có thể thu phục tay ăn chơi này, khiến cho người vốn tư tưởng phóng đảng, không chịu gò bó như hắn tình nguyện thúc thủ chịu trời, đi vào hôn nhân.

Có lẽ ngay cả mẹ Đoàn cũng biết điều này, cho nên hôm nay còn đặc biệt đi tỉ mỉ trang điểm một phen cho con dâu, làm cho vợ chồng son bọn họ xuất hiện một cách chói lọi.

Nhưng mà đối với câu nói hài hước người đàn ông bên cạnh này, Giang Xuân Tuệ lại không thấy cảm thấy được kích lệ ở chỗ nào...

“Hay là, vừa biết đùa bốn phụ nữ lại biết đầu cơ đất...” Cô lạnh lùng liếc xéo gương mặt “nghịch chương” kia, phần nào cảm thấy ganh tỵ đối với sự nổi tiếng của hắn... Đúng là tai tiếng mà!

Hắn nhìn nét mặt chua lè của cô, trong lòng không có một chút cảm giác tức giận nhưng lại chỉ có cảm giác sung sướng vì được người để ý.

Tình yêu quả nhiên là loại tình cảm cho làm cho con người ta lâm vào trạng thái không bình thường. Đối lại là trước kia, hắn đã sớm không chút lưu tình mà đá người phụ nữ dám chằm chọc khiêu khích hắn như vậy.

Nhưng mà đối với “những trang tình sử đáng xấu hổ” trước kia, quả thật hắn cũng không có thể biện bạch cho bản thân, chỉ có thể “khiêm tốn học hỏi”, hối cải để làm người mới, sẽ cùng cô tiến bước về tương lai.

Hai người lại đi về phía trong hội trường, nét mặt của Đoàn Bồi Nguyên từ đầu chí cuối luôn tự nhiên, hắn đón lấy ánh mắt của mọi người, phong thái vẫn như trước luôn mang hơi thở ngạo nghễ. Nhưng Giang Xuân Tuệ trái ngược phải ngược, càng nhìn lại càng cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, cô không thích ứng cái cảm giác giống như đang đi trên “Đại lộ danh vọng” này lắm.....

“Quá căng thẳng luôn, em chưa từng tham gia qua các bữa tiệc gặp mặt như vậy.” Cô níu chặt tay áo của hắn, hơi lộ vẻ hoảng hốt.

“Muốn đi về không?”

“Không cần.” Cô nhìn phía trước rồi lắc đầu.

“Bởi vì mấy món đó trông có vẻ ngon?”

“Sao anh biết... Mới không phải!” Che miệng, cô xác nhận mình không chảy nước miếng nha, làm sao hắn có thể biết cô rất muốn nếm thử cả một hàng bánh kem được làm công phu, thoát nhìn trông rất ngon lại đặt tiền ở phía trước kia?

Cái kiểu này thì cô cũng chẳng còn có tâm tình mà đi lo lắng những ánh mắt chung quanh nữa mà chỉ để ý hình tượng tuyệt đối không đẹp mắt chút nào trong mắt người đàn ông ở ngay bên cạnh mình, cô cũng không muốn bởi vì tham ăn mà bị trừ điểm đâu.

“Yên tâm, ở đây chỉ cần mỉm cười, ký tên trên chi phiếu là được rồi.” Hắn cười, muốn cô đừng căng thẳng quá. Nhìn thấy cô lén lút kiểm tra khóa miệng, hắn cảm thấy cô gái này thật sự quá dễ lừa rồi.

Làm sao hắn có thể không chú ý đến cặp mắt tỏa sáng kia của cô. Chúng luôn bay về phía bàn tiệc buffet, nhìn còn nhiều hơn so với thời gian nhìn hắn, thực khiến người ta ăn dầm chua a.

“Cái đó căn bản không phải là chuyện của em.” Cô bĩu môi, nghĩ rằng hóa ra mình uống công sữa soạn nửa ngày trời, ngay cả một câu khích lệ từ hắn cũng không nhận được, thực sự có chút khó chịu trong lòng.

“Làm sao có thể, em là bà xã của anh.” Hắn nắm tay cô, mười ngón đan xen, tựa như ngày ấy ở trong bệnh viện, mỉm cười với cô.

Một câu, một hành động, trái tim cô không chỉ rơi xuống một cách bình yên, mà chúng còn chầm lên một chút cảm xúc dâng trào khác.

Hắn gọi cô là bà xã? Trời ạ! Tuy rằng vừa gặp mặt lần đầu thì đã nói phải kết hôn, tuy rằng bọn họ đăng kí làm vợ chồng đã được một tháng, tuy rằng trước đó hắn cũng đã gọi cô như vậy, nhưng...

Hắn gọi cô là bà xã bằng giọng điệu khẳng định như vậy, còn rất tự nhiên nắm chặt tay cô, ánh mắt cứng chiều nhìn cô chăm chú. Giờ khắc này, cô mới chính thức có cảm giác được gả làm vợ người ta, dường như bước thêm được một bước thật gần trái tim hắn hơn, càng thêm rõ ràng cảm nhận được giữa bọn họ quả thật có dòng điện rung động đang chạy qua, không phải là ảo giác của một mình cô, người đàn ông này...

Thích cô chứ gì!

Cô cúi đầu, âm thầm vui sướng, quả thực cảm nhận được những lời mà lúc trước mẹ mình đã nói. Hiện giờ cô cũng rất vui vẻ vì mình có thể gả ột người đàn ông mà mình thật tình thích, hoặc... nên nói là yêu có vẻ chính xác hơn? Ôi... Thì ra cảm giác ý hợp tâm đầu là tốt đẹp như vậy!

Tiếp theo, có vài người lần lượt tới bắt chuyện với Đoàn Bồi Nguyên, cũng vì thế mà cô được giới thiệu ột số người, rồi cô cũng nói chuyện với bọn họ một lát, hoàn toàn không cần một chút kỹ xảo diễn xuất, cô vẫn có thể cười rất hạnh phúc tự nhiên, nét mặt toả sáng. Khi được mọi người khen ngợi cô xinh đẹp, hoặc hai vợ chồng trông thật xứng đôi, cô cũng hoàn toàn yên tâm thoải mái tiếp nhận lời khen.

Sau đó, bởi vì đề tài nói chuyện của các quý ông thật sự nhàm chán đến nỗi làm cô biến thành “quỷ đói”, vì thế ngay sau khi bọn họ tạm thời tách ra, cuối cùng cô có thể đến bên bàn buffet ăn no nê, cầm lấy đĩa là sẽ không khách sáo mà thưởng thức món ngon...

“Chính là người phụ nữ kia?” Một giọng nữ chói tai cất tiếng.

“Không biết sao Bồi Nguyên có thể coi trọng loại phụ nữ này, trông quá bình thường, hơn nữa tham ăn đến như vậy.” Một giọng nói khác tiếp tục cất lên, rõ ràng là đang nhắm vào “người phụ nữ của Đoàn Bồi Nguyên”.

Giang Xuân Tuệ nâng mắt lên nhìn. Ngược lại cô rất muốn nhìn coi thử bộ dạng của đám phụ nữ “đặc biệt” đến cỡ nào mà dám dùng loại âm lượng không sợ bị cô nghe thấy, xoi mói cô một cách trắng trợn.

Bên cột cách đó vài bước, ba người phụ nữ đang bưng rượu vang, ánh mắt ghen tỵ đồng thời bắn về phía cô.

“Đúng vậy, sau khi Bồi Nguyên chia tay chúng ta, hình như ánh mắt càng ngày càng kém.”

Chúng ta?! Ánh mắt Giang Xuân Tuệ lập tức trừng lớn gấp ba, biến từ liếc sang nhìn trực diện, nhìn chằm chằm ba người phụ nữ rõ ràng đã từng quen chồng mình.

Rõng, một lần đến ba người mà còn cùng chung mối thù, có phải là quá khoa trương không?

“Nghe nói con đó trông con cho người ta...”

“Là bởi vì trong nhà không có tiền nên mới muốn câu rùa vàng chứ gì, bằng không sao có thể ăn sang mặc quý, cả người toàn hàng hiệu.”

“Môn không đăng hộ không đối, có phải Bồi Nguyên bị con đó gài không? Vậy mà lại đi cưới nó...”

Ôi trời! Cư nhiên trước mặt cô nói như vậy, chẳng lẽ cô là cái gì “kẻ thứ tư chen ngang” nên bị phun nước miếng?

Điều này có thể nhận được thì còn cái gì không nhận được! Giang Xuân Tuệ buồn bã, không chút nghĩ ngợi đi về phía ba người phụ nữ coi cô là không khí, hoàn toàn không tôn trọng cô kia, nâng cằm lên, giả bộ cười.

“Thật ngại quá đi, chồng tôi thích loại phụ nữ không có tiền trông lại không quyến rũ như tôi đó, thì sao? Có cần suy nghĩ thử coi có nên quyên toàn bộ tài sản của mấy cô cho người khác không, nói không chừng chờ đến sau khi mấy cô hai bàn tay trắng, chồng yêu của tôi cũng sẽ gặp mặt mấy cô nhiều hơn, rồi trở lại cặp với mấy cô.” Mở đầu vô, cô đã vì mình được yêu chiều mà xin lỗi bọn họ, cách nói chuyện thẳng thắn trực tiếp khiến cho “ba mặt” đối phương lộ vẻ kinh ngạc, vừa hoảng vừa giận.

“Con đó đang nói hươu nói vượn gì vậy?!” Ba người phụ nữ che lấy bộ ngực đang rung lên mãnh liệt, vẻ mặt như nói rõ tim bọn họ đang đập mạnh và loạn nhịp, không thể tin được người phụ nữ tướng mạo bình thường như thế này lại dám “độc đấu” với bọn họ.

“Tôi không nói bậy, hay là mấy cô trực tiếp cho tôi hết tài sản đi, có lẽ trừ việc giúp người ta trông con ra, tôi còn có thể bỏ chút thời gian ra mở lớp giảng bài, dạy mấy cô làm cách nào gài đàn ông thì mới có thể thành công, trở thành người toàn thân là hàng hiệu lại có danh phận là vợ cả, mà không phải mấy trái nho chua bị người ta vứt bỏ.” Như thế nào! Bọn họ đã nói cô là kẻ có tâm cơ nặng, thủ đoạn阴险, vậy thì đương nhiên cô cũng phải bày ra tư thái cao quý của người thắng, bằng không chẳng phải là phụ hy vọng của mọi người?

“Mày dám nói chúng tao như vậy!”

“Tôi đã nói cái gì? Người ta bắt quá chỉ là rất lễ phép đáp lại chỉ dạy của mấy cô thôi nha.” Vô tội chớp mắt, cô cảm thấy mình nói chuyện không có vượt qua phạm vi phê bình của bọn họ chút nào nha.

“Mày cái con này...” Tay nắm ly rượu của ba người phát run, trên khuôn mặt diêm lệ không còn có sự đắc ý khi này, mà thay vào đó là một mảnh đỏ lên vì tức giận sôi máu.

“Bình tĩnh một chút, hình tượng hình tượng, đừng quên ở đây là tiệc rượu từ thiện, lúc nào cũng phải chú ý một chút tới LP[1] của mọi người... Ý tôi là nói Love&Peace nha ha ha...” Cô che miệng mà cười, nhắc nhở ba người phụ nữ trông dường như đang muốn đập ly rượu trước mặt cô, ở đây là một nơi thần thánh, nếu tùy tiện gây sự thì sẽ trở thành trò cười của “xã hội thượng lưu”, nói không chừng ngày mai sẽ đi lên trang đầu báo chí.

Ba người phụ nữ trừng rồi lại trừng, cuối cùng đập ba đôi giày cao gót kiểu dáng khác nhau, cùng nhau tức giận bước rời khỏi...

Chắc chắn, xem xem, bước đi hữu lực lại đều đặn, không làm chị em sinh ba thật đúng là đáng tiếc nuôi.

Cô cười phì ra, cảm thấy chính mình đã đánh thắng một trận quá sướng khoái. Cô quay đầu muốn tìm thức uống giải khát, sau lưng đã có người thay cô bưng tới.

“Thật lợi hại nha, cô giáo Giang.” Khuôn mặt tuấn tú càng đẹp hơn bởi một nụ cười nhàn nhạt thú vị. Đoàn Bồi Nguyên đưa tới một ly rượu champagne chúc mừng thắng lợi cho vợ.

“Làm sao vậy? Là bọn họ đối với em không khách sáo trước.” Cô thu lại nụ cười, nhận lấy ly rượu, dừng cầm uống một hơi lớn, bản thân cô thấy mình không làm sai nhưng vẫn không nhận được lo lắng hẳn có thể trách cô khi dễ bạn gái cũ cũ cũ cũ của hắn... Không biết bọn họ bạn gái số mấy!

Nghĩ đến vậy, cổ họng cô lên men, cô dứt khoát uống một hơi cạn sạch ly rượu champagne.

“Cho nên anh nói em lợi hại a, lấy một chọi trăm.” Hắn nhận lấy ly không, cười liếc nhìn dấu son môi mê người để lại trên mép ly, không có một chút ý tứ muốn trách cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu này của cô, ngược lại rất muốn cho cô một cái hôn, bội phục dũng khí và tài ăn nói của cô.

Vừa này hắn ở xa xa thoáng nhìn thấy vợ và ba người phụ nữ kia nhìn nhau liên tiếp, trong lòng liên rung lên mãnh liệt. Không phải hắn sợ vợ phát hiện chuyện phong lưu trước kia của hắn, mà là hắn biết cá tính không coi ai ra gì của ba người kia, lo lắng vợ sẽ bị bọn họ liên thủ “bao vây tiêu diệt”, chịu ủy khuất.

Vội vàng đến gần, hắn lại nhận ra hình như mình không có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, thậm chí không tới lượt hắn xen mồm, bà xã hắn cũng đã phản kích thành công, đánh ba người kia cho tơi bời tan

tác. Có điều, hẳn tin Giang Xuân Tuệ sẽ không vô cơ mà mở miệng công kích người khác, một phen lời nói trào phúng phản công lại khẳng định là do chịu kích thích tương đương...

“Hừ, nếu người nào đó không có ở bên ngoài lưu lại một đồng nợ phong lưu, em có thể rất nhàn rỗi rồi.”

Giống như hiện giờ, cô đúng là bị “kích thích” nên mới có thể vung nắm đấm với hắn bằng ánh mắt, ngữ khí có thể so như là axit mạnh, tầm mắt giống radar đảo khắp chung quanh, như là muốn tìm ra còn những người phụ nữ nào từng dính dáng với hắn... Chắc sẽ không phải thực sự là trăm người chứ?!

“Anh thấy hay là chúng ta trở về đi, đỡ phải có người ăn được nho mà còn chê nho chua.” Hắn hờ hời cười khê, để ly rượu lên trên khay của bồi bàn, không biết vì sao hắn rất hưởng thụ cảm giác bị axit mạnh hắt vào này, thật sự là hoàn toàn “bất thường”.

Nói thật ra, Giang Xuân Tuệ thực không giống những người phụ nữ mà trước giờ hắn quen, vừa không chủ động quăn quít lấy hắn làm nũng, thời gian cần hắn cũng ít ỏi không có bao nhiêu, mỗi ngày đều có thể kiếm ra chuyện để làm này làm nọ, tự làm mình mệt mỏi đến nỗi vừa ngã người xuống nằm ở bên cạnh hắn là ngủ liền, có khi còn ngáy hai tiếng, quả thực là coi nhẹ mị lực nam tính của hắn, nhưng cô lại làm cho lòng hắn từ từ hướng về cô, hắn càng lúc càng thưởng thức sự hoạt bát, sự thiện lương, sự nhiệt tâm, sự thẳng thắn...

Vô hình trung, hắn càng ngày càng chú ý càng nhiều đến cô, trái tim cũng càng lúc càng đặt trên người cô, thường thường nghĩ đến thất thần rồi liền nhận ra mình lại là bởi vì nghĩ đến cô mà bật cười, đoán hôm nay không biết cô lại có làm ra chuyện thú vị gì khiến người ta cảm động hoặc là dở khóc dở cười.

Hiện giờ, có lẽ hắn có thể hiểu được tại sao cô có thể trở thành giáo viên, chẳng phải bởi vì cô có thể quản được đám nít ranh đó, mà là bởi vì chính bản thân cô tựa như đứa trẻ con lớn xác dư thừa tinh lực, cho nên hoàn toàn thuận lợi đăng cơ lên làm “vua trẻ con”, thậm chí còn thu phục người đàn ông như hắn.

“Cái gì? Anh nói rõ ràng chút được không?” Không hiểu gì hết nhìn hắn, cô cảm thấy gần đây hắn nói chuyện như đang thử thách chỉ số thông minh của cô, hao mòn trí lực của cô.

“Đi thôi.” Hắn vẫn không giải thích, lôi người cô đi, dù sao khoản tiền muốn làm từ thiện cũng đã quyên, không tiếp tục ở lại xã giao cũng không sao. Khó có lúc được ra ngoài với cô một mình, đột nhiên hắn muốn dắt bà xã của mình đi hẹn hò, tìm một chỗ lãng mạn ngồi xuống tâm sự... Có lẽ cũng không chỉ là tâm sự.

“Thực sự không cần đâu, cũng không phải ai ở đây cũng giống mấy cô đó muốn tìm em cãi nhau.” Cười cười, vẫy vẫy tay, cô không hề nhận ra được “ý đồ lãng mạn” của chồng. Cô nghĩ rằng vì việc nhỏ như vậy mà mỗi ngày đều phải trốn chạy, chẳng phải như vậy là cô thực không có đường đi, hơn nữa trong tiệc rượu bữa nay không chỉ có đồ ăn ngon, mặt khác cũng có một vài người hết sức thân mật với cô.

“Giống như vừa mới này em còn gặp được phu nhân tổng tài của... hình như là cái gì Thái... A! Tập đoàn Phú Thái, cô ấy là Đường Hải Nhân, rất thân thiết lại ôn hòa, còn mời em lần khác tới quán cà phê cô ấy làm việc ngồi chơi đó! Hiện giờ bởi vì mang thai nên cô ấy đang nghỉ dài hạn...” Giống như sợ hắn không tin, Giang Xuân Tuệ lập tức kể ra một ví dụ thực tế cho hắn nghe, đáng tiếc vừa rồi còn muốn giới thiệu bọn họ cho nhau, chồng của Đường Hải Nhân hình như lại đột nhiên nghĩ tới việc gấp gì đó, vội vàng dắt vợ về.

Có điều, nhắc đến chồng của Đường Hải Nhân, Giang Xuân Tuệ lại khó nén vẻ hưng phấn...

“À, hơn nữa hơn nữa, chồng của cô ấy cực kỳ đẹp trai! Cười rộ lên trông rất lịch sự nho nhã, ngọc thụ lâm phong[2], không chỉ có nói chuyện có duyên, người lại hòa nhã, rất giống nhân vật nam chính từ trong truyện tranh đi ra, có thể gả cho kiểu người đàn ông giống như vậy thật may mắn.” Cười đến nổi lộ ra vẻ hâm mộ, cô cảm thấy đôi vợ chồng đó thật sự đúng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho. Cô thật hy vọng một ngày nào đó chính mình và Đoàn Bồi Nguyên cũng có thể như keo như sơn, nồng tình mật ý như vậy.

Nhưng lời này nghe vào trong tai Đoàn Bồi Nguyên, hơn nữa nhìn vẻ mặt ao ước của vợ, dường như là vẻ mặt vô cùng sùng bái người đàn ông kia... Chắc chắn mỗi lần ngọn lửa đổ kị hừng hực ở trong lòng hắn!

“Đẹp trai, biết nói chuyện cười chính là đàn ông tốt? Em trợn mắt to lên một chút đi! Tên đó chính là con hổ mặt cười* nhưng lại ăn thịt người không nhả xương, em không tin thì đi hỏi thăm thử coi.” Mặt hắn đột nhiên biến sắc, khẩu khí giống như nuốt phải một tấn thuốc nổ.

*con hổ mặt cười : nghĩa là người nham hiểm

Tổng tài tập đoàn Phú Thái... Mạc Kiệt, làm sao hắn có thể không biết cái tên tiểu lý tàng đao[3] kia. Bộ dạng bề ngoài tuấn mầu tu mi, hào hoa phong nhã không sai, nhưng ở trên thương trường, tác phong làm việc của tên kia có tiếng là không từ thủ đoạn, không lưu tình, bởi vậy ở trong công ty của chính hắn cũng có không ít kẻ địch lúc nào cũng muốn kéo hắn xuống đài. Loại đàn ông như vậy rốt cuộc có chỗ nào đáng để cô ca ngợi thành như vậy!

Gả cho tên kia là may mắn? Chẳng lẽ gả ỉnh là bất hạnh, hắn có từng bạc đãi cô qua sao?!

“Em thà rằng bị một con hổ biết cười nuốt vào bụng, cũng không muốn bị một khối hàn băng ngàn năm khó hiểu bị làm cho giá rét.” Cô không biết sống chết lắm bầm, nhìn nét mặt “kết sương” của chồng, không biết hắn đột nhiên nổi lên gân xanh.

Cô làm chi rảnh việc quá rồi đi hỏi thăm chồng người khác a? Người bên cạnh cô đủ vì cô mà phiền não...

“Cái gì? Em nói rõ ràng cho anh coi, thà rằng bị con hổ nuốt sạch là ý gì?” Lời nói này nhạy cảm, đặc biệt đối với một người đàn ông bị vợ “coi thường” đã lâu, luôn luôn ở trong cảnh “xem được mà ăn không được”, mỗi ngày chỉ có thể gia tăng thời gian vận động để biểu đạt xúc động sinh lý của chính mình mà nói, nó lại mãi cảm đến nổi có thể gây ra tai nạn chết người!

“Chính là ý trên mặt chữ.” Cô còn chưa hiểu rõ mức độ vấn đề mà cười hi hi ha ha, đắc ý mình rất cục đã có cơ hội gây ông đập lưng ông, để coi hắn nghe câu trả lời mơ mơ hồ hồ như vậy có tức hay không chứ!

“Đi.” Hắn bắt lấy cổ tay cô.

“Đi đâu?”

“Đi theo anh là được rồi.” Lần này, hắn chưa cho cơ hội cô nói gì hết đã lôi cô đi ra ngoài.

Có chỗ hiện tại không đi không được.

Nửa giờ sau, Giang Xuân Tuệ bị đưa vào trong một căn phòng đặc biệt của khách sạn Tinh Vân...

“Đây là phòng gì?” Cô lạ lẫm ngẩng nội thất trong phòng bài trí, tựa hồ phòng này không giống với khách phòng của khách sạn bình thường mấy, có thêm một vài đồ đạc cá nhân, an ninh ra vào của tầng trệt cũng càng có tính riêng tư hơn, không thông qua sự xác nhận thân phận của chuyên gia, chỉ có mật mã thôi cũng không vào cửa được.

“Phòng của anh. Thỉnh thoảng công tác bận thì nghỉ ngơi ở đây.” Hắn khóa cửa phòng, vừa đi tới chỗ cô gái đang lộ nét mặt tò mò, vừa cởi áo khoác tây trang.

“Dẫn em tới đây làm chi?” Cô quay đầu, nhìn thấy hắn đang cởi cà vạt nơ xuống, ném qua một bên, động tác đó thật sự cool... Không, kỳ quái!

“Đêm tân hôn ngày đó... Hình như chúng ta còn có một chút việc chưa làm xong.” Hắn gợi lên khóe môi, cười như không cười, bước đi tao nhã tới gần cô, trong mắt hẹp lộ ra một tia hào quang làm tim cô đập nhanh.

“Anh nhớ!” Cô đã biết hắn đang giả ngu. Trứng thối!

“Ban đầu anh tưởng do anh uống nhiều quá nên nằm mơ, nhưng trải qua lời nhắc nhở lộn xộn của em, anh mới phát hiện mình không chỉ là mơ một giấc mộng đẹp.” Hắn cởi khuy tay áo, buông cổ áo ra, trong nháy mắt đã đi tới trước cô, tình dục ở trong mắt đen ẩn ẩn chuyển động nhấp nháy, nhìn cô chăm chăm...

“Em mới không có lộn xộn!” Lúc này cô thật sự đã lộn xộn, tim đập thình thịch, bởi vì ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô, so với lời nói ra từ miệng còn mờ ám hơn, phảng phất như đang âu yếm trái tim cô, lại giống như muốn trộm đi linh hồn của cô, thâm thúy, mê hoặc lòng người như vậy.

“A? Vậy chúng ta lại càng phải xác nhận thử coi là nhận thức của ai có vấn đề rồi.” Hắn nhẹ nhàng nắm giữ cằm của cô, nhưng lại không cúi đầu hôn cô, hơi thở ấm áp đi đến bên tai cô, lời nói nhỏ nhẹ, trầm thấp. “Ngày đó là bắt đầu từ chỗ nào?”

Giọng nói khêu gợi lướt nhẹ qua bên tai cô, khiến cho bên cổ có một cảm giác tê dại rất nhỏ.

Cô đưa tay ra muốn đẩy ra một ít khoảng cách an toàn, hai tay lại bởi vậy mà bị hấn vẩy ở trước ngực, ấn vào khuôn ngực rắn chắc rồi lại hướng lên trên vỗ phải trái tim đang nhảy lên của hấn.

“Đúng rồi, bắt đầu là em giúp anh cởi quần áo trước.” Hấn nhếch môi cười nhẹ, gương mặt lãnh khốc kia lại trở thành vũ khí thôi miên làm cho người ta tim đập gia tốc, ngực nóng lên.

Hấn chỉ dẫn hai tay cô cởi bỏ áo sơ mi của hấn, không chút trở ngại đụng chạm đường cong cương nghị hữu lực trên ngực, mỗi tác da thịt đều giống như sôcôla làm ấm nóng lòng bàn tay cô...

Hồ hấp hỗn loạn, đầu choáng váng, từ đầu chí cuối cô vẫn không rõ vì sao người đàn ông này sẽ sinh ra lực ảnh hưởng lớn như thế đối với cô, nhưng lúc hấn hướng dẫn cô bằng tiếng nói mát nhẹ, trầm thấp, ý thức của cô tựa như bao phủ một tầng sương, thân thể không tự giác làm theo, giống như vốn từ trong tiềm thức đã muốn làm cho hấn vui, làm vài chuyện khiến cho hấn thích mình, vừa nghĩ đến người đàn ông này sẽ bởi vì vậy mà cảm thấy được lấy lòng, trái tim của cô cũng giống như được vui vẻ ngang như hấn...

“Sao không cởi?” Hấn nhìn tay cô mới cởi bỏ dây lưng là đã dừng, giọng điệu rất là thất vọng.

“Anh, anh... lại... không uống say.” Cô e lệ nói, ngón tay căng thẳng đến nỗi cứng ngắc, hai gò má lại hồng đến nỗi không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Mặc kệ nói như thế nào, tại thời điểm người đàn ông này tỉnh táo nhìn chăm chú mình, muốn cô cởi quần hấn xuống, thật sự là xấu hổ muốn chết!

“Là em không cho anh ở trước mặt người phụ nữ khác uống nhiều rượu.” Lời nói của hấn mang theo ý đùa giỡn, khơi mào khuôn mặt nhỏ nhắn, quyến rũ của cô, hấn càng muốn thấy rõ bộ dáng đáng yêu vì hấn mà thẹn thùng đến nỗi nói chuyện lắp bắp của cô gái nhỏ này.

Hấn nhớ!

Phát hiện lần này không làm cho cô cảm thấy buồn bực, ngược lại có chút kinh hỉ. Không nghĩ tới vậy mà hấn lại có đem lời nói của cô đặt ở trong lòng, vừa rồi ở tại tiệc rượu hấn thực sự không uống mấy ly.

Cô yên lặng liếc khuôn mặt tuấn mị kia, đổi lại chính mình có chút đang say.

“Cho nên anh nghe lời, em cũng phải nghe lời.” Hấn nhẹ nhàng chớp mũi của cô, kéo tay cô xuống, muốn cô tiếp tục hoàn thành động tác còn chưa làm xong.

Thực tế là, tuy rằng Đoàn Bồi Nguyên không biết dỗ con nít như bà xã, nhưng mà kinh nghiệm dỗ phụ nữ rất phong phú, chỉ cần hấn nguyện ý, chú dê núi nhỏ truc trặc này làm sao có thể thoát khỏi “miệng hổ” của hấn...

Dưới ánh mắt cổ vũ của hấn, Giang Xuân Tuệ tiếp tục cởi quần lót của hấn, khóa kéo...

Cô không dám nhìn, đem tầm mắt liếc qua một bên.

“Hiện giờ, đến phiên anh.” Hấn hôn thái dương của cô, hai tay mơn trớn cánh tay như ngó sen trơn bóng của cô, chậm rãi vòng đến phía sau cô, rất quen thuộc cởi ra khóa kéo ẩn của đầm...

“Cái kia... Em...” Cô bỗng nhiên giữ chặt tay hấn, đè lại phần đầm trước ngực, vẻ mặt kích động ngược mắt, trong mắt trong suốt mang theo vài phần không xác định, cảm thấy hết thảy chuyện này đều tới quá đột nhiên, có lẽ cô còn cần một chút thời gian...

“Không được, anh không thể đợi.” Đọc hiểu được thông điệp mà cô chưa nói ra miệng, hấn cũng không cho phép cô lâm trận lùi bước.

Một tháng này ngủ chung giường, hấn cũng không phải là đầu gỗ không hề hay biết gì. Dục niệm trong cơ thể bị phần tình cảm trong lòng càng ngày càng làm cho thêm sâu sắc, tra tấn các cảm quan mà hấn đã kìm nén, nếu không phải muốn tiến thêm một bước trong việc xác nhận tình cảm của mình đối với cô, cũng muốn tỏ vẻ mình tôn trọng cô, nếu không phải thông cảm cô luôn mệt mỏi, lên giường không đến một phút là có thể ngủ khò khò, sao hấn lại có thể đợi đến hôm nay còn chưa đem cô “bắt tới tay” chứ.

Kết quả cô cứ nhiên lại “không biết tốt xấu”, vui vẻ phần chân khen người đàn ông khác trước mặt hấn, căn bản không hiểu được “hàng tốt” chân chính là ở ngay bên người cô.

Không được, chờ tiếp nữa quả thực là giảm lên tự tôn nam tính của hần!

Soạt... Hần một phen kéo chiếc đầm trên người cô xuống, làm cho đường cong duyên dáng hiện ra trước mắt, nhìn một cái không sót gì.

Thiết kế lộ vai của chiếc đầm khiến cô chỉ có thể lựa chọn loại bra tàng hình nâng ngực, người dưới chỉ còn lại quần lót ren màu đen nho nhỏ, ban đầu nhà tạo hình còn đề xuất cô mặc quần chữ T nhưng trong lúc nhất thời cô thật sự khó có thể đồng ý, cho nên cô kè mặc cả...

Đợi chút, hiện giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này! Quan trọng là cô gần như lộ ra trọn vẹn đứng trước mặt một người đàn ông, bra tàng hình thực sự làm cho bộ ngực của cô không có chỗ nào để che giấu, cảm giác mặc chẳng khác không mặc bao nhiêu.

Cô đưa hai tay che ngực, khép lại hai chân! Cô cũng không biết rằng động tác như vậy chỉ khiến cô trông càng thêm mê người.

Tầm mắt nóng rực của hần dừng lại ở hai vòng cung xinh đẹp ở trước ngực cô, ngón tay chạm nhẹ mu bàn tay của cô, chậm rãi qua lại, cẩn thận lướt qua cổ tay, khuỷu tay... Phảng phất như đang trấn an cô đừng căng thẳng như vậy, thoải mái là được rồi.

Nhưng vừa làm trái tim cô thực sự lơ lửng, hần lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo tay cô ra, đầu ngón tay bắn ra...

Vật che đầy trước ngực không cánh mà bay, cô sợ tới mức trừng to mắt!

Khó có thể tin, dưới sự trợ giúp của một nữ trợ lý, bận nửa ngày cô mới mặc vào bra, người đàn ông này cư nhiên chỉ tốn không đến một giây... Trong nháy mắt đã cởi nó, làm cho cô lỏa ngực!

Cô vội vã muốn che lại, hần lại chặt chẽ nắm chặt cổ tay cô, thích ý thưởng thức bộ ngực vì giây dựa mà chóp lên của cô, trước ngực nhiễm lên một mảnh đỏ bừng...

“Đừng như vậy.” Cô thấp giọng cầu xin, biết hần đang nhìn mình, ước gì trên đất có cái động để cho cô có thể trốn vào.

“Vì sao? Anh không thể nhìn kỹ bà xã của mình sao?” Hần khẽ cười không đứng đắn, khẩu khí trái lại rất thiên chân vô tà hỏi cô.

Tiêu rồi, ngược lại câu này thật sự làm cô á khẩu không trả lời được, hơn nữa bởi vì tiếng gọi “bà xã” cực kỳ ôn nhu, đầu cô lại bắt đầu ngất ngây vui sướng.....

Nhưng điều khiến cô càng ngất ngây còn ở phía sau. Hần buông cổ tay cô ra, chợt hôn lấy cái miệng nhỏ anh đào ngọt ngào kia, đạt được khát vọng muốn sớm âu yếm cô, tinh tế hút lấy hương vị ngọt ngào của cô, cây cặp môi đang đóng kín kia ra, tựa như thực sự đang ôn lại kí ức của tân hôn đêm đó, đầu lưỡi nóng bỏng câu quần lấy, yêu cầu, thẳng cho đến khi cái lưỡi bị động của cô cũng theo đi sự nhiệt tình của hần mà múa theo, đắm chìm trong giai điệu triền miên kia, hoàn toàn say mê, đem tất cả ý niệm đấu tranh quăng ra sau đầu.

Ngay lúc cô sắp không thể hít thở, hần mới nhân từ để cho cặp môi đỏ mọng kia lấy lại được tự do, hít vào một hơi lớn...

Nhưng sau một phút định thần, cô lại nhận ra mình đã bị hần mang tới bên giường... Một vị trí rất mờ ám.

Hần không có thô lỗ đẩy cô ngã, ngược lại ôn nhu cười, lại lần nữa xuất ra ma pháp thiên sứ của hần, làm chủ tâm trạng của cô, bàn tay to thương yêu đụng chạm thân thể của cô, từ xương quai xanh tinh tế lướt xuống tới bộ ngực sữa tràn đầy như bông vải... Lòng bàn tay hơi nắm lại, những ngón tay chai cứng nhẹ quét qua hai khối quả non hồng nhạt kia, lập tức khiến cô mẫn cảm co rúm lại.

Nhưng hần không để cho cô chạy trốn, cũng không chấm dứt lạc thú có được khi đụng chạm cô, dễ dàng kiểm chế hai tay tính đánh loạn của cô lại, hai ngón tay vẽ lấy khối quả trắng nõn, nhẹ nhàng chạm vẽ, đùa chúng nó tới khi chúng vừa hồng vừa cứng, cảm giác nơi nào đó của thân thể chính mình cũng sinh ra phản ứng mẫn cảm giống vậy...

“Ừ.” Cô cắn môi, không chịu nổi sự vỗ về thân mật của hần như vậy.

Không ngờ rằng hắn còn ngồi xuống bên giường, dùng môi thay thế hai tay của hắn, càng lớn mật hơn ngậm chúng nó vào trong miệng, lấy đầu lưỡi ẩm nóng nhẹ liếm lấy, cuốn lấy, thay phiên mút nếm hai khối quả diêm hồng...

“Ừm...” Cô ấn đầu vai hắn, cảm thấy ngực nóng tựa như sắp nổ tung, hai chân liên tiếp phát run, như là không chịu nổi hôn môi như vậy.

Nhưng hắn luôn luôn có phương thức khiến cô càng thêm thẹn thùng, bất lực. Bàn tay to lướt qua thắt lưng bằng phẳng, không chút nào lãng phí thời gian lên vào đáy quần lót ren màu đen, dò tìm làm cô nhất thời thét chói tai...

“Đừng mà!” Cô kẹp chặt hai chân, diêm dậm đáng yêu nhìn hắn. Không phải chán ghét hắn thân mật, mà là sợ hãi cái cảm giác xa lạ lại thúc giục người ta muốn điên lên kia, tựa hồ sẽ trong khoảnh khắc đảo điên thể giới của cô.

“Cô giáo Giang của anh, em cũng đừng tra tấn anh nữa.” Hắn ngẩng đầu nhìn lên kia khuôn mặt kiêu diễm ướm át kia, trong con ngươi đen có ẩn chứa tia sáng sâu thẳm, phảng phất lẫn trong đó có một tia đùa cợt, lại mang theo khát cầu sâu hơn.

Giờ này khắc này, thân thể của hắn tuyệt đối còn thừa nhận kích thích còn mãnh liệt hơn so với cô, phần khởi đến nỗi gần như phát đau...

Hắn chưa bao giờ vì một người phụ nữ mà kìm nén trong khoảng thời gian dài như vậy, cũng chưa từng mang theo dục vọng đậm đặc như vậy, tình cảm khác sâu như thế đối với một người phụ nữ. Hắn tỉnh táo ý thức được chính bản thân không chỉ khát vọng thân thể của cô thôi mà cũng vội vàng muốn giữ lấy trái tim của cô, đạt được toàn bộ thứ của cô...

[1] LP: e hèm, Đài Loan lãn-pha nghĩa là nịnh bợ a dua, và nếu xét nghĩa gốc nhất là penise, mọi người tự hiểu, cái này có liên quan đến một sự kiện về chính trị năm 2004 của Trần Đường Sơn Bộ trưởng Ngoại giao Đài Loan khi ông chỉ trích Singapore ủng hộ Trung Quốc: “Singapore chỉ là một quốc gia nhỏ bé dãi mũi, mà còn dám phê bình Đài Loan ở LHQ, nịnh bợ () Trung Hoa dân quốc”. Sau thì sự việc này bị báo chí mổ xẻ, chỉ trích quá trời và từ LP trở thành cơn sốt ở Đài Loan.

[2] ngọc thụ lâm phong: cây ngọc đón gió, người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa.

[3] tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn dấu gươm đao, giống như khẩu Phật tâm xà vậy, nhưng mà mình thấy dễ vậy hơi nặng với anh Mạc Kiệt.

8. Chương 8

Tất cả của cô đều là của hắn, hắn không thể không cần!

“Em sờ...” Cách mà Đoàn Bồi Nguyên để cho vợ mình biết mình đang chịu tra tấn là trực tiếp kéo tay nhỏ bé của cô đi cảm thụ luồng lực lượng kia giữa hai chân hắn.

Nhiệt độ kinh người kia, sự rung động nhỏ khiến cô hoàn toàn “bạo hồng”. Bất quá dù thẹn thùng, cô cứ nhiên không vội rút tay về, mà là mặc hắn dẫn tay cô di động cao thấp...

Cảm giác bị hắn đụng chạm vô cùng ngọt ngào nhưng cảm giác đụng vào hắn lại vừa xấu hổ vừa thần kỳ, trong lòng có cảm giác thân quen không thể nói rõ, trộn lẫn một chút tò mò cùng hưng phấn, đánh trống reo hò ý thức của cô. Vì thế cô thuận theo tự nhiên, bạo gan cảm thụ sự khác biệt lớn lao “huyền bí về mặt cơ thể” giữa nam nữ, từ xúc cảm trong tay cô đánh giá trạng thái hắn lúc này khác biệt rất lớn so với lúc ngày thường hắn mặc quần bơi...

Cô không nhịn được nhẹ nắm, không dám nhìn nhưng lại dám đụng vào.

Hắn thấp giọng thở dài, cảm thấy cô gái này đúng là đang định tra tấn hắn đây. Tiếp tục như vậy là không thể được!

Bàn tay to của hắn lại dò đến giữa hai chân cô... Cô lại không tự chủ muốn kháng cự hắn tới gần.

“Em cũng chạm vào anh rồi không phải sao?” Hắn tà nịnh nhếch môi, thuận thể mang cô lên trên giường, không tốn chút sức nào đã đè cô dưới người, ngón tay tiến quân thần tốc đến thăm chỗ tư mật kia, cường bá không ngừng đòi hỏi hồi báo ngọt ngào ngược lại từ cô nhiều gấp mấy lần.

“Đã ẩm ướt rồi.” Hắn kinh hỉ phát hiện giữa hai chân cô đã phồng lên vài phiến nhỏ ẩm trơn, khiến cho hắn càng thêm dễ dàng thăm dò thân thể tuyệt vời của cô.

Giang Xuân Tuệ ngược ngùng quay đầu đi, thu chặt chần, so với vừa rồi còn muốn tìm cái động chôn sâu mình xuống hơn. Mặc dù không có kinh nghiệm, cô cũng hiểu được ý hắn ám chỉ, nhưng lại không biết mình sẽ như vậy, cô cũng không không chế được...

Quá mất mặt, quá mất mặt, quá mất mặt!

Cô xấu hổ đến sắp khóc ra, Đoàn Bồi Nguyên lại mừng rỡ như sắp khai quật được bảo vật, vừa thưởng thức bộ dáng kiều mỹ “xấu hổ không dám gặp người” của vợ, vừa khinh bạc thân mình miễn cảm của cô, bức cô tới cảnh giới càng thêm điên cuồng.

Cô cắn răng, không thể ngăn cản sự xâm phạm khiến người phiền lòng của hắn, chỉ có thể nheo mắt cảm thụ ngay tại hoa khâu rung động của cô, ngón tay dài ẩm áp của hắn bắt đầu nhẹ quét, kiềm kẹp điểm yếu ớt nhất, ác liệt vuốt ve, nén, không ngừng gây ra kích thích, ý đồ ép ra càng thêm nhiều dịch trơn...

“Ưm ư...” Bất lấy cánh tay của hắn, cô thực sự đã không chịu nổi sự khiêu khích giày vò như thế, mắt tròn to lên, hơi nước menh mông trong đó cầu xin hắn mau ngừng.

Nhưng hắn chẳng những không thu tay lại, còn tăng mạnh động tác dưới ngón tay, đi vào hoa kính miễn cảm của cô, nhẹ tiến vào rút ra... nhẹ quét xoay tròn... lại quá đáng thêm vào một ngón tay...

Cô buồn bực muốn cắn hắn, móng tay bầu vào cánh tay hắn, cố sức trả thù...

Hắn bị đau nhưng lại không tức giận, ngược lại ôn nhu cúi xuống dỗ. “Chờ một chút nữa, lát nữa mới sẽ không đau như vậy.”

Hắn thực ngược ngùng nói ra rằng chính mình có kinh nghiệm phong phú, cho nên có thể phát hiện sự trục trặc của cô, phán đoán cô 99% vẫn là xử nữ, mà 100% hắn không muốn làm cô đau, ngay cả một chút phiêu lưu hắn cũng không dám đánh cược rằng cô có thể không hề đau đớn mà tiếp nhận sự tồn tại của hắn, cho nên hắn đang dùng lực khắc chế lớn nhất bình sinh, chịu đựng nửa người dưới trướng nóng, muốn cho thân thể ngây ngô của cô chuẩn bị đầy đủ, chịu ít khổ sở thôi.

Cô hơi giật mình, không nghĩ tới “hành động ác độc” của hắn dường như là xuất phát từ nỗi khổ tâm không muốn làm cô đau, trong lòng nhất thời ẩm áp, cô không cười ra nhưng cô biết cô đang chìm ở trong cảm xúc hài lòng, vừa vui sướng vừa dày vò thừa nhận hắn tán tỉnh, ngầm đồng ý hắn làm cần.

Nhưng mà cô vốn có chút ngại ngùng đối với việc nam nữ nên khi khoảnh khắc Đoàn Bồi Nguyên chân chính tiến vào cô, cô mới thật sâu cảm nhận được lời “đau như vậy” trong miệng hắn thật sự rất đau!

“A...” Cô đau đến phiếm lệ, thân thể giống như bị người ép buộc xé mở, theo trực giác cô muốn chạy trốn khỏi cảm giác nóng cay kịch liệt kia, hai khuỷu tay dùng sức đẩy hắn.

Nhưng hắn thật đáng giận! Cư nhiên dám đem quái vật lớn kia chen vào trong thân thể cô...

Đoàn Bồi Nguyên hăng hái thẳng tiến, đem hoa kính chặt chẽ căng tới lớn nhất, khiến cô một lần tiếp nhận toàn bộ hắn, mà không phải để cô chịu khổ mấy lần, kéo dài thời gian đau đớn.

“Xin lỗi...” Hắn đau lòng hôn khoeo mắt ướt át của cô, không nghĩ tới mình đã hết sức cố gắng nhưng vẫn khiến cô khó chịu như vậy. Có điều cô bao quanh nhỏ hẹp chặt chẽ, lúc này cũng làm cho hắn “thống khổ” đến không chịu nổi...

“Nhịn thêm một chút.” Trên trán hần thấm mồ hôi, hần cực kỳ ôn nhu hôn cái miệng nhỏ nhắn mím chặt của cô, âu yếm cặp nhũ phong tròn mềm cùng với tiểu châu nhụy mẫn cảm giữa hai chân, cùng cô nhẫn nại, trải qua sự khó chịu này.

Nhưng có lẽ rốt cuộc hần vẫn là đàn ông, tuy rằng thực sự không nỡ để người phụ nữ âu yếm của mình vì hần chịu đau, nhưng trái tim hần vẫn như cũ bởi vì giữ lấy thân thể trong sạch của cô mà cảm thấy nhảy nhót, kiêu ngạo.

Hần là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng sẽ vĩnh viễn là người đàn ông của cô...

Không biết vì sao, ý tưởng này làm hần cảm thấy rất sảng khoái! Tâm như đổ đầy hơi nóng, tràn ngập một cảm giác vui sướng độc chiếm xen lẫn với sở hữu. Hần không phân rõ là cái nào nhiều hơn, nhưng vuốt ve nhuyển ngọc kiều hương dưới thân, thân thể cứng rắn nóng như thiết liên không nhịn được di động...

“Ừ...” Cô nhíu mày kêu nhẹ.

Hần lập tức yên lặng bất động, toàn thân buộc chặt, nhẹ giọng hỏi: “Còn rất đau?” Hần ở trong lòng mắng mình lỗ mãng, sao đã quên hiện giờ cô không chịu nổi nửa điểm “va chạm”.

Giang Xuân Tuệ thấy sự lo lắng trong mắt hần, bộ dáng tự trách, mày cô buông lỏng chút, cô cũng hiểu người đàn ông này đang thống khổ nhẫn nại, hơn nữa hần nhẫn nại thật sự rất vất vả nên trên trán mới có thể toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cơ bắp buộc chặt.

Bình thường cô không biết, hóa ra hần còn có thể là một người biết săn sóc như vậy, tuy rằng đang ở thời khắc xấu hổ như vậy nhưng cô vẫn cứ bị sự quan tâm chân thành làm cho cảm động, tâm giống như đang trôi nổi ở trong suối nước nóng, từng tế bào đều đang hô lớn lên thoải mái dễ chịu, bởi vì cô đang được người mình yêu quý trọng, bảo hộ.

Thật ra tiếng kêu thấp kia của cô đều không phải hoàn toàn là do đau đớn, mà là lúc hần di động, trừ bỏ còn một chút khó chịu, từ hạ phúc của cô đồng thời cũng lui lên một hồi vui thích kỳ dị, tê tê ma dại...

“Hình như... không đau như vậy.” Cô ngưng ngừng nói nhỏ, hơi liếc thấy vẻ mặt nhẫn nại đến đỏ bừng của hần, hạ thân không nhịn được muốn xác nhận nên vịn vịn một chút.

“Ồ...” Hần thở ra hơi thở run sợ, thiếu chút nữa bị hành động mê người của cô ép điên nhưng hần lại yêu chết loại phản ứng hồn nhiên đơn thuần này của cô.

Hần cố định eo nhỏ của cô, phòng ngừa cô lại lộn xộn gọi lên “thú tính” quá hung mãnh của hần, tình trạng của cô bây giờ vẫn còn chưa thừa nhận nổi yêu cầu kịch liệt đến như thế.

“Thực sự hết đau rồi?” Hần nín thở tập trung suy nghĩ rồi chậm rãi di động, dùng tiến độ trầm ổn để tiến thoái ở tiểu phúc ẩm ướt trong cơ thể cô, một là để làm dịu đi dục vọng kề cận hồng mắt của hần, hai là để xác định khả năng cô có thể tiếp nhận hần.

“Ừm... Ừ...” Cô muốn cố gắng trả lời hần nhưng vừa mở miệng lại thành tiếng nước nở mềm mại, hạ phúc không ngừng nẩy lên một cảm giác kỳ diệu khó có thể hình dung, vắt kiệt các cảm quan của cô, sức nóng lui thẳng đến trái tim, khiến cô không sức để suy xét, không lời để nói.

Nhưng những lời khê lẩm bẩm mềm mại, thần thái diễm mị này đã đủ làm cho người đàn ông trên người cô nhìn ra được cô đang sung sướng, nhận thấy được cô gái này cũng đang khát vọng được hần cưng chiều, hưởng thụ cảm giác da thịt thân cận với hần.

Hần phần khởi khó nhịn, liên tiếp gia tăng biên độ đong đưa, thiết tha kính dâng một thân nhiệt tình, đem chính mình chôn vùi vào trong thân mình nhuần mật của cô, mỗi lần rời khỏi đều là do càng muốn tiến vào sâu hơn, lần lượt cảm thụ cảm giác trói buộc thật chặt kia, không chỉ có bắt chặt lấy thân thể hần mà cũng bao vây quanh tâm của hần, linh cùng dục hợp lại làm một, vậy ở trong một loại vui sướng cực hạn chưa từng từng có...

“A a...” Cô cong người lên, thoải mái nhưng lại giống như khó chịu nheo mắt lại, kháng cự không lại những cú va chạm mạnh mẽ hữu lực của hần, cũng không thể ngăn cản chính mình rên rỉ giống như dâm phụ. Các tri giác về lệ nhục nhã vốn có dường như đều bị cô khoái ý mãnh liệt ma sát tê liệt, cô chỉ có thể cảm giác

được dục vọng cực nóng kinh người của hắn tựa hồ lại trong quá trình lớn mạnh lên dần dần, nóng bỏng đem cô tới niềm khoái cảm lớn rào rạt có thể dời núi lấp biển.

“A...” Cao trào rất đột ngột, cô cảm thấy gần như mình choáng váng mắt hoa, đầu trống trơn giống như đang trôi dạt ở đám mây, tứ chi mềm yếu. Mà hắn vẫn còn ở trong cơ thể cô anh dừng chạy nước rút, phẳng phất như lướt tiếc vì quá nhanh đã tới điểm cuối, bức chính mình nhấn đến khắc cuối cùng mới bằng lòng tận tình cảm thụ niềm vui vẻ mềm thấu lòng người kia, triệt để phóng thích ở trong xuân triều cô tràn ra...

Một lúc lâu sau đó, bọn họ nằm trên giường, lẳng lặng ôm nhau, cái gì cũng không nói, giống như đang lắng đọng trong kích tình vừa nãy, lại phẳng phất như còn chìm đắm trong bầu không khí mờ ám chưa tan hết, lưu luyến không rời nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Giang Xuân Tuệ rúc vào trong lòng chồng, nhìn trần nhà, nội tâm cô ảm áp một góc, vô cùng thỏa mãn. Hình dung một cách cụ thể, giống như vào đêm đông rét lạnh ăn cả nồi vịt nấu gừng, nóng từ trong ra ngoài, toàn thân dễ chịu.

“Hóa ra làm tình là loại cảm giác này.” Cô bất giác nói ra, thẹn thùng cười, dáng vẻ quyến rũ mang chút ngưỡng ngừng, khiến cho người đàn ông bên cạnh cảm thấy thèm thuồng, không nhịn được lại muốn nếm lại tư vị ngon vừa nãy.

“Lời nói này, ý là tốt hay là không tốt?” Hắn biết rõ còn cố hỏi, thích ghẹo cô, nhìn bộ dáng quần bách đến không biết làm sao của cô.

“Không có gì không tốt, bằng không một người phụ nữ thất hôn mà vẫn còn là xử nữ thì cũng rất kỳ quái.” Giang Xuân Tuệ cực kỳ thành thực trả lời theo đúng ý nghĩa trên mặt chữ, đầu óc hoàn toàn không ý thức được mình đang bị “trêu”.

“Ai nói em sẽ biến thành phụ nữ thất hôn!” Hắn giận dữ rống to, kích động ôm cô thật chặt vào lòng. Hắn nghĩ rằng cô gái này thật đúng là coi hắn thành “hàng dùng thử” gì đó?! Hơn nữa cô còn có cơ hội để cho đàn ông khác đến kiểm tra coi cô phải là xử nữ hay không sao!

“Anh đó.” Cô lòi kéo chăn, lộ vẻ mặt vô tội chỉ vào hắn. “Là tự anh nói cuộc hôn nhân này duy trì nhiều nhất là một năm nha.” Nghĩ đến chỗ này, cô cũng cảm thấy chua xót, vậy mà hắn còn lớn tiếng la cô như vậy.

Đoàn Bồi Nguyên xem chút nữa nôn ra máu! Hắn cảm thấy vừa rồi mình thật sự uống công làm một hồi, làm nửa ngày, cô gái ngọc này cư nhiên còn chưa biết hiện giờ hắn coi trọng cô, yêu quý cô đến cỡ nào, tình cảm đối với cô là hơn bao giờ hết, dục vọng đối với cô là trước nay chưa từng có, làm sao còn có thể tuân theo “quy ước một năm” lúc ban đầu, để cô rời xa mình.

“Anh không phải cũng từng nói là nó có khả năng sẽ vượt qua một năm, sao? Em không muốn?” Trước tiên hắn cũng chẳng truy xét cái sự dằn dặt của cô mà chỉ muốn có được một đáp án rõ ràng chính xác.

Đoàn Bồi Nguyên rất ít khi cảm thấy nóng như lửa đốt như vậy đối với một chuyện hay một người, nhưng lúc này trái tim hắn lại thấp thỏm, có chút sợ hãi cô gái này có thể nói ra câu trả lời gì đó làm cho hắn càng thêm “mất máu” hay không!

Mà cô bình thường thì lóc cha lóc chóc, thấy gì nói đó, lúc này lại chậm như rùa, nhìn hắn... Nhìn giường, vịn chăn... Nhìn hắn... Lại nhìn giường, chần chừ chờ chờ cả nửa ngày, hồi lâu mới thốt ra một câu hỏi lại...

“Vì sao đột nhiên nghĩ như vậy?” Cô sợ hãi hỏi, không phải không muốn cùng hắn thiên trường địa cửu, cũng không phải không cảm nhận được tình cảm của hắn, bằng không có lẽ cô sẽ không cùng hắn lăn trên giường, chỉ là... Tựa như đột nhiên nhận được thông báo trúng thưởng vậy! Bởi vì đó thật sự là phần thưởng đặc biệt từ trên trời rơi xuống nhưng ngược lại trong lòng cô sẽ lo lắng đối phương có phải là tập đoàn lừa dối, làm cho người ta mừng hồ một hồi hay không.

Lúc trước, hắn luôn nói đùa, nói giỡn với cô, hiện giờ đột nhiên lại nghiêm túc như vậy hỏi cô chuyện này, giống như là đã hạ quyết tâm muốn cùng cô dặt tay cả đời, cảm giác này thực sự làm cho người ta có chút không biết làm sao. Chẳng lẽ...

Hắn mê luyến thân thể thanh xuân của cô?!

Thất thần, cái đầu của cô lại bắt đầu theo trí tưởng tượng bay xa, không nhận được trộm ngắm ba vòng của mình coi chúng có đẹp đến như vậy...

Đoàn Bồi Nguyên nhìn vẻ mặt có chút phức tạp của cô chăm chăm, ánh mắt mơ hồ của cô không ngừng nhìn từ trên xuống dưới, không hiểu được cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà có thể thấy được cô phân vân trước sự quyết tâm muốn kéo dài quan hệ này của hắn.

“Không phải đột nhiên, là kết luận sau khi anh đã nghĩ thật lâu.” Hắn đem cô kéo vào lòng, dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào mắt cô, khiến cô chỉ có thể chuyển tâm nhìn hắn chăm chú, nghe rõ ràng những lời nói thật lòng mà hắn đã dồn nén qua từng ngày, từng tháng.

“Từ lúc anh nhận thấy chính mình càng lúc càng thích nhìn em, sẽ vì em mà lo lắng, vì em mà vui vẻ, cho dù thường xuyên bị em chọc cả một bụng lửa giận, nhưng anh vẫn không thể chán ghét em, vẫn như cũ rất muốn nhìn thấy em... Cô giáo Giang, anh rất xác định anh thích cuộc sống có em làm bạn vô cùng, cho nên anh mới hy vọng chúng ta có thể luôn luôn như vậy, hiểu không?” Hắn khẽ vuốt khuôn mặt ngấm cả trăm lần cũng không gãy kia, hết sức miêu tả rõ ràng tình cảm trong lòng một chút, khiến cô thể hiểu, có thể cảm thụ.

Tuy rằng thân là lãng tử tình trường, phụ nữ từng quen qua vô số kể, lời nói nỉ non dụ dỗ bên gối cũng thường xuyên có, nhưng từ sau mối tình đầu, loại thông báo chân tình như móc hết tim phổi như thế này, cách nay đã hơn mười năm rồi mới “tái xuất giang hồ”, có thể thấy được cô gái này có ý nghĩa phi thường đối với hắn cỡ nào.

“Em nào có thường xuyên chọc giận anh!” Cô hờn dỗi nhìn hắn, cảm thấy trong tiếng gọi “cô giáo Giang” của hắn có chứa một chút đùa bỡn, nhưng lại giống như lời tán tỉnh thân mật giữa tình nhân với nhau, hơn nữa câu thông báo trước đó làm cho người ta mở cờ trong bụng...

Cô phải cắn môi mới không cười ra tiếng, kỳ thực trong lòng cô đã hoan hô tám trăm lần.

Ôi! Ông trời, người đàn ông này cứ nhiên thông báo với cô, lời hắn nói ra hoàn toàn chính là cảm giác trong lòng cô đối với hắn, tiếng lòng của cô “mỗi từng chữ tái hiện” như khuôn như đúc.

Hiện giờ hiện giờ, cô thực sự có loại cảm giác một lần trúng chính xác cả 3 con số theo đúng trật tự của trò 3D Lottery[1]... Mừng rỡ vô cùng!

“Đúng, dù sao em cũng không sợ đúng không.” Hắn nhẹ bóp cằm của cô, không cho cô “bạo hành” môi của cô nữa. Trên người cô chỉ có thể lưu lại dấu hôn của hắn, còn lại thì miễn đi, cho dù cô có đang vui thì cũng không thể cắn thương chính mình.

Nhẹ hôn môi cô, Đoàn Bồi Nguyên rất vui vì cô gái nhỏ này đã hiểu tâm ý của hắn, hắn tìm lòng không đậu lại trộm thơm vài cái trên đôi má đỏ bừng của cô, chính hắn cũng chưa từng ngờ tới hắn sẽ có một ngày sẽ vì một người phụ nữ mà thân hồn điên đảo như thế, thậm chí bởi vì có thể trở thành chỗ dựa cả đời của cô mà cảm thấy tự hào, vinh hạnh.

Hóa ra hôn nhân cũng không có gò bó, trói buộc như lúc ban đầu hắn tưởng, hiện giờ dù trong lòng hắn có một gánh nặng đặc biệt, nhưng ngược lại hắn lại cảm thấy an ổn. Về phần đánh mất phần nào tự do, là vì hắn muốn đem trái tim mình để trên người một nửa kia, cam tâm tình nguyện bảo vệ cô, trả giá vì cô.

Kết hôn vậy mà lại là chuyện làm cho người ta vui vẻ như vậy. Hắn càng nghĩ càng thấy khó tin mà mỉm cười, ôm chặt cô...

“Chờ một chút.” Cô đột nhiên đẩy hắn ra, vẻ mặt thận trọng, tay nâng mặt hắn lên, dường như là nhìn chăm chú hắn cả nửa ngày, thẳng cho đến khi sắp làm tan hết tính nhẫn nại của hắn...

“Nếu như đến ngày khác anh lại cảm thấy chán ngán em thì làm sao bây giờ? Có phải cũng sẽ đột nhiên nói cho em biết một tiếng rồi một cước đá văng em ra không?” Nhìn thấy khuôn mặt đào hoa, đúng là rất “yêu nghiệt” này của chồng, còn nghĩ đến món nợ phong lưu “dạt dào mãnh liệt” vừa rồi kia, cô thật sự rất khó mà không rơi vào suy nghĩ “trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn”, sợ sự yêu chiều của hắn chỉ là pháo hoa xinh đẹp, tới cũng rất nhanh, đi cũng rất mau.

“Đá vàng ra sao? Cô giáo Giang của chúng ta lợi hại như vậy... Hiện tại cô ấy còn đang gặt gao quần lấy tìm anh mà.” Lôi kéo tay cô đặt ngay tại ngực chính mình, hấn giều cột vợ mình buồn lo vô cớ, sao lại không tự tin đối với mị lực của chính mình đến như vậy, mà hấn lại bị bộ dáng thẳng thắn chân chất này của cô mê hoặc đến đầu óc choáng váng, điều này có được coi là một vật khác một vật không?

“Đừng nói người ta thành giống như bạch tuộc.” Cô kháng nghị trừng hấn, trong lòng lại vui vô cùng, giống như được quét lên một tầng tương đen, rải một nắm cá bào khiêu vũ trên đó...

Aizz! Đó không phải là món bạch tuộc viên Takoyaki[2] sao?!

“A, bạch tuộc rất đáng yêu nha, lại thông minh, cũng rất ngon...” Hấn chống tay, thử đánh giá khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia. Hấn không nhịn được cúi đầu xuống thưởng thức, hôn từ má thơm hồng nhuần tới cái gáy gợi cảm, bàn tay to cũng theo đó mà tiến vào phía dưới chăn, lướt theo đường cong lung linh.

“Bồi Nguyên, anh thực sự thích em?” Cô ngửa đầu, cảm nhận được ở cần cổ như đang có một dòng điện chạy qua tê dại, cùng với hơi thở ấm áp của hấn đang thấm vào da.

“Ừ.” Hấn lười biếng đáp lại, vùi đầu vào trước ngực cô, như đang vùi vào vàng.

“So với thích bình thường... còn thích hơn?” Có chút vấn đề cho dù có gấp đi nữa, cô vẫn muốn biết rõ ràng, thứ cô lưu tâm trong đầu óc hỗn loạn bây giờ vẫn là cảm giác của người đàn ông này đối với cô nha.

“Đúng.” Lời hấn đáp vang lên hùng hồn, động tác lấy lòng cô cũng càng thêm ra sức. Muốn hấn nói, đàn ông có vẻ am hiểu dùng hành động thực tế chứng minh tình cảm trong lòng, ở phương diện này hấn cực kỳ tự tin.

“Vậy... là... yêu sao?” Cô chịu đựng sự khiêu khích tà tứ của mắt, mắt khép hờ, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, thân thể mềm mại xinh đẹp nhẹ xoay vặn, cô sắp không nói nên lời.

“Em không cảm giác được?!” Bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt giận dữ, lạnh lẽo, hấn lại bị sự trì độn của cô chọc giận.

“Em muốn sẵn tiện nghe thôi.” Cô cong môi làm nũng, mềm giọng nỉ non. Dáng vẻ mềm mại đáng yêu chọc người thương, đôi mắt như suối nước trong kia khiến cho lửa giận dấy lên trong lồng ngực hấn trong tích tắc chuyển thành ngọn dục hỏa!

“Anh yêu em.” Hấn nhìn chăm vào mắt của cô, con ngươi đen như đá tảng, biểu thị công khai tình cảm đối với cô một cách khẳng định.

Tâm tình của cô dâng trào, vui sướng cười, xấu hổ nhìn hấn...

“Không phải bởi vì chúng ta đang ở trên giường?”

“Không, sai.” Hấn quyết định nghiêm khắc bóp cái mông nhỏ của cô một lần nữa, trừng phạt cô gái này cư nhiên coi tình cảm chân thành mà hiếm có ở hấn trở thành hạ lưu như vậy.

Tuy rằng hấn có tình sử phong phú, hình tượng trắng hoa nhưng nếu chính mình không có cảm tình, hấn cũng sẽ không giả bộ nói ra những lời hứa hẹn mà mình không làm được, càng không nói đến việc muốn một người phụ nữ lấy tư cách là vợ ở lại bên cạnh. Quan hệ lâu dài như vậy nếu không có suy nghĩ cận kề qua, phát ra từ chính nội tâm, chẳng phải tương đương việc hấn mua dây buộc mình, tự vậy chính bản thân ở một mối quan hệ không thể thoát sao?

“Bồi Nguyên...” Cô đau nhưng lại cười rất ngọt ngào, hai tay xoa khuôn mặt lạnh lùng kia, kéo hấn gần chính mình một chút. “Em cũng rất thích anh.”

Cô dùng một cái hôn để cầu xin hấn tha thứ, cũng để bày tỏ tình yêu với hấn.

“Anh biết.” Hiên nhiên hấn còn chưa vừa lòng mấy nên quệt quệt môi, bàn tay tự động bò đến trên bộ ngực mềm mại của cô để bù thêm. “Còn chuyện khác nữa không?” Hấn lạnh lùng hỏi, nhưng ngón tay lại rất nhiệt tình trêu đùa thân thể mẫn cảm của cô...

Cô lắc đầu, trong đầu gần như trống rỗng.

“Vậy đến lượt anh hỏi em.” Hấn hờ miệng cười, đuôi mắt hơi nâng lên hiện lên một nét ngả ngớn đùa cợt, hai con ngươi như đêm tối, ma mỵ lóe lên, giống như đang định dụ dỗ người đi bộ lạc đường ở trong bóng đêm.

“Được.” Ngoan ngoãn gật đầu, cô không ngờ rằng mình lại nhận được một câu hỏi khó hiểu...

“Em có biết bạch tuộc có mấy cách ăn không?”

“Hả?”

“Không sao, anh sẽ từ từ dạy em...” Hấn cực kỳ yêu nét mặt ngây thơ kia của vợ, hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn đang sưng sờ kia.

Đêm dài đằng đẵng, Đoàn Bồi Nguyên rất kiên nhẫn dạy dỗ vợ yêu, tự mình dạy “cô giáo Giang” rất nhiều thứ mà trường học không dạy...

Sáng sớm hôm sau...

“Ông nói bọn chúng cả đêm không trở về!”

“Đúng vậy, phu nhân. Vừa này thiếu gia còn điện thoại nói trong nhà phải người đem ba lô thiếu phu nhân hay dùng khi đi làm tới khách sạn, còn muốn chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ... và đồ dùng bên người.” Quản gia che miệng, đè thấp âm lượng báo cáo lại nội dung của cú điện thoại mà nữ giúp việc thuật lại cho Hà Bích Châu vừa rời giường.

Hà Bích Châu vừa nghe, cả khuôn mặt sáng lên. Ý cười đầy mặt, bà dặn quản gia mau tìm người làm chuyện mà con trai mình đã phân phó.

“Bọn nhỏ trắng đêm không về, bà còn vui vẻ như vậy được?” Đỡ vợ đến bàn nhỏ bên giường để dùng cơm, Đoàn Ngự Minh thấy bà vẫn luôn cười không ngừng.

“Con trai qua đêm ở bên ngoài với con dâu, chứ đâu phải với phụ nữ khác, tôi cần gì phải lo lắng chứ.” Uống xong muỗng canh cá tươi mà chồng đưa tới miệng, Hà Bích Châu cảm thấy ngày hôm qua bà đặc biệt mời người tới trang điểm lộng lẫy cho con dâu, thật sự đúng là quá vật siêu sở tri[3] mà!

Bằng không mỗi ngày vợ chồng son bọn họ cứ ở nhà là ngủ sớm rồi dậy sớm, một người thì bận bịu công việc, một người thì bận bịu chăm sóc con nhà người ta, bà phải chờ tới ngày nào thì mới có thể ôm cháu được chứ?

“Vậy bà dứt khoát cho tụi nó dọn ra ngoài sớm hơn đi, như vậy mỗi ngày tụi nó có thể qua đêm ở bên ngoài.”

“Vậy đâu có giống, lỡ như hiện giờ tụi nó dọn ra, lúc đó lại coi nhà ở là khách sạn thì làm sao bây giờ?”

“Bà nói con trai hay là con dâu?”

“Ông nói coi?” Bà lộ vẻ mặt “cái này còn phải hỏi” nhìn chồng, con mình sinh ra, trong lòng mình đều hiểu rõ, muốn chối cũng chối không xong. Lúc này cũng rất may mắn là bọn họ còn cưới được một người con dâu tính tình trong sáng lại hiểu thuận cho con trai, tốt xấu gì thì tương lai cũng có một nửa cơ hội sẽ không để thêm một tòa “tiểu băng sơn” nữa, mới nghĩ đến thôi là đã “thêm lạnh cóng” rồi...

Nói tóm lại, đối với thằng con trai giảo quyệt của mình, Hà Bích Châu không thể hoàn toàn tin tưởng, hay là khiến cho bọn họ ở đây lâu hơn nữa đi rồi nói sau, đảo mắt thôi mà đã chỉ còn hai tháng.

Đoàn Ngự Minh cười cười không đáp, tóm lại người một nhà ở chung một chỗ cũng chẳng phải là cái chuyện xấu gì cả, chỉ cần bà xả vui vẻ, con không ý kiến, ông đều thấy tốt, đều thấy tốt...

“Đây, uống thêm chút canh nữa đi, cá này là hồi sáng sớm chị Lý đi ra ngoài chợ mua cho bà...”

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt lại qua ba mươi ngày đêm. Từ sau khi Giang Xuân Tuệ và chồng “viên phòng”, trái tim bọn họ tựa hồ cũng kết hợp thành một viên hoàn chỉnh, mỗi ngày cô ở trong cái viên này mà vui vẻ chạy quanh, hạnh phúc quả thực tính theo giây, mỗi phút tim cô đều bởi vì Đoàn Bồi Nguyên mà nhẹ nhàng múa, kích động phảng phất như có điện. Vừa nghĩ đến hấn, mỗi cô sẽ không tự giác mà nâng lên, tựa như đặt toàn bộ sự tốt đẹp của thế giới vào trong trái tim, tim cô đập mạnh mẽ...

Tân hôn của bọn họ cũng giống như tình yêu cuồng nhiệt, toàn bộ người trong nhà không ai là không cảm nhận được lửa tình giữa đôi vợ chồng trẻ này đang cháy rừng rực, hơi thở ngọt ngào ở trên người bọn họ như bóng với hình.

Chạng vạng cuối tuần, kết thúc một loạt hoạt động xã giao, Đoàn Bồi Nguyên nhớ nhà đến nỗi tựa như tên bắn mà trở về biệt thự, vừa bước vào cửa lớn trước tiên hắn đã vội vàng phóng dài cổ ra để tìm kiếm thân ảnh của bà xã thân yêu. Điều này dường như hiện giờ đã trở thành hành động quen thuộc đầu tiên hắn làm khi về đến nhà, nếu không liếc nhìn cô một cái trước, trong lòng hắn liền không có cảm giác “về nhà”, giống như là thiếu chút gì đó. Một cách rất tự nhiên, hắn sẽ nhớ thương cô gái nhỏ bướng bỉnh kia.

Trước kia về nhà chỉ là thay đổi nơi nghỉ ngơi, hiện giờ về nhà lại là thay đổi cả tâm tình. Hơn nữa, tìm kiếm vợ yêu ngoại trừ là một sự thỏa mãn tâm lý, mà còn là một niềm “lạc thú trong cuộc sống” thực tế hơn, điều này liên quan đến việc tìm được cô.

Bình thường hắn sẽ tìm được người ở trong phòng ba mẹ hoặc ở trong phòng bếp quanh đó, còn nếu may mắn hơn... đương nhiên chính là ở trong phòng ngủ nha.

“Anh đã về.” Vừa nghe người hầu nói chồng bước vào cửa lớn, Giang Xuân Tuệ lập tức lộ ra mặt mày tươi rói nghênh đón.

Vừa thấy vợ mình tươi cười xinh đẹp, Đoàn Bồi Nguyên lập tức giang rộng hai tay, kéo cô vào trong lòng vừa ôm vừa hôn.

“Ôi! Có người.” Cô nhẹ đẩy chồng ra, mặt lộ vẻ xấu hổ nhìn trái nhìn phải.

Người hầu hai bên lập tức cúi đầu giả bộ làm việc, nhưng khoe miệng bọn họ lại không hèn mà đồng thời nâng lên một chút ý cười.

“Ở đây có người không biết chúng ta là vợ chồng sao?” Mất lạnh đảo qua hai bên trái phải... Ý cười hai bên “bị tiêu diệt tập thể”, đầu mọi người nhất trí cùng cúi thấp hơn.

Lúc này, Đoàn Bồi Nguyên rất buồn bực vì mình ở trong cái biệt thự “kín người hết chỗ” này, bằng không hắn có thể đã vừa vào cửa là hôn lấy cô ngay, đem cô đặt trên cửa lớn, hung hăng mà... ở cửa vào đối với cô như vậy... ở trong phòng khách đối với cô như vậy... còn có, ở trong phòng bếp mà cô hay ở đó...

“Nói cũng phải.” Le lưỡi cười, cô bắt lấy cánh tay chồng mình đi vào trong nhà, căn bản là cô không biết được người đàn ông này tính toán cái “hoạt động xấu” gì ở trong đầu.

“Bà xã của anh vừa nãy đang làm gì?”

“Pha trà, gọt trái cây.”

“Ai lớn mật như vậy! Dám kêu thiếu phu nhân làm việc này?” Hắn ra vẻ tức giận, lộ ra bộ dáng chuẩn bị ra mặt thay vợ yêu.

“Em.” Cô cười hì hì chỉ vào chính mình, tất cả xuất phát từ tự nguyện, ngoan ngoãn khai báo sẽ được khoan hồng phải không?

“Vậy đêm nay anh nhất định phải ráng mà trừng phạt em một chút mới được.” Nét mặt của hắn càng thêm hung hãn, ánh mắt còn rất gian ác!

“Được thôi, dù sao ngày mai cũng không phải đi làm.” Hai gò má cô ửng hồng, hiếm khi cô cúi đầu nhún nhục.

Xem ra hắn đã “dạy dỗ” cô giáo Giang rất thành công rồi!

Đoàn Bồi Nguyên cười nhẹ, suy nghĩ ngay bây giờ có cần phải đem cô lên lầu “dạy bảo” một chút hay không...

Nhưng cô lại sớm một bước đẩy hắn ra... “Có khách ở trong phòng ba mẹ, anh mau lên coi đi.” Thiếu chút đã quên nói cho hắn biết, cô đang chuẩn bị trà bánh cho vị khách kia.

“Ai vậy?” Hắn không nghĩ ra được là khách quan trọng nào mà sẽ ở trong phòng ba mẹ. Đối bệnh tình của mình, Hà Bích Châu giữ rất kín, chắc sẽ không thể nào mà tùy tiện tiếp khách ở trong nhà.

“Hình như là hàng xóm trước kia của anh, về sau di dân đến Mĩ... Juliet.”

“Juliet?!” Vợ yêu của hắn lại đang giỡn sao?

“Ừ, cô ấy nói cô ấy gọi là Juliette, tên tiếng Trung là...” Đối với tên xuất hiện trong phim kịch thì cô có vẻ có ấn tượng, về phần tên tiếng Trung...

“Chu Hân Bội?”

“Đúng! Chính nó.” Bingo! Cô vỗ tay mỉm cười, tiếp theo lại lộ vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt...

“Có điều sao anh lại lộ vẻ mặt kinh ngạc vậy?”

[1] 3D Lottery: nguyên văn là ,nhưng mình nghĩ phải là mới đúng, đọc trên baike thì theo miêu tả sơ sơ của nó thì thấy nó gần giống 3D Lottery, chứ mình cũng ko chắc mấy.

[2] Bạch tuộc viên Takoyaki: món ăn vặt nguồn gốc Nhật Bản, bánh nhân bạch tuộc hình viên, làm bằng cách đổ bánh, ăn kèm với nước Takoyaki và khô cá bào. Chị Xuân Tuệ thật có tâm hồn ăn uống, tình cảnh như thế này mà còn tưởng tượng được như thế==

[3] vật siêu sở trị: món hàng nhận được có giá trị cao hơn tiền bỏ ra.

9. Chương 9

Vì sao kinh ngạc?

Khi Đoàn Bồi Nguyên bước vào phòng, Chu Hân Bội bay nhào vào hắn... sau khi một cái ôm dài ba giây kết thúc, vấn đề này đã có lời giải.

“Đã lâu không gặp... Nhìn thấy mối tình đầu, sao lại có biểu cảm này? Quá đả thương người nha.” Chu Hân Bội hất tung mái tóc dài bay phấp phới, ngũ quan tinh xảo như đóa phù dung nở nụ cười quyến rũ, hai cánh tay thon gầy trắng nõn còn treo trên cổ cứng ngắc của hắn, ỉ ỏi oán giận.

“Là do bà xã ở đây sao? Thật không dám tin là anh thực sự sẽ kết hôn nha!” Cô ta còn vui vẻ quay đầu lại, thoáng nhìn Giang Xuân Tuệ đứng ở phía sau hắn, rồi lại ôm hắn lâu thêm một chút.

Đoàn Bồi Nguyên tựa như hoàn hồn từ trong nỗi khiếp sợ, kéo tay cô ta xuống, ở mặt ngoài dường như hắn không có việc gì nhưng đáy lòng cũng không tránh khỏi đổ vài giọt mồ hôi lạnh...

Vừa nghĩ đến sắc mặt của vợ yêu sau lưng, hắn nào còn chú ý gì đến nét mặt của bản thân chứ!

Giang Xuân Tuệ bưng nước trà đứng ở phía sau, thấy bọn họ ôm nhau, khay trong tay run lên một chút. May mắn bởi vì cô luôn cứng ngắc, cho nên một giọt nước trà cũng không bị tràn ra, rất nhanh cô lại khôi phục mỉm cười, đi đến bên người chồng.

“Trở về khi nào?” Hắn thấy vợ không quá “kích động” nên mới mở miệng hỏi Chu Hân Bội.

Chu Hân Bội quả thật là hàng xóm của Đoàn gia, vốn trước kia nhà cô ở cách đây vài căn biệt thự, tình cảm hai nhà từ thương trường đến hàng xóm, ít nhất đã vượt trên hai mươi năm, cho nên hai nhà đều tương đối hiểu rõ nhau. Tuy rằng tình yêu của hai người con tan vỡ, nhưng ba mẹ hai bên đều hiểu lẽ mà đối đãi, cũng không bởi vì vậy mà trở mặt.

Sau khi Chu Hân Bội theo người nhà di dân, cứ cách vài năm cô vẫn về Đài Loan để thăm bạn bè thân thích, hợp mặt với bạn cũ, bao gồm cả đôi vợ chồng Đoàn gia trước giờ đã yêu thương cô mà nay còn nhiều hơn nữa, bởi vậy hắn và cô cũng coi như là luôn luôn duy trì quan hệ bạn bè, thậm chí người một nhà đều coi cô như người thân trong nhà, lần gặp cuối cùng đã là chuyện ba năm trước.

“Vừa tới Đài Loan thì đã đi tìm anh, sao không nói chuyện mẹ Đoàn sinh bệnh cho em biết? Bằng không em đã về sớm một chút.” Cô chu miệng lên oán giận, mặc dù chỉ nhỏ hơn hần mấy tháng, vẻ mặt lại nũng nịu khiến người ta cảm động giống như búp bê.

“Trở về làm gì? Em có thể làm cái gì?” Hần thần nhiên hỏi, đối với bề ngoài xinh đẹp của cô gái này hần đã sớm miễn dịch, nhưng trái lại hần lại nhớ rất rõ cá tính nuông chiều từ bé của cô, hoài nghi cô có thể phụ giúp được gì.

“Giúp anh chăm sóc mẹ Đoàn a, sẵn tiện tham gia hôn lễ của anh... Tuy rằng em sẽ hơi chút đau thương.” Môi anh đào vừa trệ xuống, cô thấy ánh mắt hần pha một chút khổ sở động lòng người, phảng phất tiếc nuối chính cô không phải là nhân vật chính của hôn lễ...

Giang Xuân Tuệ cũng không hiểu được sao mình đột nhiên lại có loại cảm giác “điềm xấu”, nghe cô ta nói như vậy trước mặt ba mẹ chồng, chắc chỉ là nói đùa mà thôi.

“Em chăm sóc tốt cho bản thân thôi là đã cảm ơn trời đất rồi.” Hần hừ nhẹ, không cho là đúng mà “châm chọc”, thái độ nói chuyện tự nhiên giống như đối xử với người nhà, thoạt nhìn so với những người ngoài bình thường thì thân thiết hơn một chút, không có lạnh lùng như thế.

“Em luôn luôn chăm sóc bản thân rất tốt, đẹp giống như lúc yêu anh trước kia.” Cô nói xong, lại ôm lấy tay hần, thái độ cũng vô cùng gần gũi một cách tự nhiên.

“Ngại quá, chỉ đùa một chút, cô sẽ không để bụng chứ?” Cô ta lại nghiêng nửa người, cười meo meo hỏi Giang Xuân Tuệ.

Lúc này cô có thể để bụng sao? Cô gái kia còn “thăng thản vô tư” hỏi cô như vậy...

“Không đâu, ăn trái cây.” Giang Xuân Tuệ mỉm cười, nhịn xuống xúc động kéo phăng cánh tay nhỏ trắng nõn kia xuống, bưng khay đến phía đầu bên kia bàn nhỏ, nhẹ nhàng... yên lặng... dọn trái cây và trà nóng.

May mắn Đoàn Bồi Nguyên cũng “tự mình hiểu lấy”, trước lúc khước mắt vợ nhìn hần, hần đã chủ động bỏ tay của người yêu mỗi tình đầu xuống.

“Hân Hân nói khoảng thời gian này muốn ở Tỉnh Vân, con giúp nó sắp xếp phòng đi.” Mẹ Đoàn nghĩ đến đối thoại trước đó, bà chủ động thay Chu Hân Bội mở miệng.

Vì tránh cho khỏi xấu hổ, Hà Bích Châu không nhắc tới chuyện Chu Hân Bội từng cùng con mình quen nhau trước mặt con dâu, nhưng không ngờ rằng đứa nhỏ này nhanh nhẹn nhanh miệng, vậy mà lại “tự nổ” ngay tại chỗ. Nhưng mà con dâu phản ứng không quá lớn, biểu hiện lại tự nhiên hào phóng, bà cũng thấy an tâm hơn, còn dặn dò con mình chăm sóc nhiều hơn, dù sao Chu Bội Hân lẻ loi một mình, lại là con gái.

“Em không phải là luôn ở nhà họ hàng sao?” Tuy rằng không biết là họ hàng ra sao, nhưng trước kia hần đều nghe nói khi cô về nước là luôn ở nhà của một người họ hàng xa.

“Mẹ Đoàn, cô coi đó, anh ấy mở khách sạn mà còn sợ người ta ở kia.” Chu Hân Bội lập tức làm nũng với mẹ Đoàn, đi đến bên cạnh bàn tự nhiên chiếm ngay vị trí của Giang Xuân Tuệ.

“Con quản người ta phải ở chỗ nào.”

“Biết rồi.” Hần đáp lại, không hỏi nhiều nữa, đi về phía vợ.

“Trái cây này thật ngọt...” Chu Hân Bội cười cắn miếng trái cây, còn tỏ vẻ săn sóc xếp đĩa ra ổi người ở đây, biểu hiện tựa như mình là nữ chủ nhân của nhà này.

Giang Xuân Tuệ lại lẳng lặng ngồi ở một bên, nghe bọn họ nói chuyện với nhau, và còn từng chuyện xảy ra trong mấy năm nay cô ta ở nước Mỹ.

Dĩa không, cô mới dọn sạch xong mặt bàn rồi ra khỏi phòng.

Đoàn Bồi Nguyên cũng theo vợ đi ra, so với việc phải cùng những người đó ở trong phòng nói chuyện phiếm, hần càng muốn một mình ở chung với vợ, cũng sợ cô sẽ vì những hành động “không được lễ phép mấy” của Chu Hân Bội mà cảm thấy không vui.

“Cá tính Hân Hân hơi chút kiêu căng, có đôi khi nói chuyện sẽ không biết chừng mực, em đừng để ở trong lòng.”

“Ừ.” Cô lười biếng lên tiếng trả lời, nhìn cũng chưa nhìn hẳn.

““Ừ” mà còn lộ vẻ mặt này?” Kéo vợ lại, hẳn phát hiện vẻ mặt của cô bây giờ so với hôm kia cô đi vào phòng chẳng khác bao nhiêu, vẻ mặt mây đen... còn có chút u ám nữa!

Cô ngẩng đầu nhìn hẳn, đôi mắt tròn sáng hơi hơi nheo lại... Tựa như mắt mèo từ một nơi bí mật gần đó tóe ra hào quang, hẳn không biết được kế tiếp liệu miêu chương sẽ mở ra móng sắc hay không?

“Đây lại là ánh mắt gì?”

“Ánh mắt khi nhìn thấy người yêu mới tình đầu.”

“Cái gì?” Hẳn rút cuộc cũng thấu hiểu được sự khùng bố của việc “nói bóng nói gió”.

“Hóa ra... Anh chính là Romeo!” Cô mỉm cười, cười giống như hẳn lúc bình thường, khiến người ta không rét mà run.

Sau khi sưng sốt, hiểu ý cô, hẳn chợt cười, nhéo lấy đôi má mềm dai có tính đàn hồi vốn đang phình lên vì giận của cô.

“Anh với Hân Hân quả thật là từng quen nhau, nhưng mà đã là chuyện hồi thời trung học, em sẽ không nhớ mồn như vậy chứ, còn uống dấm chua cũ mềm này chứ?” Thằng thán thừa nhận chuyện tình cảm trước kia, hẳn cũng không muốn giấu diếm cô cái gì, ngược lại làm như vậy chỉ khiến tình càng thêm giống kẻ dối trá già mồm, tựa như ngày sau cũng có thể lừa gạt cô như vậy.

Thái độ khi hẳn đối mặt chuyện tình cảm là luôn luôn quang minh lỗi lạc, đồng thời hẳn cũng tin tưởng vợ mình cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, có điều... Bộ dáng lúc cô ghen thật sự rất đáng yêu!

“Vì sao không? Dấm chua để lâu bảo dưỡng da mặt, càng trầm càng thơm a.” Cô kéo tay hẳn ra, mới không để cho hẳn đụng vào đầu.

Đúng vậy, cô biết lấy chuyện cũ lâu năm như vậy để so đo với hẳn thật sự là không công bằng, người yêu mới tình đầu tự mình tìm tới cửa cũng không phải lỗi của hẳn, huống hồ với “thành tích vĩ đại” đã qua của hẳn, nếu thật muốn tính từng người rõ ràng, nói không chừng ngay cả hẳn cũng không nhớ rõ.

Nhưng mà trong lòng cô cứ luôn không thoải mái tí nào! Trên đời này có người phụ nữ nào nhìn thấy chồng mình cùng với mới tình đầu ôm ấp mà sẽ vui vẻ cơ chứ? Tuy rằng cũng không phải hẳn chủ động ôm cô ta... Hơn nữa mỗi lần người phụ nữ kia nhào tới là hẳn đều hết sức đẩy đối phương ra...

Hừ, đừng tưởng rằng cô chỉ im lặng ngồi yên bên cạnh, thật ra trong lòng cô đều vụng trộm tính toán hết...

“Thật sự sao? Vậy anh đến ngủ thử coi, có phải thật sự rất thơm hay không... Rất thơm sao?” Nhìn một mặt lộ vẻ đắc ý cùng với biểu cảm ăn dấm chua thú vị của vợ, hẳn không nhịn được muốn bắt cô vào trong ngực rồi thơm mấy cái.

“Chán ghét... Tránh ra a...” Cô dùng khay để ở trước ngực hẳn, cười vui đùa âm ỉ với hẳn, còn phải cố không để cho đĩa rơi xuống, thật sự là rất bận rất bận... Bận đến nỗi rất vui vẻ nha.

Lúc hẳn ôm lấy cô, đang sắp đánh lén thành công thì trên hành lang đột nhiên xuất hiện một bóng người khác...

“Hơ...” Giang Xuân Tuệ thở ra một hơi, còn không cẩn thận huých phải hẳn một cái.

“Ồ!” Hẳn ôm bụng, tựa vào tường, trong lòng chịu đả kích không nhỏ, không nghĩ tới bà xã thân yêu của hẳn cư nhiên nhấn tâm “ra tay” với hẳn...

Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai vợ chồng chính là cho dù Đoàn Bội Nguyên bị người ta bắt gian ở trên giường, mặt hẳn cũng có thể không đổi sắc mà mặc xong quần áo, bình tĩnh hỏi đối phương...

“Làm gì đây?” Hẳn nhìn Chu Hân Bội chăm chăm, giọng nói rõ ràng trầm xuống.

Chu Hân Bội chậm rãi đến gần, cười vươn tay về phía hẳn...

“Quà của anh.”

Phản ứng đầu tiên của người đàn ông không phải là chìa tay ra nhận lấy, mà là nhìn bà xã.

“Nhận lấy đi, ba Đoàn mẹ Đoàn cũng đều có.” Cô ta nâng tay lên, cứ nhìn hẩn cười, ý chỉ muốn hẩn nhận lấy quà rất kiên định.

Tiếp tục “giằng co” như vậy cũng không phải là biện pháp, Giang Xuân Tuệ biết chồng mình tôn trọng cảm thụ của cô, vì thế vội vàng nháy mắt ra hiệu.

“Cám ơn.” Hẩn nhận lấy, Chu Hân Bội lại đem khuôn mặt tươi cười chuyển hướng về phía Giang Xuân Tuệ...

“Thật có lỗi nha, tôi không biết anh ấy kết hôn, cho nên không chuẩn bị quà cho cô.” Cô ta nhún nhún vai, ngược lại trên mặt không nhìn ra được một chút áy náy, chỉ có nụ cười ở ngoài mặt.

“Không sao đâu.” Cô lễ phép đáp lại, không biết cái này có phải chỉ là do cô đa tâm hay không...

“Hình như Bồi Nguyên đối xử với cô rất tốt, thật sự làm cho người ta rất hâm mộ!” Cô ta nói xong liền rời đi.

Câu nói và nụ cười kia của cô ta lại lưu lại ở trong đầu Giang Xuân Tuệ vài giây...

Chỉ có hâm mộ thôi sao? Vì sao dường như cô lại ngửi được một chút mùi chua xót? Cũng từ trong cặp mắt đẹp kia, cô cảm nhận được một tia địch ý...

Không hiểu sao, tâm tình của cô thoáng chút bất an, nhưng cô lại lập tức vứt bỏ cái loại cảm giác chán ghét giống như có đá vụn trong lòng này.

May mắn là cô gái này chỉ đến làm khách, lập tức rồi sẽ đi, cô hoàn toàn không cần phải lo sợ không đâu, tự mình tìm đến phiền não.

“Em đoán đây là cái gì?” Hẩn ách chừng quà trong tay, đánh gãy mạch suy nghĩ của cô.

“Nói không chừng là caravat, mới có thể cột lấy cổ của anh!” Cô chua xót nói, thấy hẩn cười tựa như là đang khoe khoang hẩn có quà.

“Tốt nhất là caravat, buổi tối anh có thể cột em vào đầu giường...” Hẩn không hề khó khăn nghĩ ra được cách chia sẻ quà với cô.

“Anh rất sắc nha!” Trong đầu người đàn ông này cũng chỉ có tình sắc sao?!

Cô quay đầu rời đi, giận hẩn rõ ràng không hiểu được sự phiền não cùng biến chuyển trong lòng cô.

Đoàn Bồi Nguyên cười đi theo sau vợ, nhìn bóng lưng duyên dáng của cô, cảm thấy cô hoàn toàn nghĩ sai rồi...

Trong đầu hẩn là chỉ có tình sắc và cô, cả hai thứ đều liên quan chặt chẽ không rời.

Một tuần sau, Giang Xuân Tuệ nhận ra bản thân mình sai hoàn toàn!

Chu Hân Bội không chỉ đến Đoàn gia làm khách, mà là “mỗi ngày” đến Đoàn gia làm khách, bình thường hề đến chính là ở mấy tiếng đồng hồ, có thể là nguyên buổi chiều hoặc nguyên buổi tối.

Mà điều khiến cho Giang Xuân Tuệ cảm thấy khó chịu nhất là có vài ngày cô ta và chồng mình cùng nhau tan tằm về nhà, ngoại trừ thăm mẹ Đoàn, đương nhiên cô ta cũng sẽ thuận tiện ở lại ăn cơm tối, tựa như tối nay...

Năm người ngồi xung quanh bàn ăn lớn, Chu Hân Bội và mẹ Đoàn nói chuyện nhiều nhất. Bên trái là Hà Bích Châu và Đoàn Ngự Minh, bên phải lại là Đoàn Bồi Nguyên và... cô, người đang cảm thấy mọi thứ thực xa cách.

Cô nhìn Chu Hân Bội nói chuyện hài hước, vẻ mặt tươi cười của ba mẹ chồng, tầm mắt cô thỉnh thoảng chuyển hướng qua bên trái, ngẫu nhiên cũng là mặt mang ý cười của chồng mình...

Kỳ quái? Cô rõ ràng ngồi ở bên cạnh chồng, nhưng vì sao cảm giác lại xa như vậy? Nửa ngày không xen vào được hơn một câu, giống như tự mình ngồi một bàn riêng, chỉ có thể nhìn bọn họ nói nói cười cười.

Đũa trong tay Giang Xuân Tuệ càng lúc càng chậm, nhìn “bảo bối trong nhà” đang chiếm cứ ánh mắt của mọi người, biết rõ bản thân mình không nên ghen tị, nhưng cô lại không khỏi phiền muộn, trong lòng tràn đầy vị chất, làm hại khẩu vị của cô trở nên kém, rất kém...

Ngày thường, trên bàn cơm, người nói nhiều nhất chính là cô, ngày thường, mẹ chồng thích nghe những chuyện thú vị ở nhà trẻ nhất, ngày thường, Đoàn Bồi Nguyên sẽ không cười nhiều lần, thân thiết với người phụ nữ khác đến như vậy. Nhưng hiện tại, cô gái này lại chiếm giữ ánh mắt của hắn, còn ở tại khách sạn hắn làm việc, buổi tối còn cùng hắn ngồi chung xe trở về ăn cơm...

Không ghen tị, không thể ghen tị, không được ghen tị... Khó quá à!

“Sao không ăn?” Đoàn Bồi Nguyên phát hiện chén cơm của vợ mình gần như “hoàn hảo như lúc ban đầu”, điều này cũng không phải là tốc độ ăn cơm thường ngày của cô.

“Em không có khẩu vị.” Cô không có tinh thần đáp.

“Em cũng sẽ có lúc không có khẩu vị?” Hắn cười nói, rất hài hước.

Mắt lạnh đảo qua... Chỉ có thể nói Giang Xuân Tuệ hoàn toàn bóp lấy chồng mình bằng ánh mắt, sát khí ẩn trong đó!

Hắn thu lại nụ cười, còn chưa kịp biểu đạt sự quan tâm “thích hợp” với vợ yêu, mẹ hắn đã giành trước hỏi...

“Có phải cơ thể không thoải mái? Có cảm thấy muốn nôn? Hay là gần đây đặc biệt sợ đồ tanh, thích ăn đồ chua?”

“Mẹ, cô ấy không có mang thai.” Đoàn Bồi Nguyên thay bà xã trả lời, cảm thấy mẹ mình hỏi như vậy căn bản là đang khiến cho cô áp lực. Hắn đã từng nói với mẹ mình rất nhiều lần.

“Con cũng biết sao, cháu trai của mẹ lại không ở trong bụng con.”

“Con là chồng, có chuyện này con sẽ là người đầu tiên biết, đúng không?” Hắn nhìn vợ, gấp vào trong chén cô một miếng cá, muốn cô ăn nhanh lên.

“Dạ. Mẹ, con không có mang thai.” Đây không phải lần đầu mẹ chồng nhắc tới chuyện con cái, nhưng lại là lần đầu tiên cô có chút xấu hổ mà trả lời, bởi vì hiện giờ tại đây còn có một người ngoài mà cô nửa đời không quen, cô đặc biệt cảm giác mình giống như một nàng dâu “thất trách”, cổ cô trở nên nặng trĩu.

Đối với Chu Hân Bội, dù sao cô cũng không có cảm giác quen thuộc như người của Đoàn gia, hơn nữa tuy rằng gần đây thường gặp mặt trong nhà, nhưng thật ra hai cô gái lại không có nhiều chuyện để có thể tán gẫu. Không biết có phải là do tự cô có “chướng ngại tâm lý” hay không, cô luôn loáng thoáng cảm thấy đối phương không muốn nói chuyện nhiều với cô lắm, hoặc là lời nói nói ra còn có chứa dụng ý khác.

Aizz, không ngờ tới đời này cô khó được có lúc hiểu được nhìn sắc mặt, đối tượng lại là mối tình đầu của chồng...

“Như vậy à, được rồi... Không sao cả, vừa mới kết hôn, việc này không vội.” Hà Bích Châu cảm thấy có chút có lỗi đối với nét mặt cứng đờ của con dâu, tuy rằng mình rất muốn ôm cháu nhưng cũng không muốn có ý tạo áp lực với cô.

“Mẹ Đoàn rõ ràng rất nôn ôm cháu.” Chu Hân Bội lại chọn vào lúc này mà nói tiếp với một vẻ mặt ngọt ngào hồn nhiên, lại cổ vũ người đàn ông bên cạnh với giọng điệu hoạt bát. “Bồi Nguyên, anh phải ráng sức hơn, đừng làm ẹ Đoàn thất vọng.”

Cô ta vỗ vỗ bờ vai của hắn. Giang Xuân Tuệ lại cảm thấy câu nói đó là nhắm vào chính cô.

“Hay là trước kia ở bên ngoài chơi bởi dữ quá, hiện giờ lòng có dư mà lực không đủ phải không?”

“Ăn cơm của em.”

Chu Hân Bội càng thêm nói giỡn, đổi lấy một ánh mắt lạnh của hắn. Nhưng mà nghe vào trong tai Giang Xuân Tuệ, lại có loại cảm giác như đang cố ý khiêu khích...

Cô cúi đầu ăn cơm, đem thức ăn nhồi vào miệng, như vậy sẽ không cần phải nói, không cần nhìn, không cần làm bộ cười...

Chán ghét! Cô chán ghét cảm giác phải dùng sức nén cơn buồn bực này, tất cả cảm xúc đều trở nên không rõ ràng, muốn biết câu trả lời cũng không thể trực tiếp hỏi, bởi vì người đó không chỉ dính dáng tới chính cô, mà là toàn bộ người trong nhà. Nếu cô không muốn biến thành bà vợ hay ghen chuyện bé xé ra to, thì trước khi người phụ nữ kia làm ra những hành động hoặc nói ra những lời nói xấu xa một cách rõ ràng, cụ thể, cô cũng không thể dùng “cảm giác” của chính mình để nói cái gì được, những cảm giác này đều là suy đoán không chứng cứ.

Nhưng để cho người yêu mới tình đầu của chồng mình xuất hiện trước mắt mỗi ngày, lại trước mặt cô chế nhạo chuyện phòng the tư mật của hai vợ chồng bọn họ với giọng điệu thoải mái như vậy, người làm vợ như cô làm sao có thể “vô cảm”, giả bộ chính mình không nhìn thấy, không nghe thấy được...

Không, cô không làm được!

Giang Xuân Tuệ nhin cả buổi tối, mãi đến lúc Chu Hân Bội rời đi, cô cùng Đoàn Bội Nguyên trở lại phòng ngủ, cô mới không nhin được thổ lộ sự không vui trong lòng với chồng, còn nói hết sức nhẹ nhàng, không “sâu sắc” giống như cảm thụ trong lòng.

Cô tưởng rằng có lẽ người đàn ông này có thể hiểu được cảm giác của cô, giải đáp sự nghi hoặc mơ hồ trong lòng cô. Dù sao hắn yêu cô, lại rất hiểu rõ con người Chu Hân Bội...

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi đó.” Kết quả, hắn nghe xong nửa ngày, cũng chỉ nói một câu nhẹ nhàng bằng giọng như vậy, hơn nữa còn lộ vẻ mặt ung dung “chế giễu”.

Mặt cô cứng đờ, không cười nổi. Gần đây, hình như sắc mặt, tính tình hai người bọn họ càng lúc càng “đổi chỗ” cho nhau, đặc biệt lúc nói đến “Chu Hân Bội”, sự khác biệt lại càng rõ ràng.

“Cô ấy chỉ như em gái của anh, em mới là bà xã của anh.” Hắn cố ý xoa loạn tóc vợ, vốn là muốn chọc cô cười, làm cho tâm tình cô thả lỏng, an tâm một chút, không ngờ rằng lại khiến cô càng thêm “xúc động”.

“Ha, ha.” Cô vung tay hắn ra, cười to hai tiếng.

“Ha, ha” Nghe ra không chỉ có cố ý, mà còn rất châm chọc nha!

“Anh Đoàn, chẳng lẽ anh chưa từng quen qua cô ta? Hay là lúc quen nhau chưa có nắm tay, hôn môi, phát sinh quan hệ thân mật nào hết?” Thấy hắn hình như hoàn toàn không hiểu được tâm tình của cô, những hòn đá vụn ở trong lòng cô liền lăn rồi đâm ra ngoài da, biến thành từng cây gai bén nhọn, trực tiếp bày ra tư thế “ra trận”.

“Có thì thế nào?” Hắn vẫn tỏ thái độ lơ đãng, hào phóng thân nhiên thừa nhận quan hệ trong quá khứ của hai người. Hắn và Chu Hân Bội bắt đầu quen nhau từ cấp ba đến năm thứ hai đại học thì chia tay, những năm thanh xuân tuổi trẻ, không phát sinh cái gì mới là lạ.

“Phụ nữ từng lên giường với anh còn có thể kêu “em gái” ? Anh đi hỏi thử coi có người anh trai bình thường nào sẽ lên giường với em gái mình, đó là loạn luân!” Cô càng nói càng nóng, từ ngữ nói ra càng lúc càng sắc bén, chính là muốn xé lấy sợi dây thần kinh vô tư kia trong đầu hắn, chán ghét cái loại quan hệ vợ chồng “nửa thật nửa giả” này.

Nghe qua thì rất chín chắn, rất lý trí, phảng phất như hiểu thấu đáo thất tình lục dục giữa con người, mới có thể đem tình yêu vốn có tăng lên tới một mức độ tâm hồn cao hơn khác, nhưng trên thực tế, coi tình nhân từng lên giường qua thành “anh trai em gái”, nói ra căn bản chính là đạo lý rầm chó không kêu! Bằng không cô và Chu Hân Bội biến thành quan hệ gì? Chị em tốt cùng sống chung với một người đàn ông sao?!

Cô càng nghĩ càng khó tiếp nhận, đặc biệt những lúc cô phải thấy “em gái” luôn luôn quần quýt bên người chồng cô...

“Đừng cố tình gây sự được không, em cũng không thấy mẹ anh đối xử với Hân Hân tựa như con gái sao?” Hắn cười khổ trấn an, hơi chút bị dọa bởi cô trở nên “cảm xúc hóa”, có điều trong lòng hắn vẫn coi câu hỏi sắc bén của cô thành ghen, làm nũng, có thể hiểu được tất cả đều là bởi vì cô quá yêu hắn, cho nên mới sẽ “coi trọng” mọi hành động, cử chỉ của Chu Hân Bội, ở trong lòng tưởng tượng thái quá như vậy.

Nam nữ chia tay cũng chỉ có thể làm kẻ thù sao? Hân cũng không cho rằng như vậy, cũng rất ít khi trở mặt cùng với phụ nữ từng chia tay, bình thường là hảo tụ hảo tán, đường ai nấy đi, cũng miễn cho ngày sau không cần thận gấp lại sẽ ảnh hưởng tâm tình. Về phần Chu Hân Bội, hân thừa nhận trường hợp này là có vẻ đặc thù, nhưng cho dù hân đối xử với cô ta so với phụ nữ khác tốt hơn chút, thì điều đó cũng tuyệt đối không phải bởi vì yêu, điểm ấy nội tâm hân hiểu rất rõ ràng.

“Phải, hai mắt em đều thấy vô cùng rõ ràng, mấy người tựa như người một nhà, ngồi chung nói chuyện vô cùng vui vẻ!” Cô vẫn hờn dỗi cãi lại, nghĩ rằng đúng là do người phụ nữ kia hoà thuận vui vẻ ầm áp với một nhà bọn họ như vậy, cô mới ảo não phiền lòng!

“Xuân Tuệ...”

“Em đi tắm rửa.” Rống... Không nói nữa! Càng nói càng cảm thấy mặt mày của mình càng xấu, hiện tại ở trong mắt hân chắc là như cạp mẹ quỷ rống quỷ kêu rồi.

Kỳ thực cô không hề thích cảm giác cãi nhau với hân, bởi vì cãi nhau với người trong lòng, cho dù thắng cũng không vui vẻ gì, chính bản thân cũng đau lòng không ít, cho nên vẫn nên đi tưới nước, bình tĩnh một chút thử coi.

“Anh giúp em kì lưng.” Hân hưng trí bưng bưng đi theo ở phía sau.

“Anh dám theo vào nhất định phải chết!” Cô ngoái đầu lại trừng, cảm thấy người đàn ông này thật sự là thích đập mìn mà! Cũng không coi thử coi hiện giờ đang ở trong tình huống nào, cô còn có tâm tình hỉ hả cùng hân tắm uyên ương sao?

Thở dài! Cô bước bước dài hơn nữa tiến vào phòng tắm.

Đoàn Bồi Nguyên nhìn bóng lưng nổi trợn lồi đình của vợ, thoải mái mỉm cười.

Vì bà xã thân yêu, hân sẽ chứng minh đạo lý “sự tại nhân vi (việc thành hay không là do người làm)”, vượt lửa qua sông cũng sẽ không tiếc a!

“Anh đến đây, bà xã...”

Tình huống cũng không có chuyển biến tốt đẹp.

Ngày lại qua ngày, Chu Hân Bội không chỉ không thay đổi thói quen mỗi ngày đến Đoàn gia báo danh, thậm chí còn có thể cùng Hà Bích Châu, vốn đã có thể có thể ra ngoài hoạt động, đi uống trà chiều, dạo phố, ngắm triển lãm nghệ thuật...

Sau đó vào một buổi tối, Giang Xuân Tuệ thấy được hình ảnh ầm áp: người phụ nữ kia kéo mẹ chồng, bên cạnh còn có chồng cô, ba người cùng nhau xách theo bao lớn bao nhỏ lên xe trở về...

Tầm mắt cô trống rỗng, đột nhiên cô có loại ảo giác là mình bị người khác thay thế. Là cô hay là cô ta? Rốt cuộc trong hai người ai mới là con dâu nhà này, vì sao từ xa xa nhìn thấy ba người bọn họ, trong lòng cô sẽ có cảm giác mình rất dư thừa?

Nếu năm đó Đoàn Bồi Nguyên không có chia tay Chu Hân Bội, hình ảnh ầm áp đến nỗi làm ỉu cô có chút chưa xót trước mắt này, có lẽ sẽ trở thành sự thật rồi. Cô đau khổ thầm nghĩ, lại cố áp chế nỗi buồn khổ này xuống tận đáy lòng, tiến lên cười nghênh đón bọn họ...

“Mẹ, mọi người đã trở về... chơi vui không?”

Cô chán ghét việc phải lừa dối chính mình nhưng lại không thể không che giấu tâm tình chân thật của mình bởi vì nếu nói ra thì sẽ giống như kẻ phá đám, khẳng định sẽ làm mọi người đều trở nên không vui.....

A, không biết tự lúc nào, thế nhưng cô lại biến thành người phụ nữ đức hạnh, biết lấy đại cục làm trọng như vậy, xem ra hôn nhân thực sự làm cho con người ta trưởng thành!

Qua hai ngày, Đoàn Ngự Minh xuống miền Nam thăm hỏi một người bạn cũ bất ngờ phải nằm viện. Ngày này cũng đúng ngay là ngày Hà Bích Châu hẹn đi bệnh viện tái khám, vì phải cùng đi bệnh viện với mẹ chồng, trước đó Giang Xuân Tuệ đã sớm xin nghỉ làm.

Mười một giờ rưỡi trưa, cô nhận được điện thoại của chồng...

“Kiểm tra sao rồi?” Vừa họp xong, hần liền gọi điện thoại ngay hỏi thăm tình hình.

“Không biết, em không đi bệnh viện.” Giọng nói của cô hữu khí vô lực, thiếu đi cái sức sống sôi nổi mà ngày xưa khi cô nhận được điện thoại của chồng, trên thực tế gần đây cả người cô càng lúc càng gần như vô lực.

“Vì sao?”

“Mẹ nói Hân Hân sẽ đi với mẹ, bảo em ở nhà nghỉ ngơi là được rồi.” Nhắc tới “ngôi sao” kia, nét mặt của cô cũng rất ảm đạm, buổi sáng ăn mặc chỉnh tề xong, mẹ chồng mới báo cô tin này, bảo cô khó lắm mới được nghỉ, cứ thoải mái ở nhà nghỉ ngơi cả ngày.

“Cho nên em có ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi không?”

Ngoan ngoãn? Ý là cô lỗ mãng sao! Bình thường cô có đi ra ngoài làm chuyện xấu gì đó, cho nên phải ở nhà mới được coi là ngoan sao?!

“Không có, đang dạo phố, em muốn thừa dịp cơ hội tốt này mà tha hồ phá sản nghiệp nhà anh, quét nát thẻ tín dụng anh cho em, thì sao?” Gần đây cô giống như một đứa nhỏ ngỗ nghịch, muốn cãi lộn cho đã!

“Các bạn hội viên thân mến, sinh nhật văn phòng phẩm OO lại đến rồi, để cảm ơn các bạn nhiều năm qua luôn ủng hộ và trân trọng, văn phòng phẩm OO...”

Cô há hốc mồm, nghe thấy từ quầy bán phát ra lời quảng cáo vang dội, cô không nghĩ tới ông trời không giúp cô đến mức độ này!

Mất bò mới lo làm chuồng, cô bịt điện thoại lại, từ phía đối phương đã truyền đến một trận cười nhẹ... Tiếng cười càng lúc càng lớn tiếng...

“Thật sự là vất vả cho em, muốn ở chỗ bán văn phòng phẩm quét nát thẻ anh đưa cho em cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.” Hần thực sự là bị cô gái này đánh bại rồi... Sao ngay cả đối cô cũng đáng yêu như vậy, đi ra ngoài shopping mà còn dạo tiệm bán văn phòng phẩm!

“Điều này không cần anh lo lắng, em sẽ làm hết sức.” Cho rằng người ta không có bán bút siêu đắt sao?! Nếu như vậy cô sẽ thực sự quét mua mười mấy cây bút Vạn Bảo Lộ... Í? Là Bảo Lộ hay là Bảo Long? Bảo Long hình như là thức ăn cho chó*...

*ở đây chơi chữ Vạn Bảo Long - : bút Montblanc, Bảo Lộ - : thức ăn cho chó Pedigree

Aizz quên đi, các bạn nhỏ cũng dùng không được, vẫn là mua hai tá bút chì là được rồi.

Thấy cô trầm mặc thật dài, Đoàn Bồi Nguyên đoán vợ yêu không biết lại suy nghĩ cái chuyện lộn xộn gì nữa, nhưng mà cô không muốn ở nhà, ngược lại lại làm cho hần nhớ tới một chuyện...

“Mấy ngày hôm trước mẹ có hỏi chuyện chúng ta dọn ra ngoài ở, anh vẫn thấy ở nội thành có vẻ tiện hơn, em thấy sao?”

Cô ngẩn người ra, thiếu chút nữa đã quên chuyện ở biệt thự ba tháng là có thể dọn ra ngoài, chớp mắt đã không còn đến nửa tháng nha!

Ban đầu, cô cảm thấy ở nơi nào cũng đều không sao cả, tuy rằng việc đi lại không quá tiện, nhưng không khí vùng núi tốt, cô cũng thích ba mẹ chồng, lão quản gia và những người trong nhà khác. Nhưng hiện giờ có thêm một người “khách quen”, không biết ngôi sao kia còn có thể ở Đài Loan “sáng” bao lâu, nói thật, cô không muốn thường xuyên nhìn thấy vàng sáng chói hại mắt kia mấy, cũng không hy vọng người phụ nữ đó quá thường xuyên xuất hiện trước mặt chồng mình...

“Vậy dọn ra ngoài đi.” Cô đưa ra một quyết định ích kỷ, muốn độc chiếm toàn bộ thời gian sau khi về nhà của hần, hy vọng hai người có thể có được một cái không gian hoàn toàn riêng tư.

“Được, anh nói với mẹ, mấy ngày này em nếu rảnh thì bắt đầu dọn đồ đi, hai ngày nữa anh sẽ dẫn em đi coi nhà, nếu thiếu cái gì thì bảo anh. Có lẽ chúng ta sẽ không ở đến cuối tháng, bởi vì tháng sau có vẻ bận, cho nên anh muốn dọn ra trước.” Trên cơ bản thì nhà của hần đầy đủ mọi thứ, cho dù trực tiếp vào ở cũng không thành vấn đề.

“Ừm.” Giọng nói lên tinh thần một chút, cô chờ mong cuộc sống sau khi dọn ra ngoài ở, chắc là có thể thoát khỏi tâm tình buồn bực trong hơn nửa tháng qua, không cần nghe thấy, nhìn thấy sao chiếu đầy trời nữa.

“VẬY... Buổi trưa anh có muốn cùng đi ăn cơm không?” Cô vui vẻ muốn có buổi hẹn ăn cơm trưa ngọt ngào với ông xã.

“Xin lỗi, anh có hẹn rồi.” Hấn nhìn thời gian trên đồng hồ, gần như đã sắp phải chuẩn bị xuất phát.

“Đừng gấp, vậy em trở về nhà mẹ em để cùng mẹ ăn là được rồi.” Hơi chút thất vọng, nhưng nghĩ đến những ngày sau khi chuyển nhà, cô vẫn còn rất vui vẻ. Ai biết ông xã nhà cô là người bận rộn có sự nghiệp vĩ đại cơ chứ.

“Được, nếu anh tan tầm sớm một chút, sẽ đi qua rước em cùng nhau về nhà.”

“Ừ, bye.” Cúp điện thoại, cô thử tưởng tượng đến hình ảnh hạnh phúc cô và ông xã tay trong tay cùng nhau về nhà, không kìm được cười ngây ngô một lát, sau đó mới gọi điện thoại ẹ mình.

Lại nói tiếp cô thân làm con gái thật bất hiểu, tháng đầu gả đi bởi vì bệnh tình của mẹ chồng, cô ở trường, ở nhà hai nơi đều bận rộn. Sau đó lại bởi vì sống quá hạnh phúc, cả ngày cô chỉ nghĩ đến chồng yêu, trở về nhà là lập tức dính với hấn cùng một chỗ, trong lòng hoàn toàn không chứa chuyện khác. Chỉ có lúc tìm không thấy người ăn cơm, tâm tình khổ sở như lúc này cô mới có thể nghĩ đến mẹ, rất muốn về nhà mẹ ăn bữa cơm nóng...

“Cái gì? Mẹ không ở nhà! Cùng ba đi chơi ở Hoa Liên... Con không muốn ăn khoai Hoa Liên[1], con muốn ăn cơm mẹ nấu a...”

Ông trời cũng quá tuyệt đường của cô, vì sao hôm nay vận thế của cô “hên” như vậy a!

[*] Bút Montblanc

Thức ăn cho chó Pedigree

[1] Thành phố Hoa Liên là thủ phủ của huyện Hoa Liên, Đài Loan. Thành phố nằm ở bờ biển phía Đông của Đài Loan, khá thanh bình, là một trong những thành phố du lịch. Một trong những đặc sản ở đây là khoai Hoa Liên, một loại bánh ngọt làm từ khoai ở đây.

10. Chương 10

Kết quả, trưa nay Giang Xuân Tuệ đến nhà hàng Pháp nơi Tiểu Ngư làm để dùng cơm. Buổi chiều, cô hẹn em gái, hôm nay không phải lên lớp, đi ăn cơm để tận dụng thẻ tín dụng của ông xã, cũng vừa ôn lại lần đầu gặp mặt “kỳ ngộ” với Đoàn Bồi Nguyên, gọi những món giống như hôm ấy, tình tế nhấm nuốt tư vị từng hồi ức.

“Chị, gả vào hào môn có phải rất hạnh phúc hay không? Mỗi ngày đều có thể có thịt cá, ăn đồ ăn ngon giống như vậy.” Em gái Giang hăm mộ nhìn chị gái, trong miệng nhai những món nhân gian mỹ vị mà cô khó có dịp nếm được.

“Mỗi ngày ăn như vậy, sẽ rất nhanh chóng béo.” Cô cười nhìn em, thật lâu rồi không có cùng em gái ngồi cùng bàn ăn cơm, cảm giác rất vui vẻ.

“Aizz ~ chị là hạnh phúc đến chóng mặt thì có, nhìn chị vừa ăn vừa cười, có phải miếng bít tết này làm cho chị nghĩ đến kỷ niệm ngọt ngào nào phải không?”

Bị em gái nói trúng tâm sự, Giang Xuân Tuệ thẹn thùng cười. “Đây là nơi chị với anh rể em lần đầu gặp nhau.”

“Thật tình cờ... Ừa? Không phải là bởi vì chị đi tìm anh ấy nói chuyện đất đai mới quen nhau sao?”

“À à, đúng rồi, là lần đó nói xong, anh ấy thuận tiện mời chị tới đây ăn cơm.” Cô cười ha ha, vội vàng “gió chiều nào che chiều ấy”, thiếu chút nữa đã lòi ra!

“Oa, lần đầu tiên gặp mặt đã dẫn chị đến nhà hàng đắt tiền như vậy... Nơi đây phải là nơi để cầu hôn mới đúng.”

Giang Xuân Tuệ âm thầm cả kinh, cô nghĩ rằng em gái mình thật đúng là “thần cơ diệu toán”, thuận miệng nói ra thôi cũng có thể nói trúng chuyện “không thể cho ai biết”.

“Nếu cô đồng ý gả cho tôi, hợp đồng thuê mướn của miếng đất kia có thể vô điều kiện kéo dài một năm, tiền thuê miễn toàn bộ...” Cô hồi tưởng lời chồng mình nói ngày đó, câu đó chắc cũng coi như là một lời “cầu hôn” có vẻ đặc biệt. Cho dù như thế nào, nhớ tới ông xã yêu dấu, mặt Giang Xuân Tuệ liền lộ ý cười tràn trề.

“Chị, chị nhất định phải giám sát anh rể chặt chẽ một chút nha, người đẹp trai lại nhiều tiền như anh ấy, bên ngoài chắc chắn có rất nhiều phụ nữ chờ làm kẻ thứ ba chen chân.” Em gái Giang vừa cắt bít tết, vừa đưa ra lời nhắc nhở.

Giang Xuân Tuệ bỗng nhiên ngẩn ra, thật khéo lại bị em gái điểm trúng “huyết đạo”, chạm đến nỗi ưu tư trong lòng cô.

Bên ngoài sao? Sao cô cảm thấy trong nhà còn có người phụ nữ còn làm cho người ta lo lắng hơn...

“Anh ấy sẽ không đâu. Tuy rằng trước kia anh rể của em rất trăng hoa nhưng hiện giờ rất chung tình với chị.” Cô cười yếu ớt, muốn tin tưởng vào tình cảm của chồng mình, không nghi kỵ, chỉ làm ình sinh lòng nghi ngờ ám quỵ.

“Hồng rồi hồng rồi... Có loại ý nghĩ hờn nhiên này như chị chính là bước đầu dung túng đàn ông đi ra ngoài, chị thật không hiểu đàn ông!” Em gái Giang thân là cô gái hiện đại, cảm thấy kiểu phụ nữ truyền thống như chị gái, quan niệm hoàn toàn không theo kịp thời đại, càng không nói đến việc theo kịp tốc độ thay lòng đổi dạ của đàn ông.

“Phải không?” Giang Xuân Tuệ bị em gái nói như vậy, sự ưu tư trong lòng vốn đã muốn mạnh mẽ bỏ ra lại bắt đầu rục rịch, cô không nhận được nhớ tới ánh mắt chồng nhìn người phụ nữ kia, bộ dáng mỉm cười với cô ta, hình ảnh ảm áp cùng về nhà với cô ta...

“A có điều anh rể đương nhiên không phải là đàn ông bình thường! Anh ấy kiên định, tựa như loại tàu biển lớn chạy trên hải dương a, gặp sóng gió vẫn không chòng chênh mà tiếp tục thẳng tiến, chứ không giống như bè trúc, thuyền nhỏ, mới chút sóng nhỏ đánh lại là đã lật, đúng không?” Thấy sắc mặt chị mình ngưng trọng, em gái Giang biết chính mình nói lỡ, vội sửa lại khích lệ anh rể là nam tử hán đã gặp qua sóng to gió lớn, sẽ không dễ dàng say tàu như vậy.

Giang Xuân Tuệ mỉm cười, biết dụng ý ảm áp của em gái, cho dù trong lòng cô vẫn chưa hoàn toàn an tâm, nhưng cô không còn tiếp tục tự chui vào ngõ cụt nữa.

“Ăn nhanh đi.”

Hai chị em tiếp tục thưởng thức mỹ thực, sau đó cô lại cùng em gái về nhà hàn huyên một lát rồi gọi điện thoại cho ông xã...

“Hôm nay có lẽ anh không thể qua đón em được, chắc phải tăng ca đến sau chín giờ mới có thể về được.” Hần ấy nãy nói, tuy rằng cũng rất muốn về sớm một chút gặp bà xã, nhưng phía sau còn có một đồng việc chờ hần.

“Không sao đâu, em nói anh nghe, tự mình em trở về được mà...” Bởi vì mẹ cũng không có ở nhà, cô đang chuẩn bị về nhà chồng sớm nên cô hoàn toàn có thể thông cảm cho lượng công việc của chồng mình luôn vượt qua so với của người bình thường.

Vì thế chưa tới năm giờ, Giang Xuân Tuệ đã trở lại biệt thự, mẹ chồng đã về nhà nghỉ ngơi, may mắn là... Chu Hân Bội không ở nhà! Nghe nói là sau khi đưa mẹ chồng về, cô ta lập tức rời đi.

Cô biết nghĩ như vậy là có chút không nên, nhưng cô thực sự rất vui vì đêm nay trên bàn cơm thiếu đi sự tồn tại của người phụ nữ kia. Tuy rằng chồng cũng không có ở nhà, nhưng mà còn có ba mẹ chồng làm bạn, hiếm khi được hưởng thụ một ngày hoàn toàn không phải thấy người phụ nữ kia, bữa cơm này cô thật sự ăn rất ngon miệng.

Mười giờ hai mươi phút tối, Đoàn Bồi Nguyên còn chưa về nhà. Bởi vì đã quá giờ mà hân nói tan tầm, cô hơi lo lắng, sợ hân có gặp phải chuyện gì hay không cho nên cô gọi điện thoại cho hân...

“Vẫn còn đang tăng ca sao?”

“Không có, anh với Hân Hân ở bên ngoài, xin lỗi, anh quên gọi điện thoại cho em.” Giọng nói của hân mang theo ảo não và áy náy nhưng cô chỉ nghe thấy câu đầu...

“Vì sao hai người sẽ cùng một chỗ?” Ngực cô cứng lại, vừa kinh ngạc vừa buồn!

“Cô ấy đột nhiên tới tìm anh, tâm tình không tốt lắm, hình như ở nước Mỹ xảy ra chút chuyện, anh sợ một mình cô ấy sẽ xảy ra chuyện nên cùng cô ấy ra ngoài nói chuyện một chút, sẵn tiện ăn chút gì đó rồi mới trở về, em ngủ trước đi, không cần chờ anh.” Đường như hân di chuyển, đi đến nơi yên tĩnh chút ôn nhu giải thích với cô.

Trước khi kết thúc tăng ca, Chu Hân Bội đột nhiên tới tìm hân, nét mặt khổ sở, tinh thần lại sa sút, vành mắt đỏ. Cô hỏi hân có thể cùng cô đi ra ngoài hít thở không khí hay không, cô không muốn một mình trở về phòng...

Đương nhiên không thể để ột mình cô trở về phòng. Kinh doanh ngành khách sạn, sợ nhất là có khách ở trong phòng làm ra chuyện ngu xuẩn gì đó, đến lúc đó không chỉ phải mời đạo sĩ đến làm pháp trừ tà mà còn phải tăng số bảo vệ để chặn phóng viên rồi kêu phòng PR tin tức, phiền phức nhất chính là tai tiếng xấu, không bằng hân mời cô đi ăn bữa đêm thì có lẽ sẽ bớt việc hơn, cho nên hân mới dẫn cô ăn cơm gần đó, dù sao bữa tối hân cũng chưa ăn bao nhiêu... Đương nhiên, trong đó vẫn có liên quan một chút đến tình bạn giữa hai người.

“...” Đầu bên đây điện thoại không có âm thanh. Giang Xuân Tuệ không phản bác. Cô phân không rõ loại cảm xúc ngạnh ở ngực là gì, nó khiến cô buồn bực nói không nên lời.

Cô không thể hiểu nổi toàn bộ ý nghĩ trong đầu chồng mình, lấp đầy trong đầu cô là vẻ mặt nhu nhược của người phụ nữ kia, xuất hiện trước mặt chồng mình để kiếm người an ủi. Lần này không có những người khác... Chỉ có hai người bọn họ, hân và cô ta cùng nhau ngồi ở bàn ăn, trò chuyện quá khứ của họ, dùng ngôn ngữ mà chỉ bọn họ mới hiểu...

Không phải bởi vì tán gẫu rất vui vẻ, rất say sưa, cho nên ngay cả gọi điện thoại cho cô hân cũng quên?

“Yên tâm, anh sẽ không uống rượu, một giọt cũng sẽ không đụng vào.” Hân trêu ghẹo nói, cho rằng vợ trầm mặc là do phụ nữ vốn thích ăn dấm chua (ghen) nhưng cũng không biết được giọt dấm chua lần này đâu chỉ làm lòng cô chua xót hoàn toàn mà còn dần dần ăn mòn cảm giác an toàn trong cô, khiến cô cảm thấy tình yêu đang chịu sự uy hiếp.

“Được, vậy anh trên đường cẩn thận.” Giọng nói của cô nghe ra thì thật bình tĩnh nhưng sau khi gác điện thoại, tâm lại treo ở một đầu khác.

Chồng và người yêu mỗi tình đầu ở cùng nhau, cô còn ngủ được sao?

A, không ngờ rằng người phụ nữ kia không xuất hiện tại trong nhà nhưng trái lại lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh hân. Mà nguyên bởi vì không phải gặp người phụ nữ đó mà cô lại vui vẻ, cô có giống đứa ngốc hay không?

Cô nhìn bóng mình trong gương, tự giễu cười. Nhưng mà ngẫm lại cô Chu kia, cũng thật sự là người phụ nữ làm người ta không hiểu nổi, cô ta ngàn dặm xa xôi từ nước Mỹ trở về đây, mỗi ngày chạy đến Đoàn gia, chẳng lẽ cũng chỉ để ôn chuyện với hàng xóm cũ sao? Hay là có mục đích riêng...

“Chị, chị nhất định phải giám sát anh chặt chẽ một chút nha, người đẹp trai lại nhiều tiền như anh ấy, bên ngoài chắc chắn có rất nhiều phụ nữ chờ làm kẻ thứ ba chen chân.”

“Lời nói bậy” không nên nhớ tới kia, nhưng lại lủi tiến đầu óc cô ngay tại thời khắc yếu ớt không chịu nổi này, làm đau đớn lòng người, hại người ta càng trở nên không yên bất an...

Con người sáng ngời trở nên buồn bã, cô nhận ra chính mình thế nhưng lại sợ nghĩ tiếp, cho dù đáp án gần ngay trước mắt, chỉ cần vén lên là rất rõ ràng, cô cũng muốn nhắm mắt lại làm bộ như không nhìn thấy...

Đừng lo lắng, Giang Xuân Tuệ, bọn họ chỉ ăn bữa cơm mà thôi, mày cũng sẽ đi ra ngoài ăn cơm với bạn khác phái mà.

Đừng lo lắng, Giang Xuân Tuệ, mày không tin người phụ nữ kia thì cũng nên tin tưởng người đàn ông của mình chứ.

Đừng lo lắng, Giang Xuân Tuệ, người yêu mỗi tình đầu tính cái gì, mày là vợ anh ấy cưới hỏi đàng hoàng nha.

Thực sự... Không cần lo lắng...

Mở mắt ra, cô tin tưởng đợi đến sau khi dọn ra ngoài, những sự quấy nhiễu đáng ghét này đều sẽ biến mất.

Vài ngày sau, Giang Xuân Tuệ đã đem đồ cá nhân dọn tới nhà trong nội thành trước. Hai ngày này, cô rảnh rỗi thì sẽ đến đây làm quen với hoàn cảnh. Cô vừa thu dọn lại đồ của mình, vừa điều chỉnh lại trang trí trong nhà, biến nhà ở này từ “nhà một người” thành cấp thành tổ ấm hai người.

Hôm nay, Đoàn Bồi Nguyên cũng cùng vợ thu dọn lại đồ đạc ở trong nhà. Bởi vì đây vốn là chỗ hẩn ở, cho nên đồ đạc hẩn muốn di chuyển cũng không nhiều, phần lớn là chuyển vị trí để chừa không gian cho vợ.

Tám giờ tối, nhìn phòng khách đã dọn dẹp xong xuôi, Giang Xuân Tuệ vừa lòng phỉ phỉ tay, ngả cả người trên sofa...

“A... Rất muốn dọn tới đây sớm một chút nha.” Cô ôm gối ôm lớn, chờ mong hét lên, đó chính là nguyện vọng mơ ước mà nội tâm cô thét lên một hồi.

“Tuần sau không phải là dọn tới rồi sao.” Hẩn bưng cái cốc ngồi xuống, cười nhìn bộ dáng đáng yêu lẩn qua lẩn lại ở trên sofa của vợ, thực không ngờ cô sẽ thích nhà này như vậy, chỉ sợ người không biết chuyện sẽ nghĩ lầm lúc trước là hẩn ép cô ở trên núi.

“Còn có một tuần a...” Cô cảm thấy rất chậm nha, vừa nghĩ đến việc còn có thể nhìn thấy “người khách quen” kia thêm mấy ngày, cô đã muốn xé lịch cho đến ngày nào đó.

“Thích nơi này như vậy, đêm nay có muốn ở lại đây qua đêm không?” Ánh mắt hẩn chớp động, dung mạo anh tuần đến nỗi giống kẻ phạm tội lộ nộ cười khê, phảng phất giống như là nam sinh xấu muốn dụ hoặc thiếu nữ ngây thơ.

“Có thể chứ?” Cô ngồi bật dậy, mắt sáng trong như nước nhìn hẩn.

Cô không sợ bị hẩn lừa, chỉ sợ hẩn bị người khác bắt cóc đi.

“Đương nhiên, đây là nhà của chúng ta, vất vả sắp xếp xong rồi, cũng nên ở thử coi sao.” Hẩn sờ sờ khuôn mặt hồng nhuận kia, trong lòng nổi lên một trận sung sướng. Chỉ nhìn cô vui vẻ như vậy thôi, ngày mai hẩn dọn tới cũng được.

Đúng vậy, không bằng dọn vào trước hai ngày, dù sao cũng đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa rồi, hơn nữa ở đây cách chỗ làm của bọn họ cũng gần hơn... Hẩn mỉm cười, đột nhiên có chút chờ mong cảm giác ôm bà xã lên giường.

“Ừm, em muốn ở đây.” Hôm nay không cần phải trở về, nghĩa là cô không cần phải gặp “ngôi sao kia”, mà hẩn lại ở bên người cô... YA!

Cô nhào vào trong lòng hẩn, vui vẻ đến nỗi suýt chút nữa đụng rớt cốc sứ trong tay hẩn.

Đêm nay là thế giới hai người của cô và ông xã.

Lát sau, Đoàn Bồi Nguyên gọi về biệt thự, nói với mẹ mình là đêm nay bọn họ không về “quân doanh”.

Giang Xuân Tuệ vốn hơi lo lắng là mẹ chồng sẽ không vui mấy nên cô hơi căng thẳng đứng ở bên cạnh “nghe giảng”, kết quả Hà Bích Châu chẳng những lập tức đồng ý, còn sang sảng cười ha hả, nói bọn họ cứ việc ở lại bên ngoài, ngủ cho ngon.

“Cụng ly!” Hai vợ chồng lấy nước ngọt làm rượu giơ lên uống. Hấn cười cô giống như con nít, thích ăn đồ ngọt và đồ ăn vặt.

Buổi tối bọn họ ai cũng không muốn ra khỏi cửa, vì thế gọi pizza ăn, hầu như cả buổi tối hai người nằm ở trên sofa, dính với nhau rất ngọt ngào, từ coi phim Hàn đến album ảnh, rồi lại chuyển qua đài điện ảnh.

Phim nhựa đêm khuya tựa hồ đều mang theo chút tình tiết kích thích, nam nữ nhân vật chính trong màn ảnh lãng mạn ôm hôn, một lát lại chuyển thành kịch tình...

Đoàn Bồi Nguyên ôm lấy vợ yêu tú sắc khả cơm[1], khắp thân thể cô lại thơm mùi hương lan, làm sao hấn có thể an phận, đương nhiên sau khi ngắm nhìn một lát thì hấn liền sờ lấy cô gái trong lòng, theo bản năng mà gỡ trò, hôn lấy cặp môi đỏ mang theo vị ngọt kia, thân nạt mút lấy, khiêu khích qua lại. Bàn tay to dọc theo dáng người thướt tha, chậm rãi leo lên, cách quần áo âu yếm vùng mẫn cảm của cô, chỗ bị đụng qua đều mang đến cho cô từng trận run rẩy tinh tế...

Cô từ từ nhắm hai mắt, dần dần xụi lơ ở trong lòng chồng mình, hai tay cũng thoải mái mà vuốt ve đùi của hấn, sự đụng chạm tràn ngập sự gợi cảm và ám chỉ, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hấn từ lòng bàn tay xuyên thấu qua vải dệt, làm ấm áp cô.

Cô ngưỡng mặt lên, neho mắt lại, thích được hấn ôm, để cho hấn hôn, cảm giác thân cận đến mức gần như dung hợp làm một với người đàn ông này, không chỉ thân thể cô luôn nhiệt tình đáp lại hấn, trái tim cô cũng giống như nước sôi, sùng sục kích động bốc lên bong bóng...

Lúc này, cô cảm thấy chính mình được yêu, cưng chiều thật sâu, là duy nhất trong lòng hấn... Thứ không thể thay thế được. Khi trái tim của cô nóng lên vì hấn, cô tin tưởng tim của hấn cũng như thế, sôi trào vì cô.

Hấn cuồng dã hôn cô, nóng bỏng vỗ về chơi đùa đùa hoa nhỏ xinh đẹp quyến rũ trong lòng này, kéo cô kề sát thân mình, cảm nhận được mê luyến cùng khát vọng mà hấn đối với cô, hai trái tim cùng nhau điên cuồng nhảy lên, náo nhiệt ồn ào...

Rình rình...

Bên tai có tiếng chuông chói tai, chắc là tiếng động do tivi truyền ra, hấn miễn cưỡng kéo một bàn tay ra, tắt đi tiếng tạp âm phá hư không khí này.

Rình rình...

Tiếng chuông chói tai không có ngừng lại, ngược lại còn truyền vào tai hai người rõ ràng hơn.

“Điện thoại của anh.” Cô ý thức mơ hồ đẩy đẩy hấn. Người đàn ông hung tợn trừng chiếc di động đặt trên bàn, hiếm khi có lúc hấn sẽ giống như lúc này có suy nghĩ muốn đập hư nó đến như vậy.

Rình rình...

Nó không sợ chết vang “đến tận mây xanh”, ngừng vài giây, rồi lại quấy rầy một lần nữa. Vừa lúc rạng sáng qua khỏi nửa đêm mười hai giờ, hấn không thể không đưa tay ra kết thúc tiếng chuông âm ỹ này...

“Ai vậy?” Cô chú ý tới sắc mặt hấn khê biến mà nhìn chăm chăm di động.

“Hân Hân.” Hấn đánh mặt lại, buông cô ra, nghiêng người một chút tiếp điện thoại.

Bên cạnh, sắc mặt của cô lại đông tụ như sương, bỗng chốc lạnh hạ xuống tới băng điểm.

Nhìn một bên hấn nói chuyện điện thoại, vẻ mặt hơi lo âu vặn xoắn mi, tâm tình của cô tựa như một viên đá to đổ ào vào trong nước, nó sâu đến nỗi khiến người ta kéo không nhúc nhích, có sự suy sụp thật sâu cùng cảm giác vô lực...

Cô hít một hơi thật dài mà chính cô cũng chưa phát hiện, cảm giác đáng ghét tựa như bị người từ phía sau gõ một gậy vào đầu, ù tai tạm thời, trong óc không có cách suy nghĩ được cái gì.

Đoàn Bồi Nguyên nói điện thoại xong, nét mặt ngưng trọng rồi lại bất đắc dĩ mà quay đầu lại.

“Hân Hân uống say ở bên ngoài, làm bể cốc và mấy bình rượu trong quán người ta, chủ quán đã báo cảnh sát đến xử lý, cảnh sát gọi điện thoại đến bảo chúng ta đi đón người về.” Hân nói xong rồi vội vàng cúi đầu tìm số điện thoại luật sư.

Có lẽ hân cho rằng vợ sẽ rất hiểu chuyện mà tiếp thu chuyện hân chìa tay giúp đỡ bạn bè, cho nên ngay cả tầm mắt cũng không lưu lại lâu lắm trên người cô. Có điều lần này hân sai lầm rồi...

“Trong di động của cô ấy cũng chỉ có số điện thoại của anh sao?” Giọng nói cô lạnh như băng, hơi hơi chút kích động.

Kỳ thực cô còn muốn rống to lên! Nhưng mở miệng, cô mới phát hiện ngay cả hơi sức gầm rú mình cũng không có, hoàn toàn không gào giậm lên được.

“Xuân Tuệ?” Hân kỳ quái nhìn cô, cảm thấy giọng nói, biểu cảm này đều rất không giống cô.

“Anh... không thể không quan tâm cô ấy sao?” Cô bình tĩnh nhìn chồng, tay nắm chặt nắm đấm, toàn thân căng giống như dây đàn, áp lực tới cực điểm, cảm giác trong thân thể tích lũy một cơn cảm chấn, nhưng lại nửa cảm thấy mình rất hẹp hòi, rất ích kỷ, biết rõ cô gái kia một mình ở Đài Loan, hoàn toàn không có người nào khác để có thể cầu viện nhưng cô lại còn hỏi hân như vậy, hy vọng hân có thể dừng đi quản chuyện của người phụ nữ kia, đừng đem bóng dáng người phụ nữ kia tiến vào phòng này nữa.

“Em làm sao vậy?” Hân nắm bả vai cô, có chút lo lắng nhìn khuôn mặt là lạ kia.

“Không có gì, anh đi nhanh đi, một mình cô ấy ở bên ngoài gặp phải loại chuyện này chắc là rất sợ hãi.” Cô rũ hai vai xuống, ngữ khí trở lại bình thường. Cuối cùng cô cũng không thể nhẫn tâm “thấy chết mà không cứu” đối với một người đang cần giúp đỡ, hướng chỉ quan hệ người phụ nữ kia và hân lại “đặc thù” như vậy, muốn hân bỏ lại người kia mà mặc kệ là thật sự không thể nào.

Cô sửa lại quần áo bản thân, cho hân một nụ cười miễn cưỡng.

“Anh đưa cô ấy về khách sạn thì sẽ trở lại, rất nhanh.” Hân hôn hôn trán cô, trong lòng cảm thấy thật áy náy khi bỏ cô như vậy, nhưng tình huống trước mắt hân không đi xử lý không được. Một mặt là căn cứ vào giao tình trước giờ của bọn họ, mặt khác là dựa y như tình cảnh trước mắt, quả thật Chu Hân Bội rất khó tìm được người khác ra mặt giúp cô ấy giải quyết, hơn nữa nếu như bị mẹ hân biết hơn nữa đêm hân bỏ mặc Chu Hân Bội ở cục cảnh sát không lo, sau này nhất định cũng sẽ tưng kinh cho hân vài lần.

Chỉ nghĩ thôi mà lỗi tai hân đã phát đau, tốt nhất hiện tại vẫn phải ra ngoài một chuyến, loại trừ hậu hoạn. Có điều gần đây cô gái kia có phải rất thường hay “gây sự” hay không?

Lần trước đi ăn đồ, cô ta nói tới nói lui nửa ngày, trừ bỏ nhìn ra được tâm tình của cô ta không tốt, kỳ thực cũng không nói ra được trọng điểm vấn đề gì hết, cuối cùng hân vẫn không biết rốt cuộc ở nước Mỹ cô gái kia đã xảy ra chuyện gì, tóm lại đã xác nhận cô ta sẽ không ở trong khách sạn của hân làm ra việc ngốc, hân lập tức vội vã về nhà ôm bà xã, kết quả hiện giờ lại gây ra chuyện này...

“Ừ, lái xe cẩn thận một chút.” Giang Xuân Tuệ tiễn hân ra khỏi cửa, mỉm cười nhìn bóng lưng đi xa của hân, không biết vì sao cô đột nhiên cảm thấy rất bất an, rất khó chịu, cái loại cảm giác nhận phải uy hiếp lúc trước này lại sâu sắc thêm một chút, càng lúc càng giống cái động tối không đáy, vỡ ra một khe hở ở trong đáy lòng cô, từ đó phóng ra một đồng cảm xúc vừa nặng nề vừa tiêu cực, làm cho cô phải dùng sức hít thở, mới cảm thấy chính mình còn có thể thở được không khí thì mới vẫn còn sống.

Về mặt đồ đạc, cô đi trở về phòng khách, ánh mắt trống rỗng, cô ngồi yên. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy tất cả những điều này đều rất vớ vẩn!

Hiện tại sao vậy, ngay cả bọn họ đã dọn ra, cũng không vứt được bóng ma của người phụ nữ kia sao?

Thật không biết phải như thế nào thì mới có thể kết thúc hoàn toàn cái tình trạng khó khăn mà cô không thích nhưng lại không thể cự tuyệt này...

Thật chán ghét! Cô cảm thấy mình càng lúc càng khó nhịn khi phải tiếp nhận bất cứ quan hệ tồn tại nào giữa chồng và người phụ nữ kia, cho dù chỉ là gạt đầu chào một tiếng, cô cũng không muốn nhìn thấy hình

ảnh bọn họ mỉm cười nhìn nhau. Cô rất muốn xóa sạch hết toàn bộ quan hệ mà bọn họ vốn có, một chút dấu vết cũng không muốn lưu lại.

Nhưng điều này là không thể! Vì thế, lý trí của cô lại bắt đầu chỉ trích cô ghen tị vô cớ, cũng như cô càng lúc càng chán ghét mình lại ghen tị như vậy, nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa, cô vẫn không khống chế được lòng mình, vừa nghĩ đến chồng và người phụ nữ kia cùng nhau... Vừa nghĩ đến giọt lệ, nụ cười của người phụ nữ kia có lẽ sẽ lại lần nữa gọi lên ký ức mỗi tình đầu của hắn, kích động đóm lửa tình cảm trong lòng hắn...

Thật chán ghét! Vì sao cô không thể khống chế được đầu óc của mình, trong lòng cô luôn có cảm xúc giống như tuyệt vọng đang chậm rãi lan rộng, mà cô lại không còn sức để chống cự, không dám phản kích, chỉ sợ vừa sẩy tay, dường như cũng sẽ hủy diệt quan hệ của mình và hắn.

Tình yêu thì ra là thứ ngược đãi lòng người, làm cho người ta cảm thấy bất an, lo sợ, nghi hoặc như vậy sao?

Cô chưa từng trải qua tình yêu khắc sâu như vậy, đột nhiên cô có chút hoài nghi chính mình có thể thừa nhận nỗi tình cảm sâu khổ này không...

Kết quả hôm nay, mãi đến bốn giờ sáng Đoàn Bồi Nguyên mới trở về, nghe nói là Chu Hàn Bội luôn luôn cầm tay hắn vừa khóc vừa ồn ào, làm hại hắn không thể thoát thân.

Mà cô, cũng không cách nào thoát khỏi nhà tù trong chính lòng mình, chỉ có thể ôm một đồng cảm xúc xấu mà sống, lạc quan thuyết phục chính mình, một ngày nào đó người phụ nữ kia sẽ về nước Mỹ, cô chỉ cần chịu đựng thêm một thời gian là được rồi...

Năm ngày sau, Giang Xuân Tuệ chính thức chuyển tới “tân gia” của cô và ông xã. Tuy rằng ngày này cũng không khác gì những ngày khác, nhưng ngày thứ Ba ba ngày sau lại là một ngày vô cùng ý nghĩa, cô còn đặc biệt nói trước với ông xã vài ngày, từ lúc dọn vào là đã nhắc hắn, ngày hôm đó nhất định phải tan tằm đúng giờ, về nhà sớm một chút để cùng cô ăn cơm.

Có lẽ do nhiều ngày qua Đoàn Bồi Nguyên cũng cảm nhận được cảm xúc vợ mình có biến hóa, dường như không giống như ngày xưa miệng luôn tươi cười, tâm tình cô có chút uể oải, nhưng hỏi, cô lại nói không có gì...

Dường như trong lòng của phụ nữ đều cất giấu rất nhiều tâm sự. Hắn cũng không có buộc vợ nói ra chuyện cô không muốn nói. Hắn đoán có lẽ bởi vì chuyện công việc, cô mới phiền lòng, dù sao thời buổi giờ trẻ con đứa nào cũng như yêu quý linh tinh, làm cho cô giáo mệt mỏi tinh thần cũng là chuyện thường thấy.

Có điều bà xã đã mở miệng mời, trái lại hắn rất sẵn lòng dời ra một ngày hành trình, về nhà sớm một chút để cho cô vui vẻ, cùng cô tận hưởng một đêm tốt đẹp.

Không ngờ rằng người định không bằng trời định. Hôm nay hắn mới đi làm không bao lâu, ngày đó tạp chí lá cải liền tung ra một tin lớn làm cho hắn trở tay không kịp...

Tân hôn báo nguy! Mỗi tình đầu là đẹp nhất, mộng của cô bé lọ lem tan vỡ... Bay lên đầu cành giờ tiến lãnh cung, chim sẻ không địch lại tình cũ...

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Giang Xuân Tuệ nhìn chằm chằm trang tạp chí số gần nhất, trong bức ảnh chụp, đêm khuya người đàn ông và người phụ nữ rời cục cảnh sát, sau đó lại bức ảnh khác hai người đi vào khách sạn, tưởng tượng lại quá trình mà đêm đó Đoàn Bồi Nguyên đi ra ngoài làm “anh hùng cứu mỹ nhân”.

À không, dựa theo cách viết của bài báo, là nam nhân vật chính phóng đảng, vốn không chịu gò bó cùng người yêu mỗi tình đầu nói lại tình xưa, nhưng bởi vì hắn đã mang thân phận có vợ nên không thể công nhiên bên nhau, làm cho nữ nhân vật chính mượn rượu giải sầu trong quán bar, một khúc hai nháo ba đập quán, lại ở cục cảnh sát khóc đau lòng muốn chết. Cuối cùng nam nhân vật chính đa tình vẫn không đành lòng vùng kiêu căng dứt tơ tình nên dẫn theo luật sư cấp tốc bay tới cục cảnh sát cứu người yêu, hào phóng thanh toán khoản tiền bồi thường. Ngay tại chỗ, hai người vui sướng ôm nhau, hai người yêu nhau củi khô lửa bốc, lập tức chạy thẳng đến khách sạn cháy càng ngày càng không thể vãn hồi...

Quá đáng lắm rồi!

Ánh mắt cô xéch lên, cô thật sự không chịu nổi cách hành văn “diễn cương quá mức”, cùng nội dung văn vẹo như là “cứt chó” của tạp chí lá cải này.

Thậm chí một bài báo liên quan khác còn chụp được những bức ảnh Chu Hân Bội nhiều lần ra vào biệt thự Đoàn gia, cùng dạo phố mua sắm, uống trà nói chuyện với Hà Bích Châu, rồi còn bình luận Đoàn gia trên dưới người nào cũng đối xử với cô ta như người trong nhà, còn để cho cô ta cùng đi bệnh viện làm kiểm tra, ủng hộ phù chính cô ta lên làm “kẻ thứ ba”.

Mà Giang Xuân Tuệ, cô bé lọ lem “lầm nhập hào môn”, đương nhiên là sống những ngày khổ sở, đau đớn tận cùng, mỗi ngày trốn ở trong nhà khóc, bị già trẻ lớn nhỏ cả nhà đối xử lạnh nhạt, còn dự đoán nhắc đến sớm hay muộn gì cô cũng như giày thủy tinh bị đuổi ra hào môn...

Quá đáng nhất trong những thứ quá đáng nhất!

Cô khép tạp chí lại, không khóc ngược lại còn cười, cảm thấy giới truyền thông thật sự cầu huyết làm cho cô thấy buồn nôn, càng châm chọc là tin tức ly hôn cô còn lớn hơn nhiều so với tin vui kết hôn lúc trước, mở ra tivi cũng có tin tức, hại từ lúc cô mở di động lên là nó vang không ngừng, không thể không tan ca sớm để về nhà “tránh đầu sóng ngọn gió”. Trong đó không chỉ bạn bè, họ hàng bên nhà cô gọi điện thoại tới quan tâm, mẹ chồng còn tự mình gọi điện giải thích với cô tuyệt đối không có ý tưởng muốn đổi con dâu, cứ mãi cam đoan là sau này sẽ không bao giờ đi ra ngoài dạo phố ăn cơm với cái cô Chu Hân Bội đó nữa, cũng dự tính đề cáo với giới truyền thông.

“Con biết... Mẹ không cần để bụng ở trong lòng, đừng tức giận mà ảnh hưởng sức khỏe...” Trái lại cô còn trấn an cảm xúc của mẹ chồng, sau đó cô còn gọi điện cam đoan với người bên nhà cô. “Thực sự không có loại chuyện này, ảnh chụp là thật nhưng câu chuyện là viết bậy viết bạ, hôm đó là con kêu Bồi Nguyên ra ngoài gặp mặt cô ấy, bởi vì...”

Khát quá! Uống xong ly nước thứ ba, cô quyết định không bao giờ tiếp cuộc điện thoại của người nào nữa, không để ý tới những thứ ào ào hỗn loạn ở thế giới bên ngoài. Chỉ chuyên tâm chuẩn bị bữa tối, dọn bánh ngọt, chờ ông xã về nhà.

Năm giờ... Sáu giờ...

Cô kiểm tra di động, những cú điện thoại nhờ không có cú nào là của ông xã.

Bảy giờ... Tám giờ...

Cô lại kiểm tra di động, như cũ vẫn không có tin tức của ông xã. Cô ngơ ngác cảm di động, muốn gọi rồi lại buông.

Chín giờ... Mười giờ...

Cô không nhìn di động nữa, bởi vì nó đã hết pin, tự động tắt máy. Mà quả thực bên trong điện thoại cũng vẫn luôn không có tin tức của hắn.

Nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức trên tường, cô lại như vô ý thức tiện tay mở tạp chí trên bàn ra, yếu ớt nhìn những bức ảnh chụp này, tâm tình vốn còn vô tư cũng theo thời gian một phút rồi lại một giây trầm xuống, đột nhiên cô bắt đầu cảm thấy mình thực sự có chút cảm giác “chìm sề” rồi...

Nói thực ra, nhân vật vô tội nhất trong bài báo chính là cô, chỉ có một tấm ảnh cười nheo nhỏ ở góc dưới, đã thế giữa bức ảnh chụp chung với chú rể còn bị quệt thêm một đường rách. Phần bài báo nhắc tới cô lại mang chút ai oán, từ ngữ vô cùng tội nghiệp, tóm lại cô chính là nhân vật bất hạnh và đáng thương trong một vở bi kịch.

A, may thật là thảm. Trên môi nở một nụ cười nhạt nhẽo, cô xem thấy đã đúng mười một giờ, tay cầm lấy bật lửa châm ngọn nến chữ “100” trên bánh ngọt...

Đừng hiểu lầm, cái này cũng không phải là đang hưởng ứng phong trào chúc mừng trăm năm ngày dựng nước đâu.

Hôm nay là tròn một trăm ngày cô kết hôn. Không nghĩ tới thứ cùng ở bên cô vào giờ khắc cuối cùng của ngày này lại chính là này cuốn tạp chí lá cải viết về tình cảnh vô cùng thê thảm của cô, và một cái bánh

ngọt mà cô thấy nó thì càng thêm bí ai.

Đã qua một trăm ngày, chúc mừng nha! Cô nhìn vào ánh nến, ánh mắt có chút mênh mang, nụ cười tự giấu cũng theo sáp nến thiêu chảy dần dần biến mất, hôn nhân của cô càng có loại cảm giác đếm ngược.

“Phù...” Thổi tắt ánh nến, trong lòng cô không có nguyện vọng, chỉ còn tuyệt vọng. Tựa như tia khói nhẹ từ điểm tim nến cháy đen chậm rãi chập chờn lên, biến mất ở trong không khí.

Mười một giờ bốn mươi tám phút, Đoàn Bồi Nguyên bộ dạng mệt mỏi về nhà, đi vào phòng khách thì nhìn thấy vợ đi về phía hắn.

“Vì sao giờ mới trở về?” Cô nhìn người đàn ông kia, hỏi rất nhẹ nhàng, biểu cảm rất nhạt.

“Xin lỗi, hôm nay thật sự loạn một đồng, phóng viên đuổi theo anh cả một ngày.” Hắn xoa huyệt thái dương phát đau, cảm giác bị người đuổi đánh một ngày, từng cửa ra vào khách sạn đều bị người giới truyền thông bao kín, chờ gặp hắn. Phòng PR bận tới mảy tới mảy, các đường dây điện thoại đều bị phóng viên gọi tới ào ạt. Hắn còn phải tự mình viết ra một phần bản thảo tuyên bố, đối với bên ngoài giải thích là Chu Hân Bội vốn chính là khách ở Tinh Vân, quan hệ giữa hai người là trong sạch, chứ không phải là kiểu quan hệ đến khách sạn nhà vụng trộm.

Mấy người trong giới truyền thông này không có đầu óc không? Nếu như hắn muốn yêu đương vụng trộm thì sao còn có thể quang minh chính đại dẫn phụ nữ về khách sạn mà mình kinh doanh thuê phòng?!

“Anh đã quên chúng ta có hẹn sao?” Cô hỏi lại, ngữ khí tăng thêm chút. Thái độ khác thường, không có biểu đạt sự quan tâm hoặc an ủi đối với hắn trước, chỉ muốn biết cho rõ hắn có nhớ sự tồn tại của cô hay không?

“A! Đúng. Xin lỗi, anh thực sự bận đến hồ đồ rồi.” Vì mình thất hẹn nên hắn xin lỗi. Bởi vì nghe mẹ nói nên hắn biết được cảm xúc của cô bình tĩnh, cũng không bị bài báo kia lừa gạt, cho nên hắn cũng khá an tâm, không có đặc biệt nhớ là phải gọi điện thoại cho cô mà chỉ lo giải quyết công việc, tin tưởng cô chắc là có thể thông cảm cho hắn lần này đã sơ suất.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?” Hắn nhìn phía sau cô, phát hiện cô còn chuẩn bị bánh ngọt, hình như muốn chúc mừng gì đó. Nhưng là hôm nay không phải là sinh nhật của hai người bọn họ, cũng không thể là kỷ niệm ngày kết hôn.

“Chúng ta kết hôn đúng một trăm ngày.” Quả nhiên hắn đã quên... Không phải quên “hôm nay”, mà là quên cô.

Giang Xuân Tuệ cảm thấy đau xót, cô nghĩ rằng nếu người đàn ông này thực sự đem cô đặt ở trong lòng, ít nhất khi xảy ra loại chuyện này, hắn cũng nên phải nghĩ đến việc gọi điện thoại về quan tâm cô một chút chứ.

Nhưng hắn không có, hắn quên cô không còn một mảnh. Nhưng khi Chu Hân Bội hẹn hắn ra ngoài, thậm chí điện thoại vào giữa đêm khuya, hắn có thể cấp tốc vội vàng mà đi... Thật ra, điểm ấy tạp chí viết đúng rồi!

Cô không nhìn được hẹp hòi so sánh sự khác biệt này giữa hai người, cảm thấy thật không cam lòng, có một nỗi cảm phần chán chường đến cực điểm từ trong lòng tự nhiên mà sinh ra, kéo vò cảm xúc mà cô đã ẩn nhẫn hồi lâu...

“Một trăm ngày cũng phải chúc mừng?” Hắn khẽ cười nói, không mang theo ác ý, nhưng đi vào trong lỗ tai mà lúc này đang mẫn cảm của cô, nó lại thành một que diêm xẹt ra lửa.

Cô đột nhiên trừng mắt, tức giận hét to đối với hắn...

“Đúng vậy, em chính là nhảm chán, ngây thơ như vậy đó, thì sao? Nếu anh hỏi hân cưới em, có thể ly hôn với em a!” Tiếng hét khàn cả giọng, tựa như phun ra hết tất cả buồn phiền, ảm ức của cô trong một thoáng qua.

Cô thở ra một hơi lớn, cảm giác rất thoải mái, tuy rằng lòng bị xé đến đau xót, nhưng ít ra cô không cần phải nhịn nữa, cũng không muốn nhịn nữa.

Cô muốn thỏa thích biểu đạt cảm thụ của bản thân mình, không cần phải dè nén do tâm tính đa điều của “phu nhân Đoàn” nữa: bởi vì rất sợ mất đi hần, cho nên trong lòng dù không vui vẻ cũng phải nhẫn nhịn.

“Em đang nói cái gì?” Hần ngẩn ra, không hiểu tại sao cô thành linh dở chứng cuồng loạn, nhưng bị cô hét một trận, huyết thái dương căng thẳng, đau dữ dội hơn. Nhất là câu tuyên bố ly hôn kia, đã ở trong lòng hần vốn đang mỗi một không chịu nổi, châm lên một phen lửa giận, có điều hần lại ráng nhịn xuống cơn giận, hết sức cố thể ôn nhu dỗ dành cô.

“Em chắc cũng biết bài báo đó không phải là thực sự mà? Giữa anh và Hân Hân cũng không có cái gì hết, ngày đó thực sự chỉ là đưa cô ấy về khách sạn nghỉ ngơi mà thôi.” Cô ngay tại bên người hần, không phải rõ ràng nhất sao?

“Biết, em cũng tin tưởng anh và cô ta không có gì... Nhưng anh biết không? Chỉ nhìn anh và cô ta cùng nhau thôi cũng đủ khiến cho em khổ sở rồi.” Cô khàn khàn nói ra sự tổn thương ở trong lòng, đó là một loại cảm giác mà lý trí không thể khống chế, rõ ràng tin tưởng nhưng trong lòng lại run sợ, rõ ràng hoài nghi nhưng lại phải cứng rắn ép buộc chính mình tin tưởng, loại cảm giác mâu thuẫn đến đau xót như vậy, hần hiểu không!

Hần có thể thử cảm thông sự sợ hãi của cô hay không? Không cần chỉ biết nói “yên tâm” với cô, nói một đồng lời “xin lỗi” vô dụng với cô, lòng của cô hoàn toàn không yên tâm được nha!

“Xuân Tuệ...” Hần đi về phía trước, cô liền lui về phía sau một bước...

“Anh coi cô ta là em gái, cô ta cũng coi anh là anh trai sao? Hay là cô ta còn ôm một chút hy vọng đối với anh, mà anh cũng chỉ bị động đợi nó xảy ra?” Cô nói ra nỗi sợ hãi trong nội tâm rõ ràng thêm một chút, dự tính một lần nói cho rõ ràng với hần, như vậy về sau sẽ không phải đoán tới đoán lui nữa, khiến cô sắp trở nên tinh thần phân liệt.

Cô cho rằng bọn họ có thể khai thông. Nhưng hần lại chỉ cảm thấy đầu đau kịch liệt, như xuyên thêm một cây dao, hơn nữa cơn tức giận đang thiêu đốt trong ngực, khiến cho hần cảm thấy phiền chán, chỉ mong nhanh thoát ra khỏi những cảm giác làm cho người ta khó chịu này, kết thúc một ngày hỗn loạn này.

“Hôm nay anh đã vì chuyện này mà giải thích với rất nhiều người cả một ngày, đừng có ngay cả em cũng như vậy nữa được không?” Hần bắt đắc dĩ mà yêu cầu, vẻ mặt mang theo sự kiềm chế và mất hứng không hề che giấu, làm ơn cô đừng có chọn lúc này mà đối chọi gay gắt với hần, kéo dài thêm trận oanh tạc khiến hần kiệt sức này.

Cái gì gọi là ôm một chút hy vọng? Bị động đợi nó xảy ra? Hiện giờ hần chỉ muốn ngủ yên một giấc, không muốn cãi nhau với một người phụ nữ đang lên cơn ghen!

“...” Cô thấy nét mặt của hần tựa như đang trách cô vô lý, nghe lời nói của hần khiến cô càng thêm đau lòng.

Nhưng mà đầu đang đau não thì đang căng, hần lại coi sự trầm mặc của cô thành sự săn sóc, nên cứ đi trở về phòng ngủ, bỏ lại một mình cô sững sờ đứng tại chỗ.

Đoàn Bồi Nguyên đóng cửa lại, trong nháy mắt, nước mắt của cô cũng không tiếng động chảy xuống...

Hần có thể tốn cả thời gian một ngày để giải thích với rất nhiều người, nhưng lại không thể bỏ ra một chút thời gian nói rõ ràng với cô sao?

Hai mắt nhắm lại cô mơ hồ nhìn cánh cửa kia, tâm tình thê lương, vẻ mặt buồn bã.

Hần chính là người đàn ông từng nói chính hần đã suy nghĩ thật lâu rồi mới quyết định muốn sống thật lâu dài với cô sao?

Cô lau nước mắt, lắc đầu, cảm giác cái khe dưới đáy lòng trở nên càng sâu, càng đau.

Nếu đây là nguyên dạng của tình yêu, như vậy cô...

Không cần nữa.

[1] tú sắc khả cơm: mỹ giống như mỹ vị khiến cho người ta chảy nước miếng, hận không thể ăn vào trong bụng.

11. Chương 11

Buổi sáng ngày hôm sau, Đoàn Bồi Nguyên tỉnh thần sung mãn tỉnh lại, duỗi lưng một cái, xoa xoa vai gáy. Nghĩ đến màn hôn chiến trải qua hôm qua kia, hắn cảm thấy rất may mắn vì chính mình còn tới hôm nay.

Hắn xuống giường rửa mặt chải đầu, thay xong quần áo rồi đi đến nhà ăn, vợ đã chuẩn bị xong bữa sáng đơn giản.

Hắn ngồi xuống bên cạnh bàn, cô ngược mắt lên nhìn hắn một cái, không nói điều gì hết mà chỉ yên lặng đưa lát sandwich vừa nướng xong tới trước mặt hắn, tiện thể rót một tách cà phê cho hắn.

Nhìn sơ qua thì hành vi, cử chỉ của cô không có khác gì so với bình thường nhưng mà biểu cảm trên mặt rất lạnh nhạt, hơn nữa cô lại tiếc chữ như vàng. Từ lúc hắn ngồi xuống đã hơn ba phút, một chữ cô cũng không mở miệng nói với hắn.

Hắn có ngu cũng nhìn ra được cô đang tức giận, hơn nữa không may là hắn vô cùng hiểu rõ người chọc giận cô lại là chính hắn.

“Tối hôm qua giọng điệu của anh không tốt lắm, thái độ đối với em có chút kém, xin lỗi.” Hắn mở miệng xin lỗi, sau khi đầu óc đã thanh tỉnh, hắn nhớ lại đoạn đối thoại của mình với cô ngày hôm qua, xác thực lúc đó cảm xúc của hắn có một chút tiêu cực.

Cô đợi hắn cả một buổi tối, lại xảy ra vụ scandal làm cho người ta khó chịu này, đăng cả một bài báo tin vịt xúi quẩy thật dài này, viết cô, người hắn yêu nhất, thành như là oán phụ chốn thâm cung, trong lòng cô nhất định không dễ chịu.

“...” Cô nhìn về mặt áy náy của hắn, không đáp lại, tiếp tục quét mứt hoa quả.

Không khí cực kỳ lạnh lẽo, trên mặt vợ vẫn kết một tầng sương mỏng. Hắn không ngừng cố gắng suy nghĩ ra cách có thể lay động cô.

“Chuyện thất hẹn là anh không đúng, hôm nào... Cuối tuần này, chúng ta tìm chỗ nào đó rồi vui vẻ ăn mừng nha, sao em?” Hắn cười rồi đưa ra đề nghị, mang theo tâm tình bồi tội muốn tổ chức thật hoành tráng mừng trăm ngày hai người kết hôn, dựa vào đây để đổi về một nụ cười của vợ yêu.

Đối với ngày kỷ niệm, dường như phụ nữ đều có một sự cố chấp khó hiểu, dùng điều này để làm cho cô vui sẽ rất tốt.

“Không cần, thật ra kết hôn trăm ngày cũng không có gì, cũng như bao ngày khác, một ngày hai mươi bốn tiếng, chỉ là một ngày trong một tuần thôi.” Cô tỏ vẻ không sao cả nói, cắn miếng sandwich, nhưng miệng lưỡi còn có thể nói rõ ràng làm cho hắn hơi chút kinh ngạc.

Hắn không hiểu, sở dĩ cô muốn hắn cùng nhau chúc mừng ngày đó là vì sợ hãi ngày này sẽ trở thành một ngày kỷ niệm duy nhất trong hôn nhân của bọn họ. Cô không xác định được hai người bọn họ có thể có một trăm ngày kế tiếp nữa hay không, tình cảm đối với hắn càng lúc càng rơi vào tình trạng “lo được lo mất”, cô thường xuyên sợ hãi có lẽ cái ngày nào đó mà cô mất đi hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đến...

Nhưng hiện giờ cô không sợ nữa, bởi vì đối với người đàn ông này, cô đã hoàn toàn nản lòng thoái chí rồi, không ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Không yêu, sẽ không cần lo lắng sợ hãi. Đây là linh ngộ mới nhất của cô, cũng là mục tiêu mới nhất của cô.

“Xuân Tuệ, Hân Hân và anh...”

“Tôi không muốn nghe đến tên của cô ta! Chuyện giữa hai người, một chút tôi cũng không có hứng thú nghe.” Cô trợn to mắt, nghiêm túc nói với hắn... Có lẽ nên cảnh cáo là đúng, tóm lại cô không muốn dính vô đồng hôn loạn này nữa, cũng không muốn vì quan hệ của hắn với bất kì người phụ nữ nào mà làm cho bản thân tinh thần hao nhược, đồ ăn thì nuốt không trôi.

Sự nghiêm túc trên mặt vợ làm cho ngực Đoàn Bồi Nguyên chấn động, hẳn kinh sợ thấy lần này lửa giận của cô không phải là nhỏ, có thể thấy được cô cũng không phải hoàn toàn không thèm để ý bài báo vợ vẫn kia. Ít nhất, cô vô cùng để ý Chu Hân Bội!

“Anh biết em còn đang nổi nóng, đợi em tỉnh táo lại, chúng ta bàn lại.” Hân nắm giữ tay cô, dự tính trấn an sự phẫn nộ của cô, áy náy bởi vì một đoạn tình ngày xưa của mình mà làm cho vợ phải đối mặt với đồng hồ loạn này, thừa nhận những áp lực này.

Đúng vậy, đối lại là hân, nếu như tin bà xã cùng tình cũ ồn ào trên trang báo truyền thông, hân cũng sẽ giận dữ, không thể nào mà ngủ một giấc là bớt giận. Hân bị cô giận mấy bữa cũng đúng, không nên oán giận.

“Không có gì hay ho để nói hết, người giải thích rất mệt, người nghe cũng rất mệt, chúng ta đều thoải mái chút, không cần nhắc lại chuyện không thoải mái này.” Cô hồ hững rút tay, giọng điệu... cũng chán nản giống như hân đêm qua.

“Xuân Tuệ?” Trái lại hân lại không quen cái ý nghĩ đột nhiên tranh thủ chút thời gian của cô, đột nhiên hân cảm thấy bà xã luôn luôn có thể cho hân ấm áp bỗng chốc trở nên thật xa lạ. Rõ ràng ngồi ngay bên cạnh, cô lại giống như cách xa ngàn dặm, có thể hoàn toàn không nhìn hân lấy một cái, xem nhẹ sự tồn tại của hân.

Sự coi thường như vậy khiến cho tự đáy lòng hân phát lạnh...

Yên lặng một lát, cô đột nhiên ngẩng đầu...

“A đúng rồi, nếu anh có cần, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể y theo ước định, ký tên ly hôn.” Cô ăn bữa sáng, uống ngụm sữa, thái độ tự nhiên phảng phất như đang nói thời tiết, lại làm cho hân có loại cảm giác “sét đánh ngay đầu”!

“Cái gì? Ly hôn?!” Con ác mộng ngày hôm qua kia còn chưa tỉnh sao? Nhưng người phụ nữ trước mắt này rõ ràng lại “nguội lạnh” đến nỗi làm cho hân hoảng hốt, cũng không phải là đang cuồng loạn a.

“Đã quên sao? Là tự anh nói qua, nếu trong một năm này xuất hiện đối tượng khác làm cho anh động tâm, cuộc hôn nhân này có thể sẽ kết thúc trước thời gian. Cho nên, nếu người kia đã xuất hiện, xin anh thành thật nói cho tôi biết, tôi sẽ đúng hẹn ký tên, tuyệt đối sẽ không bám riết lấy anh, khiến cho anh cảm thấy khó xử.” Cô mỉm cười, vẫn là loại biểu cảm thoải mái, rất thích hợp với cô, nước mắt sẽ chỉ làm cho lòng người ta phiền chán, chính cô nhìn cũng thấy chán ghét!

Khổ sở một đêm, cô quyết định buông cái gánh nặng “tình yêu” này xuống. Trở về cuộc giao dịch “dùng hôn nhân đổi đất”, cô phát hiện tất cả mọi chuyện đều rất đơn giản.

“Em làm sao có thể như vậy? Cho dù có tức giận, cũng không thể lấy chuyện này ra để nói giỡn!” Cô còn cười được? Hân đã sắp giận đến điên rồi!

Đoàn Bồi Nguyên giận hiện ra ngoài mặt, hân nhìn cô chằm chằm. Hân có thể hiểu là cô đang giận đối hân nhưng không thể chịu được việc cô nhiều lần treo chữ “ly hôn” ở trên mép, còn nói thoải mái vô vị như vậy.

Đối tượng làm cho hân động tâm?! Cô đã biết rõ như thế mà còn cố ý khiêu khích hân, chẳng lẽ hân phải ly hôn với Giang Xuân Tuệ này trước rồi sau đó lại cưới Giang Xuân Tuệ một lần sao!

“Tôi giống như đang nói giỡn?” A, người đàn ông này luôn coi cô “nhẹ nhàng” quá đi, rất dễ giải quyết sao!

“Quên đi, có lẽ tôi vốn trông có vẻ buồn cười, có điều, tôi không phải loại người nói không giữ lời, nhất định nói được thì làm được.” Cô không cười nữa, lặp lại lần nữa.

“Giang Xuân Tuệ!”

“Vậy tôi đi làm trước, mấy ngày nay có lẽ trước cửa nhà trẻ sẽ có phóng viên canh gác, nếu biết lợi dụng, nói không chừng còn có thể tuyên truyền, quảng cáo miễn phí cho nhà trẻ.” Lại là một nụ cười chói sáng, xán lạn như một cái tát nảy lửa, một khuôn mặt liên tục trợn mắt nghiêng răng nhìn hân.

Cô xách ba lô, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi cửa.

Đoàn Bồi Nguyên khiếp sợ đứng ở tại chỗ, khó có thể tin chính mình kẹt ở trong cái loại “ác mộng” gì...

Hắn nghĩ đến đêm qua cô gào thét, khàn khàn thống khổ hỏi hắn, về mặt thể thảm chờ mong hắn cho cô một lời giải thích rõ ràng kia...

Lòng của hắn, từng trận phiếm đau, cảm xúc từ phần uất chuyển thành hối hận, tựa hồ dần dần có thể hiểu được rằng bản thân mình lỡ mất không chỉ là một buổi hẹn thôi...

Giờ khắc này, hắn đột nhiên hy vọng chính mình vẫn còn ở ngày hôm qua.

Vài ngày sau đó, Đoàn Bồi Nguyên cảm nhận sâu sắc được nỗi bi ai cùng xót xa của “oán phụ chốn thâm cung”.

Mặt ngoài, Giang Xuân Tuệ vẫn giống như bình thường, cô cũng giống như một người vợ bình thường, sẽ làm việc nhà, sẽ nấu cơm cho hắn ăn, sẽ trả lời câu hỏi của hắn, cũng ngủ ở bên cạnh hắn. Nhưng mà thái độ của cô luôn mang theo một sự xa cách, cách nói chuyện cũng không thoải mái giống như mọi ngày, mà là như “bàn bạc công việc”, một chút sắc mặt hay cảm xúc dư thừa đều không có, khiến cho hắn càng lúc càng nhớ thương người con gái mà sẽ đấu võ mồm, nói giỡn với hắn trước kia.

“Bà xã, rốt cuộc muốn anh phải làm thế nào thì em mới có thể nguôi giận?”

“Cái gì anh cũng không cần làm, thời gian qua lâu, cảm giác, cảm xúc gì cũng đều sẽ biến mất, huống hồ hôn nhân của chúng ta cũng không còn mấy tháng, so với cuộc đời còn dài của anh, anh thực sự không cần để ý chuyện em giận hay không giận.”

Coi kìa! Ngay cả chuyện này, cô cũng có thể đáp máy móc như vậy, lại còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, vừa gấp quần áo.

Theo cách nói của cô, hiện giờ tư tưởng của cô là làm hòa thượng một ngày, gõ chuông một ngày. Đã thu được lợi ích từ hắn, làm vợ hắn chính là nghĩa vụ của cô, cô sẽ không trốn tránh trách nhiệm, mà sẽ coi việc giúp ẹ chồng an tâm điều dưỡng thân thể làm điều kiện tiên quyết, cùng hắn sắm cho xong quan hệ vợ chồng một năm này.

Về chuyện khác, hắn không cần phải suy nghĩ nhiều.

“Bà xã...” Hắn giang hai tay, tưởng tượng như ngày xưa sáp tới như vậy, trực tiếp dùng sự nhiệt tình hòa tan trái tim đóng băng của cô...

“Xin anh đừng dựa vào đây nữa.” Cô đột nhiên đứng dậy, ôm một chồng quần áo đã gấp xong đứng ở bên giường, dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói với hắn: “Hiện tại em cũng không muốn để anh ôm, lát nữa ngoại trừ ngủ trên giường, em cũng không dự định có tiếp xúc thân mật gì với anh, bởi vì anh đã từng nói qua sẽ không miễn cưỡng em... Xin tự trọng.”

Ánh mắt cô lãnh đạm nhưng lại ung dung nhìn hắn, tiếp theo cô đi tới trước tủ quần áo, khom lưng kéo ngăn kéo ra, từng bộ quần áo trong lòng cô được xếp vào tủ, nhìn cô đức hạnh không chệ vào đâu được...

Hắn chịu đủ rồi!

Mấy ngày nay từ “núi băng” hắn biến thành “núi lửa”, vừa về nhà hầu như hắn đã theo sau cô như hình với bóng để xin lỗi, cầu xin tha thứ, làm nũng, làm hết mọi chuyện mà bình thường hắn sẽ không làm, mỗi ngày kiểm điểm rồi lại kiểm điểm, thấy cô tức giận khổ sở, hắn lại càng tự trách mình gấp đôi, lo lắng, buồn rầu tìm mãi cách làm cho cô nguôi ngoai hết giận để kết thúc cuộc “chiến tranh” đáng sợ này.

Hắn sẽ không thả cô đi, không thể nào ly hôn với cô!

Hắn nghĩ chắc cô cũng rõ ràng điểm này, vậy vì sao cô lại muốn cố ý giả bộ hồ đồ, còn hoài nghi tình yêu của hắn, cứ mở miệng ngậm miệng là đếm ngược hôn nhân của bọn họ còn bao nhiêu ngày, hắn nghe xong là vừa nổi giận lại vừa bất an, trong lòng, kỳ thực hắn vừa giận vừa buồn, nhưng cũng không dám ở trước mặt cô biểu hiện những cảm xúc tiêu cực này, chỉ sợ giống như lần trước, nói chuyện to tiếng dẫn đến không vui.

Nhưng mà sống qua những ngày nơm nớp lo sợ như vậy, ăn nói khép nép để cầu hòa với cô, lại không đổi lấy được một chút dấu hiệu mềm lòng của cô, cô gái này vẫn kiên trì làm “nhân vật sấm vai” của cô, tựa như người chồng này như hần mới là đạo cụ sống của cô.

Không, hần thật sự chịu đủ rồi!

Lui một bước trời cao biển rộng thì hần mới có thể lui, nhưng hiện giờ hần đã bị buộc đến bên vách núi đen rồi, nếu không tiến lên hần sẽ rơi xuống...

“Tha thứ cho anh...” Hần xông lên trước, từ phía sau ôm lấy thân mình mềm mại kia, gắt gao khóa chặt lấy mùi hương làm cho hần mong nhớ ngày đêm kia trong ngực, tham lam hít sâu lấy, ôn lại cảm giác thân mật cùng cô.

“Xuân Tuệ, đừng chiến tranh lạnh với anh nữa được không? Anh thực sự biết anh sai rồi, em muốn phạt anh thế nào cũng được, đánh anh mắng anh cũng được, nhưng đừng lạnh nhạt với anh như vậy, cũng đừng nói sau này em sẽ rời khỏi anh nữa.” Hần thành khẩn thỉnh cầu cô tha thứ, đừng bảo trì khoảng cách “nửa đời không quen” với hần nữa, khiến cho hần sắp hít thở không thông.

Bọn họ rõ ràng là yêu nhau mà!

“Buông em ra.” Cô đậm mặt ra lệnh, trái tim cô lại kịch liệt đau nhói.

Hơi thở quen thuộc, nhiệt độ cơ thể ấm áp, lực đạo mạnh mẽ, tất cả đều xuyên thấu qua cảm quan của thân thể thấm vào trong trí nhớ, gợi lên sự lưu luyến của cô đối với tình yêu, sự hạnh phúc khi được hần yêu...

Nhưng là hiện giờ, chúng lại thành thứ khiến cô đau khổ, hại cô càng yêu càng bị tổn thương.

“Anh sẽ không buông em ra, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Hần ôm chặt cô, không buông chính là không buông, mặc cho cô giãy dụa thế nào cũng không có tác dụng.

“Như vậy còn dám nói anh biết mình sai rồi?” Cô nhắm mắt lại, không muốn lãng phí sức lực mình nữa nên mặc cho hần ôm, cảm giác bất đắc dĩ nhưng lại mang theo một chút quyến luyến, bị thương nói: “Anh hoàn toàn không hiểu cảm giác của em... Chỉ là thấy em tức giận, cảm thấy em rất ghen, nghĩ rằng nói ngon nói ngọt với em vài câu, chờ em hết giận sẽ không có chuyện gì nữa, đúng không?”

“Anh...” Hần nhất thời yên lặng, không thể phủ nhận chính mình quả thật từng có kiểu suy nghĩ này.

Hần không muốn lừa cô. Đối với sự ghen tị và dấm chua của phụ nữ, hần đã sớm tập mãi riết thành thói quen, nhưng cũng không phải là mỗi người phụ nữ hần đều có nhẫn nại để dỗ dành, huống chi phải hao hết tâm tư đi tìm cách để có thể dỗ cô ta vui vẻ. Hần cố gắng nâng niu vợ trong lòng bàn tay dỗ như vậy, có cái gì không đúng sao?

“Buông tôi ra, bằng không đêm nay tôi bắt đầu ngủ phòng khách.” Câu uy hiếp này hữu dụng hơn so với việc liều mình giãy dụa.

Trước khi cô bắt đầu thực hiện lời mình nói, hần đã nắm lỏng tay, ánh mắt nhìn cô vẫn mang theo một chút sự hoang mang và không thể tin. Hần không biết tại sao cô lại có thể cứng rắn đối phó với hần đến như vậy? Hần làm không được...

Lát sau, bởi vì tạm thời không muốn cùng ngủ ở trên một cái giường với hần, sợ không khí cứng ngắc lại xấu hổ, Giang Xuân Tuệ cầm lấy một xấp bài tập vẽ tranh đặt ở trên bàn trang điểm mà cô chưa xem xong, đi đến phòng khách để chấm.

Cô cầm bút, bắt buộc chính mình tập trung sức chú ý. Trên một bức vẽ chủ đề “Thế giới đầy biển”, cô tập trung viết lời nhận xét ngắn gọn.

Xoạt xoạt xoạt... Từng bức tranh vẽ lần lượt biến mất dưới ngòi bút của cô, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bức “Thế giới đầy biển” màu sắc đơn giản, phác họa lại đơn giản...

Một con bạch tuộc dùng tám cái vòi của nó, quấn ôm lấy một hình người, phía trên còn tô vẽ một trái tim thật lớn bằng bút màu sáp màu đỏ.

Cô ngẩng người, nhìn góc trái phía dưới thì thấy... “Đoàn Bồi Nguyên”.

Hô! Ngay cả chuyện này hần cũng làm?

Khó tin nhìn chăm chăm vào bức tranh kia, cô cảm thấy người đàn ông đó thực sự ngây thơ vượt qua cả suy nghĩ của cô!

Hóa ra vừa nãy thừa dịp cô đi thu quần áo, hần lén lút “tấn bộ” ở gần bàn trang điểm là do cái này...

“Thật xấu, mình nào có giống như vậy, lãng phí giấy của người ta...” Cô thấp giọng oán trách. Bức tranh vẽ đơn điệu không có chú thích, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cô đã biết nó biểu đạt ý nghĩa gì rồi. Ai là người, ai là bạch tuộc.

Aizz, cô thật hận mình vì sao đã hiểu hần nhưng trong ngực lại lan ra một chút cảm giác đắng đắng ngọt ngào, nghĩ đến trong mấy ngày nay người đàn ông kia luôn theo phía sau cô, mặc cho cô châm chọc khiêu khích cỡ nào cũng không thể đuổi hần đi, bị cô trừng, hần còn có thể mỉm cười một cách “tội nghiệp”...

Cô che ngực, không phải cô hoàn toàn thờ ơ, chỉ là cô một lần lại một lần đè nén tình cảm của mình, nhin đau đáu hần đi xa...

Làm sao bây giờ? Không biết tự lúc nào, dường như bọn họ đang dùng phương thức giống nhau tra tấn đối phương, traten đấu coi ai có thể làm cho đối phương khổ sở hơn, đau lòng hơn.

Thời gian qua lâu, có thật là cảm giác, cảm xúc gì cũng đều sẽ biến mất không?

Nhẹ sở bức vẽ xấu xí lại chường mắt kia, cô thật hy vọng lời mình nói là thật...

Cô cũng không muốn bị cái thứ ngây thơ này dao động a!

Lại trôi qua hai ngày, tin tức trum khách sạn và người yêu mới tình đầu qua lại hiển nhiên đã trở thành một trong những tin tức cũ ít được người ta nhắc đến. Tin bát quái “Nam minh tình chưa cưới đã có con” vừa truyền ra, tiêu điểm truyền thông lập tức hoàn toàn dời đi, không có phóng viên lại muốn tốn thời gian chực chờ ở trước Tinh Vân nữa, đám người chờ đợi trước cửa nhà trẻ cũng chỉ là phụ huynh tới đón con nhỏ tan học.

Nhưng mà, chiến tranh trong nhà vẫn còn chưa kết thúc. Đoàn Bồi Nguyên không chỉ còn đang mặt dày “kháng chiến”, thỉnh thoảng hần còn phải đối phó sự chú ý chặt chẽ của mẹ mình...

“Hiện giờ cô ấy hoàn toàn lười nói chuyện với con, tỏ vẻ không muốn nhìn con.” Hần ngán gọn giải thích “tình hình chiến đấu” mới nhất, trước đó hần đã từng thẳng thắn thừa nhận với cha mẹ rằng cuộc sống của mình và vợ không quá suông sẻ.

Dù sao giờ đã mặt xám mày tro, ở trước mặt người nhà cũng không phải bận tâm chuyện mặt mũi nữa rồi.

Mẹ Đoàn vừa nghe xong, chẳng những không an ủi con một câu, ngược lại còn gia nhập hàng ngũ “thảo phạt”. Đang nghe điện thoại, hần phải ấn nút loa ngoài để màng tai đỡ phải bị tổn thương.

“Rốt cuộc con có xin lỗi con dâu đang hoang không? Xuất phát từ chính thành ý của con, đừng nghĩ là tùy tiện làm cho có, nhất là không thể có cái suy nghĩ “đầu giường cãi vã, cuối giường hoà”, cho rằng đem phụ nữ “đẩy ngã” là xong việc, làm không tốt sẽ làm cho nó cảm thấy là con tùy tiện làm, chẳng những không hiệu quả mà còn đổ dầu vào lửa.” Mắt thấy con trai tốn nhiều ngày như vậy mà còn chưa làm hòa được với nàng dâu, người làm mẹ như bà cũng theo đó mà thần kinh căng thẳng hần lên.

“Phải vậy không?” Hần ngơ ra hai giây. Ở đầu bên kia, mẹ Đoàn lại the thé kêu lên...

“Con thực sự đẩy ngã con dâu hả?!”

“Không có! Mẹ nói đủ chưa?” Cái gì mà đẩy ngã, hiện giờ tâm tình hần đã đủ buồn, vậy mà mẹ lại còn nói hần y như là dâm tặc, rốt cuộc có phải là người một nhà hay không trời, nghe xong là đã thấy không dễ chịu rồi.

“Còn không có!” Mẹ hần lại còn khó chịu hơn, đạn vừa lên cò là bắt đầu bắn...

“Làm sao tôi có thể sinh ra đứa con vô dụng như anh, không phải đã từng quen qua rất nhiều phụ nữ sao? Không phải danh tiếng bên ngoài là công tử trắng hoa, chơi bởi sao? Thế nào mà nói câu xin lỗi thôi mà cũng chưa nói, có một người vợ thôi mà cũng chăm sóc không tốt, ai kêu anh không có việc gì lại thân mật

với phụ nữ khác như vậy, nửa đêm còn cùng người ta ăn bữa đêm, đưa người ta về khách sạn, tôi thấy anh chắc là ăn no quá rồi mà...”

Đoàn Bồi Nguyên mặt run run rồi từ từ nghiêm lại, hần nhìn chăm chăm di động. Vốn thông cảm cho tình trạng sức khỏe của mẹ, hần luôn luôn nhẫn nhịn không muốn so đo với bà, nhưng hiện giờ thật sự không thể nhịn được nữa rồi...

“Mẹ! Chính mẹ không có mặc kệ con dâu, cứ hai ba bữa là cùng người phụ nữ khác đi dạo phố, xem triển lãm, uống trà chiều, không có việc gì lại còn kéo con xuống nước, khẳng khẳng muốn đi cùng xe của con về, coi con làm người xách đồ sao? Còn nữa, con dâu có tấm lòng hiếu thảo xin nghỉ làm để đi bệnh viện với mẹ, mẹ hết lòng cảm ơn tiếp nhận là được rồi, làm chi còn nói cô ấy nghỉ ở nhà, chính mình thì cùng người phụ nữ khác đi tái khám, bệnh viện chứ đâu phải thẩm mỹ, spa. Không thấy bức ảnh chụp này sao? Đừng quên bài báo kia hết một nửa là hình của mẹ!” Hồ mẫu vô khuyến tử[1], hần cũng không khách khí phản pháo trở lại. Gần đây, hần đem tất cả tình yêu và sự kiên nhẫn đặt trên người bà xã, còn lại, những người không liên quan “Giang Xuân Tuệ” tốt nhất nên thức thời một chút, đừng hy vọng xa vời sẽ nhận được ít nhiều sự đối xử nhân từ trên người hần.

“Mẹ... Ồ... Đó... Đó là bởi vì mẹ thấy con dâu đi làm mệt mỏi nên không muốn chiếm hết thời gian của nó, ban ngày mới để cho Hân Hân cùng mẹ... Hơn nữa, mẹ cũng đã thành tâm thành ý nói xin lỗi với con dâu rồi, nó nói không giận mẹ.” Tự biết đuối lý lại “dính bom” rồi, hồ mẹ cũng không thể không thu lại tính kiêu ngạo một chút, có điều bà vẫn cường điệu chính bà đã được con dâu thông cảm, hần cũng không thể khẳng khẳng chụp món nợ này lên đầu bà.

“Nói thừa, mẹ là mẹ chồng, cô ấy đương nhiên để lại mặt mũi ẹ một chút, mẹ cho rằng cô ấy không hiểu chuyện, không biết suy nghĩ giống như mẹ à!”

“Thằng quỷ sứ, dám dùng loại thái độ này nói chuyện với mẹ của anh! Quyết đoán như vậy thì đi tìm con dâu dập lửa đi, sao còn ở đây mà tiếng to tiếng nhỏ với tôi, cho rằng âm ỹ thắng tôi là con dâu sẽ tha thứ cho anh à? Đừng có mà mơ.”

Hai mẹ con một câu đến, một câu đi, chẳng những không có đưa tới kết luận cụ thể gì hết, còn hại tâm tình của hần càng lúc càng ác liệt.

“Con gác điện thoại, tạm, biệt!” Hần cắt đứt cuộc gọi, thậm chí trực tiếp tắt máy, quay người lại...

Giang Xuân Tuệ đã đứng ở cạnh cửa thư phòng, cách hần không xa.

Về mặt cô hơi giật mình, mắt hần cứ nhìn hần, giống như muốn nói cái gì đó rồi lại cố nén xuống, gạt câu đó đi...

“Buổi chiều mẹ có kêu người tặng một ít trái cây và thuốc bổ đến, muốn em nhớ ăn.”

“Ừ, cảm ơn.” Thê nô đúng là thê nô a, vừa thấy bà xã, sắc mặt lạnh lẽo của hần nháy mắt chuyển thành rạng rỡ tươi cười, cười trông rất đẹp trai mê người.

“Xuân Tuệ.” Thấy cô đang tính đi, hần gọi lại. “Em... còn đang giận anh sao?” Biết rõ đáp án, mỗi ngày hần vẫn không nhịn được hỏi.

Cô cúi đầu, không trả lời cũng không ngoảnh lại, trực tiếp đi ra ngoài...

Tâm tình hần rơi xuống đáy cốc, ủ rũ tựa vào giá sách, không biết nên làm sao với cô bây giờ?

Chắc có lẽ chiến tranh đáng sợ nhất trên đời này chính là chiến tranh lạnh cùng với vợ.

Ngoài cửa, cô một mạch chạy về phòng, khóa cửa lại, tựa vào phía sau cửa, đường môi rung động rớt cục có thể giải phóng mà nâng lên...

“Phi...” Ngược lại cô im miệng, không dám cười ra tiếng nhưng vừa nghĩ đến nội dung “cãi lộn” của người đàn ông kia và mẹ chồng, quả thật là bị mẹ quát ột trận, trong lòng cô lại có cổ xúc động cười ha ha, cảm thấy những câu mẹ chồng mắng hoàn toàn có lý...

Đúng rồi, nửa đêm còn cùng người phụ nữ khác ra ngoài ăn bữa đêm, đưa người ta về khách sạn, mặc kệ bà xã mình ở nhà, thật sự là hành vi đáng bị mắng!

Hi, mẹ chồng thật đáng được tán thưởng!

Cô che miệng cười trộm, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của mình trong gương, cô bỗng nhiên sững sốt.....

Trời ạ, cô đây là bởi vì người đàn ông kia mà cười sung sướng đến như vậy sao?

Rõ ràng cô đã tự nói với mình rằng không thể tiếp tục vì hấn mà sinh ra quá nhiều dao động trong cảm xúc nữa, nhất là phản ứng theo cảm tính!

Có điều phải ép buộc chính mình không được vui vẻ, hình như cũng khó khăn giống như việc phải giả bộ chính bản thân không đau lòng a...

Aizz... Cô thở dài mỉm cười, cảm thấy hơi chút chấp nhận trước việc nhận ra chính mình tựa như không thể hoàn toàn thoát đi lực ảnh hưởng của người đàn ông kia, từ thời khắc hấn tiến vào trong lòng cô, cô đã không thể ném hình bóng của hấn ra khỏi óc, càng khó có thể cởi bỏ được những suy nghĩ không tự giác của cô về hấn. Hấn cười, cô cũng cười, hấn phụng phịu, cô liền muốn làm cho hấn vui vẻ.....

Aizz aizz, rốt cuộc là ai gắt gao quấn quýt ở trong đáy lòng ai a? “Ông chồng bạch tuộc” kia nha...

Có nên cho hấn một cơ hội thay đổi hoàn toàn nữa hay không?

[1] Hổ mẫu vô khuyến tử: gốc là “Hổ phụ vô khuyến tử”: cha là hổ con không thể là chó, ý nói cha giỏi thì con giỏi, ở đây ý nói mẹ Đoàn ghê gớm thì anh Đoàn Bồi Nguyên cũng không thua kém gì.

12. Chương 12: Kết Thúc

Giang Xuân Tuệ mới nghĩ như vậy, trời cao lại giống như luôn muốn làm khó cô.

Tối nay, cô đặc biệt mua bánh ngọt về nhà, đang muốn tẩy hết những kí ức không thoải mái này, cho hấn một cái “bắt tay thân thiện” đầy kinh hỉ. Không ngờ rằng đợi đến lúc ông xã tan tâm về, hấn lại còn mang theo một “món quà bất ngờ” về cho cô...

Chu Hân Bội..... Người cô không mong muốn nhìn thấy nhất!

“Hi.” Vừa vào cửa, Chu Hân Bội hết sức thoải mái lên tiếng bắt chuyện, rồi lại tự tiện đi vào phòng khách tìm chỗ ngồi xuống, chân dài bắt chéo. “Cho tôi nước lọc là được rồi.” Cô ta kiêu ngạo hất cái khuôn mặt trắng muốt của mình mà nhìn Giang Xuân Tuệ.

Té ra là coi cô, nữ chủ nhân nhà này, thành nữ giúp việc!

Hừ... Giang Xuân Tuệ hung hăng trừng mắt nhìn chồng, coi hấn hiện giờ rốt cuộc là muốn thế nào, dẫn người phụ nữ này về là muốn tìm cô thị uly, trực tiếp làm thủ tục ly hôn với hấn sao?!

“Chu Hân Bội, anh gọi em đến làm khách sao?” Hấn cũng hừ... Hung hăng liếc xéo cô gái đáng đánh đòn đang ngồi trên sofa kia, dùng ánh mắt đàng đàng sát khí nhắc nhở công dụng của cô ta hôm nay khi bị “mời” đến đây.

“Uống ly nước cũng không được sao?” Quả thực là vật khác vật. Chu Hân Bội thả chân dài xuống, quy củ ngồi thẳng. “Cô, lại đây ngồi xuống.”

Hấn nheo con ngươi đen lại, lại bắn ánh mắt lạnh về phía người phụ nữ kia.

“... Mời ngồi xuống.” Cô ta miễn cưỡng sửa miệng, tăng mạnh ngữ điệu lễ phép.

Không tài nào hiểu được, Giang Xuân Tuệ nhìn cô gái kia rồi lại nhìn chồng, không hiểu rõ lắm tình hình trước mắt là sao, rốt cuộc hai người bọn họ đang diễn cái gì đây?

“Đây, ngồi xuống rồi nói sau.” Hấn quay đầu, nở nụ cười ầm ập, ôn nhu ôm bả vai của vợ yêu, đi về phía sofa.

Vừa quay đầu lại, hấn lại thay đổi sắc mặt nhìn chăm chăm Chu Hân Bội, hất cằm, ý bảo cô ta lập tức phát huy “công năng” tới đây của cô ta hôm nay.

Chu Hân Bội méo miệng nhú mày, dường như cô hoàn toàn không tình nguyện, lại mang theo một chút xấu hổ mà nhìn Giang Xuân Tuệ...

“Xin lỗi.”

Oh my God! Người phụ nữ kia nói cái gì với cô? Xin lỗi?! Hai chữ này quả thực so khiến cô còn ngạc nhiên hơn so với việc trúng ba số cuối dãy số vé số, giá trị tuyệt đối vượt trên hai trăm nguyên.

Theo bản năng, cô dựa gần vào người chồng mình, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn. Sợ người phụ nữ kia có phải là dây thần kinh bị co rút hay không, một lát không chừng lại có thể làm ra những hành động điên cuồng nào đó đối với cô.

“Vì sao... Cô muốn xin lỗi tôi?” Thái độ của đối phương đã nhẹ nhàng như vậy, chính cô lại trở nên “hèn mọn” hơn nữa, không tính làm lớn chuyện lên.

“Còn không phải là do anh ta ép tôi!” Chu Hân Bội nhìn người đàn ông phía sau Giang Xuân Tuệ.

“Em đã làm ra những chuyện tốt gì rồi mà còn dám lớn tiếng như vậy!” Hấn cũng hung dữ hét trở lại, trừng mắt nhìn người phụ nữ chết tiệt kia, đến bây giờ mà cô ta còn dám hùng hổ.

“Rốt cuộc... Là chuyện gì?” Giang Xuân Tuệ bị kẹp ở giữa, sợ hãi hỏi. A hiện tại là sao? Bọn họ đã căng thẳng gay gắt như vậy, chẳng lẽ còn muốn người vô tội nhất là cô đứng ra điều đình khuyên can sao?

“Nói a, nói với Xuân Tuệ em đã làm ra chuyện tốt gì, làm hại anh bị toàn bộ người Đài Loan chỉ trích, thiếu chút nữa gia đình bất hoà!” Nhắc tới chuyện này, hấn lại nổi lên lửa giận, lửa vẫn còn rất lớn. Nếu cô ta không phải là phụ nữ, thử coi hấn có còn có thể nhẫn nhịn nữa mà trực tiếp vung cô ta mấy quyền hay không.

“Bài báo đó... là do tôi cố ý kể lại ột người bạn làm phóng viên nghe, kích động anh ta viết.”

“Cái gì?!” Giang Xuân Tuệ tức giận đến nổi bật đứng lên, từ trên cao “coi thường” nhìn người phụ nữ đáng giận kia... Cô ta muốn nổi tiếng cũng không thể làm như vậy chứ! Sao có thể kéo chồng người khác xuống nước chứ?

“Đừng tức giận, ngồi xuống trước, nghe cô ấy nói xong.” Hấn cười meo meo kéo vợ ngồi xuống, trực tiếp ôm cô vào trong lòng. Hấn rất vui vẻ vì rốt cục cô đã khôi phục loại bộ dáng đầy sức sống này, mà không phải là “người vợ tạm” không có cảm xúc.

Đúng đúng đúng, đây mới là cô gái mà hấn yêu thương. Nghĩ vậy, hai tay hấn liền thuận tiện vươn ra ôm sát cô, cảm thụ xúc cảm tốt đẹp vốn thuộc về hấn.

Giang Xuân Tuệ ngoái đầu lại trừng, bỏ cặp tặc thủ kia ra, lúc này thứ cô có vẻ quan tâm là người phụ nữ trước mặt.

“Vì sao làm như vậy?”

“Tôi cãi nhau với vị hôn phu, gạt mọi người rời nhà trốn đi, trở về Đài Bắc... Vốn chỉ muốn ở một thời gian để qua cơn buồn, nhưng nhìn thấy hình ảnh hai người ân ái như vậy, đột nhiên tôi cảm thấy rất khổ sở lại không cam lòng, vì sao đàn ông tôi yêu người nào cũng không quý trọng tôi, đối xử với tôi tốt một chút... Rõ ràng bọn họ đều đối xử rất tốt với người phụ nữ khác, nhưng đối với tôi lại không...” Cô ta nhìn Đoàn Bồi Nguyên một cái rồi lại cúi đầu, hốc mắt đỏ, thở dài hai cái...

“Đừng khóc...” Hấn ôn nhu nhẹ giọng dỗ dành. Giang Xuân Tuệ đang muốn quay đầu trừng hấn, tiếp theo lại nghe hấn nói: “Nói cho xong rồi hấn khóc.”

Giang Xuân Tuệ thu hồi ý nghĩ muốn trừng hấn, đột nhiên tâm tình cô lại phức tạp. Cô cảm thấy người đàn ông này thật là hơi chút đáng bị đánh đòn, lúc này vậy mà còn nói ra những lời nói vô cảm như vậy được.

Chu Hân Bội tựa như nhận phải kích thích mà ngẩng đầu lên, triển khai màn phản công cuối cùng đối với hắn...

“Trước kia lúc chúng ta quen nhau, mỗi lần cãi nhau mặc kệ ai đúng ai sai, đều là em cúi đầu cầu hòa với anh trước. Về sau em chủ động nói lời chia tay, nói phải đi dân, anh cũng không nói được một câu giữ em lại, anh thực sự không có lương tâm, đối xử rất xấu với em!”

Thình lình bị lên án, hắn không kịp trở tay, lộ vẻ mặt kinh ngạc...

Thảm nhất là vợ yêu của hắn về phe địch, nhìn hắn bằng một ánh mắt khinh thường khó tin rồi lắc đầu.

“Chu...”

“Vị hôn phu của tôi cũng giống như vậy.” Cô ta lại nghẹn ngào nói tiếp: “Tôi rời nhà trốn đi anh ta cũng không tìm tôi, chỉ kêu tôi đừng quậy nữa, mau trở về chuẩn bị hôn lễ... Tôi rất tức giận, cho nên mới cố ý ở đây lâu một chút, thường xuyên đi tìm ba Đoàn, mẹ Đoàn, muốn lợi dụng sự nổi tiếng của Bồi Nguyên mà gây ra tin tức... Tốt nhất tin tức phải lớn đến nỗi vị hôn phu của tôi cũng có thể biết được, như vậy... anh ta mới có thể ghen, có lẽ sẽ để ý tôi một chút.” Cô chảy xuống hai giọt lệ, khai ra toàn bộ hành động trả thù ngây thơ của mình.

“Em coi, cô ấy vô vị đến cỡ nào! Vì việc nhỏ như vậy mà hại anh thảm như vậy, gánh phải oan ức lớn như vậy.” Hắn tức giận khó chịu chỉ trích hung thủ phía sau màn kịch kia. Trước đó hắn đã cảm thấy cô ta hơi kỳ quái, về sau những thứ trên báo viết hầu như toàn là tất tần tật mọi cử động người cả nhà bọn họ, thậm chí ngay cả chuyện mẹ đi bệnh viện cũng có thể viết ra một cách rõ ràng. Lúc đó hắn đã nghi ngờ rằng tin tức truyền ra có thể là do người rất thân cận với bọn họ, vì thế hắn lén phái người đi thăm dò gã phóng viên kia, cũng thông qua một số người bạn mà tìm ra được cách liên lạc với Chu gia, sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho cha mẹ cô ta hỏi về tình hình cô ta gần đây...

Chân tướng rõ ràng, chính là do cô ta giở trò quỷ! Vậy sao còn không lập tức ép cô ta đến xin lỗi bà xã đại nhân, rửa sạch oan ức cho hắn?

“Anh nói nhỏ thôi, không thấy người ta đang khóc sao?”

Hả! Bà xã thân yêu vậy mà lại vô tâm nhìn hắn, còn rút khăn giấy đưa cho người phụ nữ hại hắn thê thảm kia.

Chu Hân Bội nhận lấy khăn giấy nhưng vẫn rất kiêu ngạo không nói tiếng cảm ơn với cô, lau nước mắt. Có lẽ cô ta cảm thấy ở trước mặt “kẻ địch” Giang Xuân Tuệ thút thít thì thật mất mặt, lại cảm thấy có chút áy náy với sự thân thiện của cô.

“Tóm lại, quấy nhiễu hai người, tôi xin lỗi, anh ta và tôi không có quan hệ gì hết, tôi đã có vị hôn phu yêu thương, tháng sau sẽ kết hôn, cho nên cô cũng không cần ghen tị với tôi nữa, ăn dấm chua bấy bạ.” Cô ta cao ngạo thanh minh, khẩu khí vẫn như trước, làm cho người ta áy ngại.

Nhưng kỳ quái là lần đầu tiên Giang Xuân Tuệ hơi chút thích cô ta, có lẽ vì chính mình cũng coi cô ta thành kẻ địch. Đối mặt với tình địch, cô cũng hoảng hốt, không cam lòng, ghen tị, thậm chí là đối một nửa kia của mình có cảm giác không an toàn cùng cảm giác thất vọng, oán giận.

Tóm lại đều là phụ nữ, lại cùng giống nhau có loại cảm giác bất an đối với một nửa kia, cho nên mặc dù giận cô ta một mình mà đã gây ra trận phong ba lớn như vậy nhưng trước mắt cũng không thể trách cô ta tí nào. Hơn nữa nghe qua chuyện đã qua của cô ta, Giang Xuân Tuệ thực sự cảm thấy mình được người đàn ông này đối xử tử tế rất nhiều... rất nhiều... Nhiều đến nỗi cô lại cảm thấy muốn xin lỗi “ngôi sao kia” vì mình “được cưng chiều” như vậy.

Nghĩ như vậy, cô “người phụ nữ cuối cùng”, xem ra còn nổi tiếng hơn so với “người yêu mối tình đầu” nha!

“Như vậy là xong rồi chứ gì.” Chu Hân Bội liếc nhìn người đàn ông vô tình coi cô như phạm nhân mà áp giải tới đây.

“Đi thông thả, em biết cửa lớn ở đâu mà.” Hắn vung bàn tay to lên... Khoát lên trên vai bà xã, lại tùy ý vẫy vẫy cô ta đi.

Cô ta ném một đồng khăn giấy, hất cầm đi ra khỏi căn nhà làm cho cô ta phải chịu nhục này. Cô ta quyết định ngày mai lập tức lên máy bay về nước Mỹ.

Giang Xuân Tuệ nhìn cô ta đi ra cửa lớn, trái lại đáy lòng lại thầm than một trận.

“Em nói anh nghe, anh kéo cô ấy tới đây, trước mặt anh ép cô ấy xin lỗi em, có phải rất tàn nhẫn hay không?” Dù sao cũng là người yêu cũ, cô không nhịn được cảm thấy chút thương cảm cho tình cảnh của cô gái kia.

“Bằng không phải làm sao bây giờ, anh xin lỗi, giải thích em lại không nghe, đành phải kêu chính cô ấy đến nói rõ ràng với em.” Kỳ quái nha, sao cô không thương cảm cho hần, người đàn ông mỗi ngày chạy lêo đèo theo cô, tôn nghiêm đàn ông hoàn toàn bị giẫm lên hết? Tốt xấu gì hần cũng là người bị hại, là ông xã của cô, hơn nữa trước đó rõ ràng cô còn cao giọng hét cái gì mà không bao giờ muốn nghe đến cái tên Hân Hân cùng bất kì chuyện gì liên quan đến cô ta nữa, kết quả bây giờ sao lại là ánh mắt “lưu luyến không rời” cô ta!

“Thật ra... Em vốn cũng đã muốn tha thứ cho anh, ngay cả bánh ngọt cũng đã mua rồi đó.” Cô ngượng ngùng thừa nhận, kỳ thực lúc vừa nhìn thấy người phụ nữ kia và hần đi cùng nhau, cô ở trong lòng vẫn mắng hần vài câu, nhưng đối với người phụ nữ kia cô còn mắng dữ hơn.

Hắc hắc, bí mật này cả đời cũng là đừng nên nói cho hần, để tránh hần mang thù.

“Thật sao?! Em đã tính sẽ tha thứ cho anh? Tin tưởng anh không phải là loại người như vậy sao?” Hần mừng rỡ nắm chặt tay cô, giống như chú chó bự con hưng phấn chào đón chủ nhân về nhà, cảm thấy hôm nay thật sự là ngày vui vẻ nhất, cũng là ngày đáng chúc mừng nhất trong hơn một tuần qua.

Cô tin tưởng hần, tha thứ cho hần, như vậy chứng tỏ cô sẽ không tiếp tục đếm ngược coi mấy ngày mấy tháng nữa, mà sẽ vĩnh viễn ở lại bên người hần.

Nhưng cô lại mỉm cười, thở nhẹ, nhìn hần...

“Không phải, em dự định tha thứ cho anh, muốn hòa thuận với anh là không sai, nhưng em cũng đã nói qua là em tin tưởng anh, từ đầu là đã tin tưởng giữa anh và cô ấy không có gì.” Người đàn ông này, quả thật vẫn không hiểu được nguyên nhân cô giận hần.

“Vậy em... vì sao tức giận như vậy?” Hần hỏi rất cẩn thận, bởi vì hần lại sợ chọc cô không vui. Nhưng hần thật sự luôn luôn cho rằng cô vì hần thất hẹn lại gây ra scandal tai tiếng kia cho nên mới giận dữ đến như vậy.

“Có lẽ bởi vì chúng ta không có nền tảng tình cảm vững chắc, mà thái độ của anh... đôi khi làm cho em cảm thấy rất bất an.”

Hần nhìn cô, vẫn lộ ra nét mặt không hiểu vấn đề mảy.

“Nhìn thấy anh và cô ta... Hân Hân, khi hai người ở cùng nhau, trong lòng em luôn có điểm sợ hãi, bởi vì tuy rằng cô ấy chỉ là người phụ nữ mà trước kia anh từng quen, nhưng tình cảm anh đối với cô ấy là thật. Mà em, tuy rằng là vợ hiện tại của anh, nhưng hôn nhân của chúng ta lại là giả.” Hần đối xử với người yêu mới tình đầu “đặc biệt” như thế, khác hẳn với phụ nữ khác, hơn nữa bài báo viết sinh động như thật như vậy, hần lại luôn lạnh nhạt giải thích, tất cả lọt vào mắt, cô có thể nào không chùng lòng xuống chứ.

Cho nên cô có thể hợp lý hợp tình, thậm chí chẳng thèm để bụng khi đối diện với những người phụ nữ kiêu ngạo khác, nhưng lại không thể như vậy khi đối mặt với Chu Hân Bội.

“Trải qua khoảng thời gian này, em còn nghĩ như vậy? Tình cảm anh đối với em chỉ là giả bộ?” Hần không hiểu vì sao cô lại nghĩ như vậy, không phải là hần đã nói người hần muốn là cô, đã sớm nói rõ ràng cho cô biết rồi sao?

Nghe cô nói như vậy, hần vừa đau lòng cho cô, nhưng bản thân cũng hơi chút bị tổn thương.

“Em không biết... Anh rất tốt với em, đối xử với cô ấy cũng không kém, những thứ anh làm với em, có lẽ trước kia cũng đã từng cùng cô ấy trải qua... Em và cô ấy có cái gì khác nhau? Nếu cô ấy trở về sớm một chút, quan hệ của chúng ta... Vậy tất cả đều có thể thay đổi hay không, hay là hoàn toàn sẽ không xảy ra? Em... không biết, cho nên gần đây em luôn luôn nghĩ về chuyện này, chỉ có thể luôn luôn nghĩ về nó... Hơn

nữa có một đêm, có vẻ như anh đã hoàn toàn quên sự tồn tại của em, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, em sợ... Sợ trong trái tim anh hoàn toàn không có vị trí dành cho em.” Mất phẩm lệ, cô bộc bạch toàn bộ cảm thụ chân thật trong lòng mình với hắn. Kỳ thật cô rất sợ hắn sẽ chọn người phụ nữ kia, trở lại bên cạnh cô ta, cùng cô ta nối lại duyên xưa...

Cô sợ bản thân sẽ đau không chịu được, cho nên mới làm bộ kiên cường, giả bộ như mình có thể không hề bận tâm mà vứt bỏ hắn trước, nhịn đau mà dứt bỏ tất cả tình cảm cũng như toàn bộ những cảm giác làm cho người ta phập phồng lo lắng này.

“Xin lỗi, anh không nghĩ em sẽ bất an như vậy.” Hắn nâng mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên hàng lông mi, chưa bao giờ hắn biết rằng bởi vì hắn quá mức hồn nhiên nên khiến cho cô không có cảm giác an toàn đến như vậy.

Người gây ra trận sóng gió này là Hân Hân nhưng người chân chính tổn thương cô lại chính là hắn... Là người đàn ông nên bảo vệ cô nhất.

Trời, sao hắn có thể “trì độ” như vậy? Đến bây giờ mới hiểu được lỗi lầm thật sự của mình, hắn hồ hēn, tự trách nhìn đôi mắt ngập nước kia của cô...

“Xuân Tuệ, anh không có cách trả lời giải thích với em về quá khứ của anh nhưng hiện tại... tương lai... Mặc kệ ai xuất hiện thì cũng đều sẽ không thay đổi được quan hệ của chúng ta, bởi vì anh chỉ tin một mình em, chỉ cần một mình em, nghe hiểu không?” Tựa vào trán cô, hắn thật muốn đem lời “khắc định” trong óc truyền vào cô, để cho cô không cần phải miên man suy nghĩ nữa, sẽ cũng giống như hắn, cùng nhau xác nhận mối quan hệ này.

Tuy rằng bọn họ không có nền tảng tình cảm lâu dài nhưng bọn họ có hai trái tim thật lòng, cùng có chung một phần tình cảm, tương lai họ sẽ còn có rất nhiều thời gian để bồi đắp nó, cô không cần bất an như vậy nữa!

“Biết, nghe hiểu.” Đứng ở khoảng cách thực gần, cô bình tĩnh mà nhìn hắn, trả lời hắn, ôm lấy hắn. Cô đã quyết định không dao động nữa.

“Thật sự? Không cần anh dùng Đài ngữ, tiếng Anh, tiếng Nhật... hoặc tiếng ngoài hành tinh nói lại một lần nữa?”

“Không cần a!” Hắn thực phiền nha, thời điểm nhạy cảm và cảm động làm cho người ta muốn khóc như thế, vậy mà hắn còn ở đó nói hai, tư, sáu...

Đoàn Bồi Nguyên cười khẽ ôm chặt lấy cô, ôn lại cảm giác thân mật “mất đi rồi có lại” này, sợ cô không biết chính hắn kiên trì muốn cô, rồi lại vui vẻ vì cô có thể trở về trong vòng tay ôm ấp của mình.

Tuy rằng vốn không cho rằng sẽ mất đi cô, nhưng một lần nữa hắn đạt lại được sự quan tâm của cô. Điều này vẫn làm cho hắn cảm thấy mừng rỡ như điên, cảm giác như trái tim đã từng chết trong một thời gian, rồi giờ lại lần nữa được lấp đầy sự ấm áp và sức mạnh nói không nên lời.

Cô cũng hạnh phúc rúc vào trong lòng hắn, ngọt ngào mỉm cười. Hưởng thụ cái ôm ấm áp của hắn, cô cảm thấy như toàn bộ thế giới đã chết giờ lại bắt đầu chuyển động lại...

Hai người đứng tại chỗ ôm, không làm gì cả nhưng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, rất thỏa mãn, rất muốn cười...

“Hôm nay thật là vui, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm, rồi lại đi xem phim thế nào?” Mi hoan mắt cười, cô đề nghị, thời gian gần đây cô luôn luôn nhốt mình ở trong nhà, đột nhiên giờ rất muốn ra ngoài hẹn hò với ông xã nha.

“Nhưng có lẽ anh muốn cùng em cơm nước xong rồi cùng đi khách sạn...” Trùng!

“Nói đùa, ha ha.” Hắn vội vã thu hồi lại lời đề nghị hạ lưu không biết xấu hổ này.

Dù sao chuyện này thì lúc trở về có thể lại làm, trễ một chút nữa còn có vẻ có bầu không khí dùng cơm lãng mạn làm chất xúc tác a.

“Muốn xem phim gì?”

““Những năm ấy”.....” Cô chạy ùng ùng đi, một lát sau lại chạy ùng ùng ôm một quyển sách về, trực tiếp chỉ vào bìa sách cho hắn coi. “Gần đây cuốn tiểu thuyết này đã chuyển thể thành điện ảnh, bán vé rất chạy!”

“Được thôi... Mà phim chiếu về cái gì?” Hắn tùy tiện liếc liếc nhìn một cái thì thấy cuốn tiểu thuyết ra, nhìn ngắm cô gái trước mắt này thì có vẻ hứng thú hơn, dù sao lát nữa cũng sẽ coi phim thôi.

“Về mối tình đầu.” Cô vui vẻ phấn chấn nói, ánh mắt vụng trộm nhìn về phía hắn. “Trong lòng từng người đàn ông đều có một cô gái mà năm đó không đuổi kịp, hiện tại lại không thể quên.”

“A, như vậy à.” Thật sự là đã nằm sấp xuống mà vẫn trúng đạn! “Đột nhiên anh nhớ là mình còn có chút việc chưa làm xong, anh đi thư phòng trước.” Hắn quyết định hy sinh một chút thời gian ngắm bà xã, phải vào phòng trốn đạn thôi.

“Vậy khi nào thì chúng ta đi coi phim a?” Ở phía sau cô hưng phấn hô to.

“Em vẫn nên rủ bạn em cùng đi coi thì tốt hơn.”

“Vì sao?”

“Anh không thích xem phim kinh dị.”

Phì...

“Biết sợ là tốt rồi.” Cô ôm sách, cười siêu ngọt ngào.

Mối tình đầu rất đẹp, bạn đời bên cạnh hiện tại cũng không kém, nghĩ đến tương lai có hắn ở bên...

Cô cảm thấy chính mình còn có thể hạnh phúc thêm một trăm năm nữa!

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-ngay-hon-nhan>